

Giới thiệu Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu

Tuổi thơ bên cạnh anh em vẫn luôn nhớ rõ.

Giây phút anh dẫn em đến nơi anh gọi là căn cứ bí mật của riêng anh, em đã cảm thấy thật sự hạnh phúc, cảm thấy rằng anh thực sự rất yêu thương em. Trần Hạo, cả tuổi thơ em có anh cảm giác này rất tốt. Nếu như có thể quay lại năm tháng vô lo vô nghĩ ấy thì tuyệt vời biết bao.

Khoảng thời gian bên anh là tươi đẹp nhất nhưng hạnh phúc đó lại giống như một mớ bong bóng, chỉ cần chạm nhẹ một cái là tan vỡ.

Mọi cảm xúc của cô đã khép lại bắt đầu từ anh đi Mỹ.

Anh đi liền bảy năm trời không để lại một tin nhắn.

Dù cô muốn biết anh sống tốt hay không cũng chẳng làm gì được ngoài việc chờ đợi.

Hóa ra, ngay cả tư cách hỏi anh cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cô và anh được coi là thanh mai trúc mã, hai người vốn là hàng xóm của nhau. Anh luôn tốt với cô, luôn coi cô là đứa em gái mà anh cần bảo vệ. Anh hơn cô hai tuổi, cấp một rồi lên cấp hai, cô luôn học cùng trường với anh. Buổi sáng anh đưa cô đi, đến chiều lại đưa cô về. Thành tích của anh luôn đứng đầu trong lớp, là học sinh ngoan, còn cô thì luôn ở mức bình bình, có cố gắng mấy cũng không thể được dù chỉ một lần như anh. Cho đến khi anh đỗ vào trường cấp ba đứng đầu thành phố, cô cảm thấy bản thân cần nỗ lực thật nhiều hơn để có thể học cùng trường với anh. Năm cô thi vào cấp 3, đến cuối cùng cô lại không chọn thi vào ngôi trường mà anh đang theo học, bởi cô biết, cho dù bản thân có thi đỗ vào đó, có cố gắng đến mấy thì cũng chưa chắc đã có thể theo kịp anh.

Ngày đầu tiên đến trường, khi cô còn cảm thấy chưa quen với ngôi trường mới, lớp học và bạn bè. Trong buổi học đầu tiên đó, cô gặp cậu, cậu là một chàng trai không quá nổi trội hay đẹp trai, thành tích cũng chẳng phải đứng đầu. Cô được phân ngồi cùng bàn với cậu, cả hai bắt đầu làm quen với nhau.

“Chào cậu, mình là Tuấn, cấp hai mình không học ở đây, gia đình mình mới chuyển về thành phố Y không lâu. Chúng ta làm quen đi”

Cô buông quyển truyện đang đọc dở xuống, quay sang mỉm cười nhìn cậu:

“Còn mình tên Triệu Hoài An. Từ nhỏ mình đã sống ở thành phố Y này rồi. Rất vui khi được làm quen với cậu.”

“Hoài An, có nghĩa là cuộc sống sẽ mãi bình an. Cậu có cái tên rất đẹp, ba mẹ cậu thương yêu cậu lắm mới đặt cho cậu tên này.”

“Ừ.”

Cả hai quen nhau như thế, cậu là người bạn thân nam đầu tiên của cô. Ở lớp cô cũng có hai người bạn thân là nữ nữa, họ đều rất hòa đồng tốt bụng.

Ngày hôm đó, cô cứ nghĩ anh sẽ không đến đón cô, vì trường của anh và trường cô học nằm ở hai hướng khác nhau nhưng khi tan học cô giật mình khi thấy anh đang đứng ngoài cổng trường. Từ sau hôm thi vào cấp ba, đã gần một tháng cô không gặp anh, cho dù nhà của hai người cùng một con phố nhưng lại có ba đường đi khác nhau nên cô có thể tránh mặt anh. Đến chính cô cũng không hiểu, bản thân trốn anh vì cái gì. Cô đi từ từ đến chỗ anh, anh đưa mũ bảo hiểm cho cô rồi bảo cô lên xe, trên đường đi về cô im lặng, đi được một đoạn thì anh hỏi.

“Hôm nay đi học thế nào?”

“Bình thường ạ.”

“Tại sao lại tránh anh.”

Thực ra anh muốn hỏi cô rằng ' Hoài An, tại sao em không thi vào ngôi trường anh đang theo học?' Nhưng anh không hỏi thế, cô đã từng nói sẽ cố gắng thi vào ngôi trường chuyên shunshine, nơi mà anh đang học, như thế thì cả hai sẽ lại học cùng nhau được một năm nữa, anh sẽ lại gặp cô hằng ngày ở trường, cô sẽ bám theo anh không cho cô gái nào lại gần anh. Nếu cô muốn, anh sẽ giúp cô ôn tập để thi đỗ vào đó. Đến cuối cùng, cô đã thi vào ngôi trường khác, tuy ngôi trường đó cũng là ngôi trường tốt, không phải là trường chuyên. Nhưng anh không muốn, nếu cô học trường khác, anh sẽ không thể hằng ngày thấy cô, bảo vệ cô.

“Em không tránh anh, Trần Hạo, trường anh và trường em đang học ở hai hướng khác nhau, chúng ta không gặp cũng là chuyện thường thôi.”

Thấy tâm trạng anh có vẻ không được tốt cho lắm, cô liền im lặng. Đi được một lúc thì đến nhà cô, anh dừng xe lại và bảo:

“Đến nhà em rồi, vào nhà đi mai anh đưa đi học.”

Không đợi cô trả lời anh đã phóng xe đi. Lời nói từ chối vừa lên đến miệng lại nuốt xuống. Cô lẩm bầm:

“Đi xe đạp điện mà phóng nhanh thế không biết!”

Thực ra cô thích anh nhưng lại không dám nói. Cô biết anh không hề thích cô mà chỉ coi cô như một đứa em gái vậy nên cô luôn giấu kín tình cảm đơn phương này vào một góc. Tại sao cô chắc chắn rằng anh không thích mình ư? Chẳng phải vì anh đã có bạn gái rồi sao, và cả cách anh đối xử với cô nữa. Bạn gái anh cô cũng đã gặp qua rồi, đó là một cô gái ưu tú, tốt hơn cô về mọi mặt. Nhìn mặt nào cũng cảm thấy hai người họ là trời sinh một cặp, cô cũng chẳng muốn thành kẻ xấu đi phá hoại tình yêu của họ. Cô sợ nếu mình làm thế, anh sẽ ghét cô và thứ cô nhận được chính là sự thất bại cùng đau lòng. Bạn gái anh tên Thiên Di có nghĩa là cánh chim trời bay về từ phương Bắc, cô gái đó học cùng trường anh, không những thế, hai người họ còn học cùng lớp. Mỗi lần cô thấy hai người họ bên nhau thì cũng thấy được sự quan tâm của anh dành cho cô gái đó. Cô ghen tị với cô ấy, bởi vì cô ở bên anh lâu như vậy cũng chỉ có thể trở thành em gái anh, còn cô ấy quen anh chưa lâu nhưng lại chiếm được anh rồi. Năm cô học lớp 9, có lần cô định nói cho anh biết, cô thích anh, nhưng khi cô lấy hết dũng khí để chuẩn bị nói thì anh bảo: “Hoài An, anh có bạn gái rồi, cô ấy học cùng lớp với anh.”

Vậy chẳng phải cô mất hết cơ hội rồi sao, bao nhiêu dũng khí cũng theo câu nói của anh mà bay đi hết. Tối hôm đó cô đã khóc, xong rồi cô tự nhủ với bản thân rằng: “Có việc gì đâu mà phải khóc, chẳng qua là thất bại thôi. Không yêu anh ấy thì yêu người khác, có rất nhiều người tốt ngoài kia đó thôi.”

Từ lúc đó trở đi, cô luôn ép chính mình phải vui hơn kể cả khi thấy anh đi cùng Thiên Di cũng mặc kệ. Nhưng cô biết, cô không thể hết yêu anh, cô chỉ là đang cố gắng vứt bỏ nó đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hôm nay em thấy anh và Thiên Di đi với nhau. Nhìn hai người lúc đó trông thật hạnh phúc, thế nhưng Trần Hạo, anh không biết, lúc đó em mong rằng người đi cạnh anh là em chứ không phải cô ấy, đi cạnh anh không phải với tư cách của một người em gái.

Vào mỗi buổi sáng, anh đều qua nhà đón cô đi học rồi mới đến trường. Cô không thể từ chối anh, vốn dĩ từ nhỏ đã vậy. Anh cũng thế, chỉ cần là điều cô muốn, anh sẵn sàng đáp ứng, đồng thời cũng dạy cô nhiều điều trong cuộc sống.

Nhưng đến bây giờ, cô muốn nói với anh rằng cô không còn là con nít nữa rồi, cũng, biết yêu rồi. Và cô yêu anh, nhưng thứ tình cảm đó hóa ra lại không thể, bởi vì anh chưa từng cho cô cơ hội. Cho dù cô có cố gắng, có niềm tin thì đã sao, nếu anh ngay cả một tia hi vọng cũng không cho cô thì có ích gì. Đầu phải nói yêu là yêu, nói gì làm được nấy. Ngoài sự dũng cảm để yêu, cô cũng không hề quên xung quanh thứ tình cảm đó là cái gì. Có ba mẹ, có trường lớp, có học hành, tương lai. Chúng ta đâu thể cân bằng hết mọi thứ, ba mẹ cô luôn ngăn cấm việc yêu trong lúc đi học. Có người đã hỏi cô: “Tại sao cậu không giấu ba mẹ, xong rồi cố gắng cân bằng việc học là được rồi.” Nói thì dễ lắm, nhưng còn đến khi làm thì sao? Và trên hết, anh không hề thích cô, có làm gì cũng vô ích.

Trần Hạo, cuối cùng em cũng hiểu ra một điều: Yêu anh không chỉ đơn giản là yêu, mà đó còn là là sự giãy vò tâm trí.

Tại trường cô sắp tới có tổ chức đêm Halloween, mỗi lớp sẽ phải dựng một căn nhà ma, làm thế nào để căn nhà đó của lớp mình mang màu sắc âm u, có cảm giác giống một căn nhà ma thực sự. Lớp nào làm giống nhất sẽ giành chiến thắng. Nhà ma của các lớp được dựng sát nhau, cách nhau bằng một tấm bạt. Trường cô có khoảng hơn một nghìn học sinh và ba mươi lớp học. Chia ra hai ca, ca chiều và ca sáng. Đêm Halloween, tất cả học sinh đều có mặt đầy đủ, có 30 căn nhà ma được dựng tại sân đất, nơi mà hằng ngày là sân thể dục.

Lớp cô tất bật chuẩn bị cho nhà ma của lớp mình, không khí vui vẻ nhộn nhịp khác hẳn với sự yên tĩnh hằng ngày. Lần tổ chức này không chỉ có học sinh và thầy cô của trường tham gia mà những người từ trường khác cũng có thể đến. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ thì ai về nhà tẩy rửa rồi

khoảng tầm 7 giờ tối lại đến.

Vừa về đến nhà là cô gọi ngay cho anh: “Hạo, tối nay anh có đến không?”

Anh không do dự mà nói ngay: “Có, tối anh sẽ đến, gặp em ở đó.”

Hoài An vui vẻ mà cười, cô biết anh sẽ đồng ý đến mà. Buổi tối, khắp trường đều tràn ngập trong ánh sáng của những bóng đèn neon. Lớp cô cử ra ba người ở lại trông căn nhà, số còn lại thì tản ra đi xem thành quả của các lớp khác. Cô cùng Tuấn đi xem biểu diễn thời trang Halloween cách đó không xa. Phần thi này, mỗi lớp cử ra hai học sinh một nam một nữ làm người mẫu, sau đó tự chuẩn bị trang phục, nếu đẹp và được ban giám khảo tức

là các thầy cô cho điểm cao thì sẽ thắng. Đang xem thi cô nghe thấy một vài bạn nữ bên cạnh nói: “Ê, kia có phải là Trần Hạo bên chuyên lý không?” Một cô bạn khác hô lên: “Đúng rồi, hôm nay anh ấy còn dẫn theo cả bạn gái kia, thấy chưa, người ta tốt thế. Không như bạn trai mình, chẳng có tí lãng mạn nào cả.” Nói xong thì cả hai cô bạn đó đều cười.

Hoài An quay đầu lại, cô không khó để nhận ra anh ở trong đám đông đang đi từ cổng trường vào. Và cô cũng nhìn thấy cả chị Thiên Di, nụ cười trên môi liền tắt ngấm. Tuy không ăn mặc nổi trội gì nhưng cô luôn dễ dàng nhận ra anh, nếu đổi lại thì anh cũng như vậy, có lẽ đó chính là sự ăn ý trời sinh mà không phải ai cũng có. Cô sao lại quên mất bây giờ anh đã có bạn gái rồi, lần này đi chơi đương nhiên là phải có cả cô ấy chứ. Hoài An, Trần Hạo không phải là của riêng mày từ lâu rồi, mỗi lần câu nói này hiện lên là một lần cô cảm nhận được sự thất bại.

Đang nhìn hai người họ thì cánh tay bị một ai đó đẩy nhẹ, cô liền quay sang thì thấy Tuấn.

“Hoài An, cậu đang nhìn gì thế.”

Cô lắc đầu, sau đó chợt có một ý nghĩ hiện lên, cô kéo Tuấn đi về phía anh.

“Tuấn này, đi cùng mình ra đây một lát. Chỉ là gặp anh hàng xóm của mình thôi, tối nay anh ấy đến trường mình chơi, mình cũng cần ra chào hỏi một chút. Nếu không thì mình để hai người làm quen luôn, mình coi anh ấy như anh trai mà.”

“Thế cũng được, mình đi cùng cậu.”

Cô bảo cậu không cần nói nhiều, dù có chuyện gì thì cũng để cô lo. Nhận được cái gật đầu đồng ý từ cậu cô mới an tâm đi tiếp.

“A Hạo, em ở bên này.”

Cô vẫy tay gọi rồi đi đến trước mặt anh.

“Chào chị.”

“Ừ, Hoài An vào lớp 10 rồi, lâu lắm chị mới gặp lại em đấy.”

Cô chỉ cười trừ cho qua rồi bắt đầu giới thiệu về Tuấn với hai người họ. Thiên Di nghe xong thì cười và bảo cô và cậu nhìn giống một cặp hơn là bạn bè. Còn Trần Hạo thì im lặng đánh giá cậu, Tuấn nhìn chòng chọc ánh mắt đang dò xét của người đối diện. Cậu mỉm cười chào hai người họ rồi nói: “Em và Hoài An rất thân nhau, chuyện gì cũng có thể chia sẻ.”

“VẬY À?”

Trần Hạo mở lời hỏi lại giống như anh chẳng tin lời cậu nói một chút nào. Anh cũng không biết tại sao khi thấy cô thân với người khác, bản thân liền có một loại cảm giác khó chịu, nhưng anh không hề tỏ thái độ gì cả. Thâm trí anh đã phải nhận rằng bởi vì cô giống như là em gái anh nên mới thế thôi, đó chỉ đơn giản là không muốn giao em gái cho kẻ khác. Thiên Di thấy không ổn lắm nên liền ôm cánh tay Trần Hạo:

“Hạo, chúng ta đi xem có cái gì hay không đi.” Tiếp đó lại hỏi Hoài An: “Em đi cùng luôn chứ.”

Cô cười nhẹ rồi lắc đầu, cô không muốn thấy hai người họ đi bên nhau chút nào. Nếu cả buổi mà cứ thấy cảnh anh chăm sóc tận tình cho người khác chắc cô sẽ không thể vui vẻ nổi mà ở lại trường tối nay mất.

“Hai người chơi vui vẻ. Em sẽ đi cùng Tuấn.”

Một lúc thì Tuấn nói sẽ đi mua nước và bảo cô ở yên đợi cậu. Thấy hơi lâu nên cô đi vào xem căn nhà mà anh chị lớp 12A3 dựng gần đó. Có một số lớp 12 dựng ở khu vực khác tách biệt với các lớp trong đó có 12A3. Phải công nhận rằng các anh chị trang trí rất giống nhà mà, những ngọn nến cháy mập mờ tạo cho người khác cảm giác quý dị, căn nhà mà này có nhiều đồ trang trí như mạng nhện, bí ngô... Đang đứng xem những hoa quả mà anh chị gọt thành các hình thù mà quái thì cô bỗng nghe thấy tiếng kêu gần đó. Cô vội chạy ra xem thì thấy căn nhà mà của lớp 12T4 cũng nằm tách riêng biệt đang bốc cháy. Cô nhanh chân chạy đến chỗ đó thì thấy Thiên Di đang thờ hồn hèn đứng trước cửa của căn nhà. Cảm thấy bất thường cô chạy lại gần chỗ chị ta và hỏi: “A Hạo đâu?”

Thiên Di thấy cô thì liền khóc và nói với giọng run run:

“Nhanh lên, gọi người... gọi người cứu anh ấy, Hạo vẫn còn ở bên trong.”

Cô cố gắng trấn tĩnh, vỗ vai chị ta rồi bảo: “Chị bình tĩnh đã, Trần Hạo sẽ không sao đâu. Bây giờ mọi người đang đi lấy nước dập lửa rồi.”

Thiên Di gật đầu như gà mổ thóc, vì cô ấy còn đang rối loạn tinh thần nên cô không nói nhiều. Thấy một người đang cầm xô nước chạy đến gần cô liền lấy cái khăn trong túi ra rồi cướp lấy cái xô đó và dội cho toàn thân ướt nhẹp. Cậu bạn kia thì đỡ ra nhìn cô, mọi người đang cố gắng dập lửa nên không để ý bên này.

Triệu Hoài An cầm khăn ướt lên bịt mũi rồi xông vào trong. Khói đen có ở khắp nơi, nó khiến cho cô bị cay xè hai mắt. Cũng may lớp này không bày quá nhiều đồ rắc rối nên cô không gặp khó khăn khi vào trong. Vừa đi cô vừa tránh mấy đồ đang cháy, đồng thời gọi to tên của anh. Bỗng nhiên có người kéo mạnh tay cô sang một bên, chỗ cô vừa đứng có một cái mạng nhện to và chẳng chịt làm từ len dày đang cháy rơi xuống. Tiếp đó cô nghe thấy tiếng thờ hồn hèn từ đằng sau. Cô quay lại và thấy anh trong tình trạng quần áo nhem nhuốc, khuôn mặt đỏ phừng, cô vui mừng đưa khăn ướt cho anh.

“A Hạo, anh không sao chứ?”

“Ra ngoài trước đã. Em cứ cầm khăn đi”

Sau đó anh kéo nhanh cô ra ngoài, có người thấy cô và anh thì kêu lên:

“Mọi người ơi, bên này có người vừa từ trong đó chạy ra này”

Các thầy cô chạy ngay đến chỗ hai người, sau khi xác định cô và anh không sao, cũng không còn ai trong đó thì tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Nguyên nhân đám cháy cuối cùng được xác định là do có một cây nến đặt gần tấm vải lớn bị nghiêng tạo thành ngọn lửa lớn. Cũng may là không có ai bị thương, tập thể lớp 12T4 xin lỗi hai người cùng tất cả mọi người vì đã để xảy ra sự cố như vậy. Buổi tối hôm đó ngoài sự cố đám cháy thì mọi thứ còn lại đều ổn cả, lớp cô cũng không giành được chiến thắng trong phần thi trang trí nhà mà nhưng lại được giải nhì phần thi thời trang. Anh và cô đi rửa hết vết đen bám trên mặt và chân tay rồi mới quay lại. Vì lúc đến là do Tuấn đeo đi nên cậu cũng định đưa cô về. Nhưng anh lại không đồng ý và nói là sẽ đưa cô về, cô liền phản bác lại:

“Vậy còn chị Thiên Di, anh định bỏ chị ấy ở lại đây à?”

Nghe cô nói vậy, anh liền im lặng, không để anh nói tiếp, cô đã cất tiếng:

“Anh đưa chị ý về rồi thì cũng về nhà luôn đi, em sẽ đi cùng Tuấn. Hôm nay chắc anh mệt rồi, mai gặp.”

“Được. Nhưng lần sau đừng chạy vào những chỗ nguy hiểm như vậy nữa, không hay đâu.”

Cô gật đầu đồng ý với anh rồi leo lên xe Tuấn. Anh nhìn theo cô một lúc thì cũng lấy xe đưa Thiên Di về nhà.

A Hạo, anh biết không, sống mà cứ giày vò tâm trí bản thân quá là một cực hình, nó khiến em mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tuổi thơ đã qua đó em vẫn nhớ rõ. Lúc anh dẫn em đến nơi được gọi là căn cứ bí mật của riêng anh, em đã cảm thấy cả thế giới này em là người hạnh phúc nhất, được anh thương yêu nhất. Em phát hiện ra, tuổi thơ của em có anh thật tốt. Trần Hạo, nếu có thể quay lại những năm tháng vô ưu vô lo đó thì tuyệt biết bao.

Thời gian vốn dĩ không chờ đợi ai. Nó giống như một cái chớp mắt, vụt một cái lại sắp đến Tết rồi. Trước khi bước vào kì nghỉ Tết, giáo viên hóa có giao cho cả lớp một đồng bài tập và nói là khi nào đi học sẽ thu về chấm điểm.

Triệu Hoài An một tay chống cằm, một tay cầm bút dừng ở giữa khoảng không. Sau một hồi, rớt cuộc cũng thờ dài mà buông bút xuống đặt lên bàn. Học ban A, trời sinh người ta thông minh, bạn cô đứa nào cũng giỏi hóa. Chúng nó nói học hóa dễ hơn lý, vậy thì vấn đề của cô nằm ở đâu?. Từ lúc có môn hóa, lần nào học, có cố gắng đến mấy cũng không thể nhồi nôi kiến thức hóa vào đầu. Nhưng mà môn lý thì khác, chỉ cần nghe một lúc là cô liền hiểu. Chính bản thân cô cũng phải tự hỏi: “Tại sao chúng nó học được hóa, kém lý, còn bản thân mình thì ngược lại chứ?”

Vò đầu bứt tóc, khoảng gần một giờ đồng hồ chiến đấu với bài tập hóa, Triệu Hoài An cuối cùng cũng xác định được, bản thân nếu còn làm nữa thì chỉ lãng phí thời gian. Cô đứng dậy, ôm đồng bài tập chạy sang nhà anh. Bấm chuông vài cái thì thấy bác Phuong – mẹ anh ra mở cửa.

“Cháu chào bác.”

“Ừ, Hoài An à, cháu vào đi, A Hạo đang ở trên tầng ý.”

Bác Phuong mỉm cười hiền từ nhìn cô, vừa mở cửa vừa bảo cô vào nhà. Đối với việc Hoài An sang nhà đã sớm không có gì lạ lắm. Không chỉ nói hai gia đình là hàng xóm của nhau, chỉ riêng việc Trần Hạo nhà bà luôn ở bên con bé từ nhỏ thì cũng đủ để nó sang nhà chơi thường xuyên. Đối với tình cảm của hai đứa, bà cảm thấy rất vui mừng. Chỉ là hai đứa nó, đến cùng cũng chỉ có thể là anh em mà thôi. A Hạo từ nhỏ luôn là đứa ít nói, nhưng đối với Hoài An thì ngược lại. Nó đối với con bé có thể nói là yêu thương hết mức.

Ai cũng biết, cho dù Hoài An không hay bộc lộ cảm xúc ra ngoài, kể cả là với ba mẹ con bé thì đối với Trần Hạo lại khác. Con bé luôn bày tỏ hết mọi hi vọng ái ố ra trước mặt A Hạo.

Cô chạy một mạch lên trên tầng, gõ cửa vài cái thì anh mở cửa. Cô lách qua người anh, ngồi xuống chiếc giường gần đó.

“A Hạo, em không làm được bài tập hóa. Anh dạy em cách giải đi.”

Anh lắc nhẹ đầu, khẽ đóng cửa phòng lại rồi ngồi xuống trước mặt cô.

“Em không phải trẻ con nữa, phòng anh thì có thể ra vào tự do, nhưng nếu là phòng của người khác thì đừng như vậy. Có biết không?”

Cô gật đầu đồng ý. Anh cười rồi lấy quyển bài tập trong lòng cô ra, sau đó bước về phía bàn học.

“Qua đây ngồi đi.”

Trong phòng anh luôn có sẵn hai cái ghế, đến bàn học cũng là bàn học đôi, tất cả đều là do trong lúc đi mua anh đã chọn. Bởi vì biết từ nhỏ cô đã bám anh, khi không thể làm được bài, cô cũng luôn sang nhà hỏi anh.

Nghे anh nói một hồi đến cuối cùng cô cũng hiểu, cô liền đặt bút làm theo cách anh hướng dẫn. Làm xong bài, Triệu Hoài An vươn vai, lắc nhẹ cổ cho đỡ mỏi rồi quay sang mỉm cười nhìn anh.

“Em làm xong rồi.”

“Ừm, Hoài An này, ngày kia đi về quê cùng anh đi.”

Anh bất ngờ nói vậy khiến cô giật mình. Nghĩ kỹ thì cô cũng đã hơn chục năm chưa về quê anh chơi rồi. Còn nhớ lần cuối cô về đó là năm cô được sáu tuổi.

Đến khi ngồi trên xe lửa, cô vẫn cảm thấy không chân thực cho lắm. Ngày hôm đó cô định từ chối anh nhưng lại không hiểu thế nào mà cuối cùng lại gật đầu đồng ý. Bởi, trong lòng cô luôn cảm thấy, sau chuyến đi này sẽ là sóng gió, nó khiến cô lo lắng, bất an. Có cảm giác, ở nơi đó có những kỉ niệm đẹp nhất của tuổi thơ, nhưng sau khi trở về anh sẽ biến mất, cùng với những năm tháng tươi đẹp đó. Cô chưa từng nghĩ đến, nếu có một ngày anh rời đi, bước ra khỏi thế giới của mình, lúc đó, cô sẽ sống thế nào. Từ lúc nhỏ tới giờ, anh luôn ở bên cô, cho dù anh không phải ba mẹ, chăm sóc cô từ lúc sinh ra. Nhưng đối với cô, anh lại là người quan trọng nhất. Cô từng nghĩ, lớn lên sẽ gả cho anh, cùng anh sống đến già, anh sẽ bảo vệ cô đến hết đời. Nhưng khi lớn lên rồi cô mới nhận ra rằng, cả hai đã không còn là những đứa trẻ vô ưu vô lo ngày trước nữa. Anh cũng có cuộc sống riêng của bản thân, cô cũng vậy. Anh có bạn gái, cô đau lòng, nhưng cô hiểu được, anh không còn là của riêng Triệu Hoài An nữa. Nếu đã như vậy, thì để cô thầm lặng yêu anh, không cần anh biết, chỉ cần anh sống tốt, có được niềm hạnh phúc, như vậy là đủ.

Trần Hạo anh cả đời chỉ muốn ở cạnh, bảo vệ cô. Cũng đã từng nghĩ, mai sau sẽ phản đấu, có một tương lai tốt đẹp, anh sẽ cho cô một cuộc sống hạnh phúc. Anh nhất định sẽ dùng cả đời này ở bên cô, cho cô những gì tốt đẹp nhất. Nhưng giờ đây lại không thể, anh và cô, từ khi sinh ra, đã định sẵn là không thể ở bên nhau. Tình cảm của cô, anh không phải không biết, anh chỉ là muốn cô quên đi anh, sống thật tốt. Anh sẽ là anh trai bảo vệ cô, nhất định, có người có thể mang đến cho cô hạnh phúc. Người đó sẽ thương yêu cô không kém gì anh, cô, cũng không cần đau khổ vì anh thêm chút nào nữa. Cả đời Trần Hạo này, có thể quên mọi thứ, nhưng vĩnh viễn không thể quên đi một người tên Triệu Hoài An.

(Mọi người ủng hộ nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Từ lúc lên tàu, cả hai không hề nói với nhau câu nào, cô bỗng cảm thấy mệt nên tựa đầu vào thành tàu ngủ mất. Cho đến khi loa thông báo chuyển tàu từ thành phố Y đến thành phố Z đã dừng lại, Triệu Hoài An lúc này mới bị giọng nói từ trên đỉnh đầu đánh thức.

“Đến nơi rồi, dậy thôi.”

Cô giật mình nhận ra bản thân đang dựa đầu vào vai anh. Có lẽ, trong lúc cô ngủ, anh đã nhẹ nhàng để đầu cô dựa lên vai mình. Xuống tàu, cô đi đứng trước còn anh xách vali đi sau. Nhà bà nội anh không ở trong thành phố mà nằm ở một thị trấn nhỏ gần đó, hai người đi taxi thêm 15 phút nữa thì đến nơi. Quang cảnh của mười năm sau, quả nhiên là có nhiều thay đổi. Những căn nhà nhỏ bằng gỗ, hay là những căn nhà mới được lợp bằng rom, tất cả đều được thay bằng nhà xây cao tầng. Chỉ có con người nơi đây là không thay đổi, vẫn là những người dân thân thiện, hiếu khách như ngày nào. Như vậy, ít nhất cô cũng có cảm giác được trở về năm cô sáu tuổi.

“Bà ơi, bà, cháu về rồi ạ.”

Anh đứng trước cổng sắt của một căn nhà và gọi to. Không lâu sau, bóng dáng của một bà cụ bước ra từ trong nhà. Trên khuôn mặt già nua kia là dấu vết của năm tháng, khuôn mặt đó đang nở nụ cười đầy hạnh phúc khi thấy đứa cháu trai. Bà nhanh ra mở cửa rồi nhẹ ôm lấy anh.

“Thằng bé này, cháu về đây sao không báo trước cho bà chứ.”

“Cháu muốn bà bắt ngờ mà.”

Bà mỉm cười nhìn anh, một lát sau bà mới để ý rằng còn một người nữa đứng bên cạnh nhìn hai người họ. Bà nghi hoặc hỏi:

“A Hạo, đây là?”

Cô cười rồi bước lên trước mặt bà và nói: “Bà không nhận ra cháu ạ? Cháu là Triệu Hoài An, năm sáu tuổi cháu có về đây chơi cùng anh Hạo một lần rồi ạ.”

Bà dường như không tin, còn quay đầu nhìn anh giống như muốn hỏi xem đây có đúng là Triệu Hoài An không. Anh cười nhẹ gật đầu và nói với bà:

“Đúng đây ạ.”

Lúc này, bà mới cười rồi vỗ nhẹ tay cô, bà nhìn cô một lượt rồi bảo:

“Không ngờ Hoài An lớn như vậy rồi. Lâu lắm cháu không về đây chơi, ta còn tưởng cháu đã quên bà già này chứ.”

Cô ôm vai bà và nói: “Ông bà cháu mất từ lúc cháu chưa được sinh ra, từ lúc gặp bà, cháu đã coi bà là người thân của mình, làm gì có chuyện cháu quên được chứ. Mấy năm qua, cháu không về thăm bà, là lỗi của cháu, bà đừng giận nhé.”

Bà nhẹ lắc đầu: “Ta không giận cháu. Từ giờ hai đứa về đây chơi với bà già này nhiều hơn là được.”

Cả hai đều nói to: “Vâng ạ.”

Cả ngày hôm đó, cả ba người đều ngồi nói chuyện rất lâu. Cô và anh còn cùng nhau phụ bà nấu cơm. Cô cảm thấy, nếu mỗi ngày đều như vậy thì thật tốt. Tối đó, bà nằm giữa, hai người nằm hai bên và kể cho bà nghe nhiều chuyện. Cũng nghe bà nói về quá khứ của bà và và ông nội đã mất của anh. Hai ông bà cũng giống như bao cặp đôi khác, cũng có một chuyện tình đẹp, nhưng tiếc rằng, ông đã hi sinh khi làm nhiệm vụ. Bà bảo đó là sự hi sinh vinh quang, ông hi sinh vì bảo vệ Tổ quốc, bà không có gì phải đau lòng cả. Lấy ông là niềm hạnh phúc lớn nhất của bà. Nhưng cả hai đều hiểu, mất đi người chồng, có ai là không buồn đau. Bà nói: “Lúc trẻ là khoảng thời gian đẹp nhất, không giữ thì khi về già, sẽ chỉ còn lại những hối tiếc mà thôi. Thật may, ta không có gì để hối tiếc.” Câu này bà nói nhỏ nhưng cả hai vẫn nghe thấy, trong không gian chỉ còn lại một khoảng im lặng. Cả cô và anh đều trầm mặc, còn bà thì đã đi ngủ. Mỗi người một suy nghĩ riêng, chẳng mấy chốc đều chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau cả hai dậy sớm giúp bà chuẩn bị bữa sáng. Ăn sáng xong thì anh nói muốn dẫn cô đến một nơi.

“Đi đâu vậy?”

“Đi rồi sẽ biết.”

Đi bộ một lát thì đến nơi, cô đứng sững lại, không dám tin vào mắt mình. Trước mắt cô là một đồng cỏ xanh mướt, cách đó không xa là một con sông chảy qua. Hình ảnh này, cô đã rất nhiều lần nghĩ đến. Khi về đây, thứ cô sợ nhất chính là cảnh tượng này không còn, sợ rằng nó sẽ bị phá hoại, hay vùi lấp theo thời gian. Thật may khi nó vẫn vậy, không khác mười năm trước là bao. Ở giữa cánh đồng cỏ xanh mướt ấy có một cây bằng lăng mọc lên, thân cây chắc phải ba đến bốn người ôm mới hết. Nhìn sang trái một chút là một cây hoa đỗ quyên, cây đã ra hoa nhìn trông rất đẹp.

Anh khẽ nắm tay cô kéo đi, anh muốn cô nhắm mắt lại, đến nơi thì mới được mở mắt. Cô không nói gì, nhắm mắt lại, để anh dẫn cô đi.

“Mở mắt ra đi, đây là quà anh tặng em. An An, sinh nhật vui vẻ.”

Theo lời anh, cô từ từ mở mắt, mọi thứ trước mặt khiến cô kinh ngạc hơn cả lúc này. Không hiểu tại sao cô rất muốn khóc, vành mắt cô đỏ hoe. Trần Hạo đưa tay lên lau đi giọt nước mắt ở khóe mi của cô và dịu dàng nói:

“Còn nhớ anh từng nói sẽ tặng em một món quà không?”

Cô gật gật đầu.

“Không tặng đúng sinh nhật em khiến anh có chút tiếc nuối. Nhưng bây giờ bù lại vẫn kịp đúng không?”

Cô cười tươi và nói: “Sinh nhật em vào đầu tháng 9 trước ngày khai giảng. Hôm đó anh không nói gì, em còn tưởng anh quên rồi.”

“Sinh nhật em, anh muốn quên cũng không được.”

Quà sinh nhật anh tặng cô là một căn nhà nhỏ ở trên cây. Xung quanh chính là những chùm hoa tử đằng. Những bông hoa tử đằng màu tím chụm thành từng chùm rủ xuống, có những chùm còn chạm gần đến mặt đất. Loài hoa này nhìn thì mong manh nhưng lại có một sức ổng rất mãnh liệt. Nó được coi là loài hoa tượng trưng cho tình yêu bất diệt, màu tím biếc của nó là biểu tượng cho tình yêu thủy chung. Cô chỉ không hiểu, rốt cuộc anh tặng cô loài hoa này là có ý gì? Chẳng nhẽ anh biết cô thích anh? Không thể nào, cô lập tức phủ nhận điều đó. Sau đó, anh dẫn cô đến chỗ cây hoa đỗ quyên, cây có hoa màu trắng xen đỏ trông rất ấn tượng.

“Em nhớ cây hoa này không?”

“Đương nhiên là có, chúng ta đã trồng nó năm em được được sáu tuổi. Hôm đó, anh xin được hạt của cây này từ bác hàng xóm mà. Nhưng anh đã lai nó với hoa đỗ quỳên đỏ sao?”

Anh gật đầu, nhìn cây hoa giống như nhìn về tuổi thơ, thấy được nhữn năm tháng đã qua kia.

“Từ lúc trồng nó xuống đất, anh đã quyết tâm chăm sóc nó thật tốt. Để khi nào em quay lại đây, cây đỗ quỳên này sẽ có thể nở hoa rồi. Anh cảm thấy nếu chỉ có một màu trắng thì nhìn trông không có màu sắc nên đã ghép thêm màu đỏ vào.”

Hồi nhỏ, thấy đẹp nên cả hai mới xin giống về trồng, thật không ngờ, sau mười năm nó đã lớn như vậy. Cho đến mãi sau này cô mới biết, hoa đỗ quỳên mang thông điệp là: “Nhớ chăm sóc và giữ gìn sức khỏe em nhé!”

Cô tự hỏi, liệu anh có biết thông điệp và ý nghĩa của loài hoa này không? Nhưng nếu anh không biết, đó cũng là cái tốt. Có lẽ anh đã mất nhiều công sức lắm mới có thể nuôi dưỡng những loài cây ở đây. Em phải cảm ơn ông trời vì đã cho cuộc đời em có anh, Trần Hạo.

“Cây bằng lăng kia cũng lớn thêm nhiều rồi, tán cũng rộng ra không ít.”

“Ừm.”

Còn nhớ hồi đó, cô được về đây chơi gần một tháng mới lên, quen không ít bạn. Những lúc chiều nóng, cả hai thường ra đây chơi hoặc đọc sách. Lúc đó cô chưa đọc thành thạo nhưng lại đòi đọc cho bằng được. Nghe cô đọc một đoạn, Trần Hạo cảm thấy, nếu anh còn để cô đọc nữa thì tai anh sẽ bị tra tấn đến thủng mắt. Vậy là anh liền nói:

“An An, chúng ta chơi oẳn tù tì đi. Ai thắng thì người đó đọc. Nếu em ra búa thì chắc thắng.”

Lúc đó, Triệu Hoài An tin tưởng làm theo lời anh. Kết quả, anh ra lá, cô thua nhưng cũng nhường cho anh đọc. Cô nghĩ, để anh đọc cũng tốt, như vậy cô sẽ không cần đánh vần xong đọc từng chữ một rồi. Lúc về lại oẳn tù tì lần nữa, người thua sẽ phải công người còn lại về. Anh không đồng ý nhưng cô nhất quyết đòi làm cho bằng được. Cô nghĩ, lần này cô lại thua anh thôi, như vậy thì có thể công anh rồi.

Một cô bé chỉ cao đến ngực anh mà đòi công anh? Nhìn đôi bàn tay mũm mĩm từng trắng trẻo kia, chỉ sau một thời gian ngắn mà đã đen đi rồi. Anh nhìn đôi tay ấy và chắc chắn một điều, tuyệt đối không để cô công, hơn nữa, anh sẽ mãi bảo vệ cô. Anh thương cô như vậy, đâu nỡ để cô công anh chứ. Vậy là anh đồng ý chơi với cô.

Triệu Hoài An nằm trên lưng anh mà khuôn mặt đầy bất mãn. Cô bé khế chu đôi môi nhỏ nhắn, vừa đưa đôi bàn tay ôm lấy cổ anh vừa nói: “Không đúng, sao anh cứ thua hoài vậy? Rõ ràng chúng ta chơi đi chơi lại nhiều như vậy mà em lại không thể thua chứ?”

Trần Hạo cười thành tiếng, vừa đi vừa nói với cô: “Vậy An An muốn thua sao?”

Khuôn mặt non nớt ở đằng sau khế nhăn lại tỏ vẻ suy tư. Một lát sau nói:

“Em không muốn.”

“Vậy em thắng nhiều như vậy thì phải vui lên chứ, đúng không?”

Cô lập tức cười ra tiếng, nói: “Ừ nhĩ!”

Triệu Hoài An cố vuron cổ ra đằng trước, sau đó hôn một cái thật kêu vào má anh. Khuôn mặt Trần Hạo lập tức đỏ ửng. Anh khế quát: “An An, yên nào, ngã bây giờ.”

Cô lè lưỡi cười trừ.

“Trần Hạo, anh từ giờ là của Triệu Hoài An, không cho ai động vào anh. Anh nhớ chưa?”

Anh không nói gì mà chỉ công cô đi tiếp, khuôn mặt đã đỏ hơn trước. Không nhận được câu trả lời, cô liền đạp hai cái chân nhỏ, giầy giụa trên lưng anh.

“A Hạo, anh nói gì đi chứ? A Hạo à, mặt anh đỏ rồi kia.”

“Được rồi, được rồi. Anh là của Triệu Hoài An. Như vậy được rồi chứ, ngồi yên đi.”

Được lời bảo đảm của anh, cô liền ngoan ngoãn ngồi yên để anh công về.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nếu thời gian có thể quay lại, em mong rằng em không yêu anh nhiều đến thế. Không yêu anh hóa ra lại là điều tốt nhất, như vậy thì chúng ta sẽ là một cặp anh em khiến người khác phải ghen tị. Kể cả khi không cùng huyết thống, chúng ta vẫn sẽ trở thành anh em tốt của nhau. Nhưng cho dù có thể quay lại, A Hạo, có lẽ em vẫn lựa chọn yêu anh.

Nhớ lại ngày hôm đó, cô cảm thấy làm một đứa trẻ thật là tốt. Cô bỗng nhớ đến một câu trong tác phẩm “Tôi thấy hoa vàng trên đồng cỏ xanh-Nguyễn Nhật Ánh.”

Trong đó viết: “Cái cảm giác kéo một chú điều giấy chạy ngược gió để sung sướng nhìn nó bay lên, tay không ngừng nói lòng sợi dây cước rất giống với cảm giác mình nâng đỡ cả bầu trời.”

Tuổi thơ đẹp vậy đấy, chúng ta cần trân trọng mà giữ lấy từng khoảnh khắc. Con điều cứ bay cao cao mãi, đến khi rách rồi thì vẫn có thể làm cái khác. Nhưng tuổi thơ của chúng ta giống như thời gian, qua rồi thì không lấy lại được.

Triệu Hoài An bước đến gần, ôm anh, khẽ nói:

“Anh biết không? Thực ra em rất sợ.”

Anh không hiểu ý cô, hỏi lại: “Sao vậy? Ai đó bắt nạt em à?”

Cô khẽ lắc đầu, tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập từng nhịp từng nhịp.

“Không phải. Thứ em sợ, chính là một ngày nào đó anh bỗng dưng rời đi, bỏ lại em.”

Cả người anh sững lại, anh không nghĩ cô lo sợ điều này. Trần Hạo thở nhẹ một hơi.

“Sao tự nhiên lại nói vậy?”

Triệu Hoài An không nói gì, chỉ biết ôm anh chặt hơn giống như lúc nhỏ vẫn thường làm.

Anh cười nhưng lòng lại đau nhói, anh khẽ tựa cằm lên trán cô, nói:

“Sẽ không có ngày đó. Anh hứa.”

Thật sự sẽ không có sao, A Hạo?

Dưới gốc cây bằng lăng, mười năm trước cũng có hai đứa trẻ, một trai một gái cùng nhau vui đùa. Mười năm sau, hai đứa trẻ đó thay đổi rất nhiều, một lần nữa đứng dưới gốc cây này, nhớ lại những ngày tháng đó và mang theo những nỗi lo âu.

Vài ngày sau, cả hai mang theo lưu luyến với thành phố Z, lên tàu để trở về thành phố Y. Đêm 30 Tết, nhà nhà đều có bầu không khí hạnh phúc, chuẩn bị cho một năm mới sắp tới. Tất nhiên, nhà cô cũng không ngoại lệ. Buổi tối, trong bữa cơm tất niên đầy ấm cúng, gia đình cô đều tràn ngập tiếng cười. Cha cô từ trong bếp bung bát canh đi ra, vừa đi vừa cười nói với mẹ ở trong bếp. Triệu Hoài An cũng nhanh chân chạy vào bếp phụ cha bung đồ ra ngoài bàn ăn. Sau khi mọi người đông đủ, cha liền nói:

“Năm mới sắp tới rồi, những điều gì không tốt đều quên đi. Điều xấu, những việc chưa tốt thì nên sửa. Hoài An, sang năm mới, con cần học hành chăm chỉ biết không?” Triệu Hoài An gật đầu, vâng một tiếng trả lời. Mẹ cô khẽ cười nói: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Đang ăn bỗng nhiên mẹ khẽ thở dài, cả hai cha con liền ngẩng đầu lên. Cha hỏi mẹ có chuyện gì mà lại thở dài thì mẹ nói:

“Cũng không có gì. Em chỉ nghĩ, nếu A Hạo có thể cùng chúng ta ăn bữa cơm tất niên, đón giao thừa thì tốt biết mấy! Chỉ là...”

Cha đột nhiên khẽ quát: “Em nói gì thế hả?”

Cô giật mình nhìn hai người họ. Cha cô là người thế nào? Ông là người hiền lành, hết lòng vì gia đình, đối với hàng xóm láng giềng cũng rất hòa đồng, được mọi người yêu quý. Rất ít khi ông nổi giận, đối với vợ con lại càng không, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy ông nổi giận với mẹ lần nào. Cô không hiểu, tại sao cha lại câu? Vì mẹ nhắc đến A Hạo ư? Nhưng không phải cha mẹ rất yêu quý anh ấy sao? Rất nhiều câu hỏi cứ dồn dập trong đầu cô. Cô cảm thấy hai người họ giống như đang có chuyện gì đó giấu mình. Dưới ánh mắt nghi hoặc của con gái, cha mẹ cô liền nhanh chóng im lặng, cô liền cười, muốn đánh bay bầu không khí ngột ngạt này.

“Mẹ à, A Hạo, anh ấy phải ở bên cạnh bác Phương đón giao thừa chứ ạ, làm sao có thể ở nhà mình. Đúng không ạ?”

“Ừ ừ, mẹ nhầm, mọi người ăn cơm tiếp đi.”

Mẹ cô vội vàng cười trừ. Ăn cơm xong, sau khi dọn dẹp mọi thứ thì cô thấy Trần Hạo đang ngồi ở phòng khách nói chuyện với cha cô. Hình như sắp

mặt anh không được tốt cho lắm, cả cha mẹ cũng vậy.

“Trần Hạo.”

Anh giật mình quay đầu lại, thấy cô, anh liền đứng dậy cười, nói:

“Hoài An, đi xem pháo hoa đi.”

“Vâng.” Cô nhìn anh gật đầu.

“Vây, hai đứa đi chơi vui về nhé.” Cha cô nói.

Thực ra vào giờ này trung tâm thành phố đông nghịt người, có đến đó thì cũng chưa chắc đã có thể chen được vị trí tốt để xem pháo hoa. Đứng gần quá cũng không tốt cho tai và mắt, hơn nữa, chen chúc giữa bao nhiêu con người khiến cô và anh cũng không thấy thoải mái. Cuối cùng cả hai quyết định lên tầng hai nhà anh để xem. Dù sao nhà anh và nhà cô gần nhau, lại không cách xa trung tâm thành phố lắm nên có thể đứng ở tầng hai để xem bắn pháo hoa. Nhà cô bởi vì có cây bàng trước cửa chắn hết tầm nhìn, hơn nữa đó là nhà cấp bốn, căn bản không có tầng hai để lên xem.

Đến đúng 12 giờ đêm, khi kim dài và kim ngắn cùng chỉ về một số, báo hiệu một ngày mới, đồng thời một năm mới cũng tới. Từng đốm sáng bay vút lên bầu trời, nổ ra những tia sáng nhỏ hơn, tạo thành một vòng tròn. Từng đợt pháo hoa được bắn lên, sáng rực trên bầu trời đen, giống như vì sao trên cao, lấp lánh đẹp mắt.

Triệu Hoài An khẽ dựa đầu lên vai anh, nhìn từng màu sắc của pháo hoa, sáng lên rồi tắt lịm. Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

“Năm mới đến rồi, chúc anh có một năm mới luôn vui vẻ, thuận lợi.”

“Chỉ cần có em, anh đều vui. Anh sẽ cố gắng vươn lên, bởi anh biết, đằng sau anh luôn có những người ủng hộ mình. Hoài An, năm mới vui vẻ.”

Cho đến khi kết thúc buổi bắn pháo hoa kéo dài 15 phút, cô nhìn ánh sáng của pháo hoa cuối cùng dần tắt, bầu trời lại trở về màu đen của màn đêm, những vì sao lấp lánh cũng bị đám mây che khuất, chỉ còn lại vài ngôi sao. Cảm giác cô độc bỗng nhiên ùa về trong lòng. Cô khẽ nói:

“A Hạo, sắp tới anh đi Đại học, em sẽ lại ở đây một mình rồi. Anh sẽ không quên em chứ?”

“Em còn có cha mẹ cơ mà. Tất nhiên, anh sẽ không bao giờ quên em đâu. Ngoan, đừng nghĩ linh tinh nữa. Sau khi anh đi, em nhất định phải học tập tốt, giữ gìn sức khỏe, để ý mẹ giữm anh. Em làm được không?”

Cô gật đầu đồng ý với anh. Anh học giỏi như vậy, cô thật ngưỡng mộ.

“Cũng muộn rồi, em về đây.”

“Để anh đưa em về.”

Cô liền xua tay, lắc đầu không đồng ý.

“Nhà em cách đây có một đoạn ngắn, em cũng không phải con nít nữa. Anh không cần đưa em về đâu, em tự đi được rồi.”

Theo thời gian, sẽ có những thứ thay đổi, kể cả con người. Không gì là không thể. Anh cũng không chắc, bản thân có thể cho cô được hạnh phúc trong bao lâu và như thế nào. Triệu Hoài An, xin lỗi em

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngày anh ấy lên tàu để đến thành phố S học đại học, Triệu Hoài không buồn bởi cô biết họ sẽ gặp lại nhau sớm thôi, trường Đại học S chính là mục tiêu lớn nhất của cô.

Triệu Hoài An đứng nhìn đoàn tàu lặng lẽ rời đi.

Cho đến khi về nhà, cô vẫn không hiểu ý của Trần Hạo.

Trước khi lên tàu, anh giống như đang do dự điều gì đó rồi bỗng đặt nhẹ lên trán cô một nụ hôn và nói: "Bảo trọng, sống thật tốt nhé." Lúc đó, thời gian như ngừng lại, tim cô đập thật nhanh nhưng cũng có cả cảm giác đây là lần cuối hai người gặp nhau.

Sau khi Trần Hạo đi, thời gian cứ trôi và cuộc sống của cô vẫn tiếp diễn như thường.

Trong cuộc sống kia của Triệu Hoài An chỉ là thiếu đi bóng dáng của một người tên Trần Hạo.

Những nỗi nhớ anh cứ dâng lên nhưng cô chẳng biết làm gì khác ngoài việc cố gắng học hành.

Mỗi lần nhớ tới cái tên Trần Hạo, Triệu Hoài An chỉ biết ngồi trong phòng lật từng trang ảnh của hai người khi còn bé, chụp gần đây nhất cũng chỉ có hai tấm.

Một tấm là năm cô thi vào cấp ba, tấm còn lại được chụp khi anh thi đỗ Đại học.

Tấm ảnh thứ hai này, là cô chụp lên mới có.

Thực ra cô không thích chụp ảnh, nhưng chỉ cần có Trần Hạo thì không sao nữa, chí ít cũng phải có bức ảnh làm kỷ niệm, ghi lại tuổi thơ của cả hai người.

Cái nóng của mùa hè quả thực khiến con người ta thấy khó chịu.

Triệu Hoài An thở hắt ra nhìn số bậc thang phía trước. Cô lấy tay quạt mồ hôi rồi nói vọng với người ở đằng trước: "Này Tô Minh Tuấn, cậu..

cậu có thể đi chậm lại một chút được hay không?" Trong kỳ nghỉ hè này, lớp của Triệu Hoài An có tổ chức buổi đi chơi đến đền Hùng.

Nơi đây là khu di tích, bao gồm bốn đền chính là đền Hạ, đền Trung, đền Thượng và đền Giếng. Cô đã đi đến đây cũng được hai lần rồi, quả thực mỗi lần đi thì liền cảm nhận được độ cao của núi Nghĩa Lĩnh, chưa leo đến đền Thượng thì đã thấm mệt rồi. Tô Minh Tuấn dừng lại quay đầu nhìn Triệu Hoài An rồi cười nói: "Đi nhanh chân lên chút, dừng lè nữa không thì mất đầu cả lớp bây giờ." Cô ngước mắt lên nhìn khuôn mặt đáng ghét của cậu ta.

Cái tên này đúng là một kẻ mà nhắc tới thôi là cô liền muốn đập cho một trận.

Lúc mới học cùng thì cậu ta là một người rất nhẹ nhàng, ai gặp cũng quý, cô cũng có rất nhiều thiện cảm với cậu ta.

Vậy mà sau hai tháng Triệu Hoài An cuối cùng cũng biết được, Tô Minh Tuấn căn bản là sói đội lốt cừu.

Ai dám nói không phải? Cậu ta càng ngày càng giống đại thiếu gia rồi, cái cặp thì ném cho cô cảm còn bản thân thì nhẹ nhàng đi trước, vốn dĩ không quan tâm xem người phía sau là cô đây đang cảm đồ hộ cậu ta một muốn chết.

Triệu Hoài An càng nghĩ càng bức, thế là cô liền tức giận ngồi xuống ven đường, mặc kệ cậu ta.

Tô Minh Tuấn nhìn thấy vậy thì nhận ra bản thân hình như đã trêu đùa hơi quá, cậu ta lắc đầu rồi đi xuống chỗ cô, cầm cặp của mình đeo lên vai rồi chia tay ra trước mặt cô, nói: "Giận à? Đùa chút thôi mà, Triệu Hoài An, cậu còn không đi là tôi mặc kệ cậu đấy nhé." Lúc này cô mới ngước lên nhìn cậu ta: "Cậu được lắm." Nói rồi cô bám vào tay Tô Minh Tuấn để đứng dậy, tiện thể còn dùng móng bấm một phát vào tay cậu ta.

Xem lần sau cậu ta còn muốn trêu cô không! Tô Minh Tuấn bị đau nhưng lại không thể kêu to, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, khuôn mặt tràn ngập thống khổ.

Trông cậu ta thật tốt, rất ấm áp, đó là suy nghĩ của cô ngay lúc đó. Những năm tháng cấp ba được coi là đẹp đẽ nhất của tuổi thanh xuân cũng sắp bước qua.

Trong những ngày tháng bên bạn bè và thầy cô ấy quả thực rất vui vẻ.

Giữa hai người chính là một mối quan hệ kỳ lạ, chẳng phải bạn thân, cũng không phải người yêu nhưng lại luôn ở bên cạnh đối phương những lúc cần nhất.

Năm tháng thanh xuân đó vội vã đi qua, trong khoảng thời gian đó, người duy nhất đồng hành cùng Triệu Hoài An không ai khác là Tô Minh Tuấn.

Cậu ta từng chút từng chút đi vào lòng cô chiếm giữ một chỗ, không phải thay thế Trần Hạo.

Tô Minh Tuấn, con người đó cho cô thấy được ấm áp và vui vẻ, âm thầm lặng lẽ cùng cô đi hết những năm tháng thanh xuân thời cấp ba đó.

Thời gian đã chứng minh, không có Trần Hạo cô vẫn rất tốt.

Cuộc sống không có anh ấy thực sự cô đơn nhưng lại diễn ra hết sức bình thường. Triệu Hoài An nhìn chiếc lá bàng rơi xuống dưới đất, màu vàng đỏ của nó nói lên rằng mùa thu đến rồi.

Chỉ còn vài tháng nữa là kết thúc một năm học, cũng chính là lúc cô chia tay ngôi trường cấp ba để bước vào Đại học.

Trần Hạo, chúng ta sắp được gặp nhau rồi. Mẹ càng ngày càng trở nên khó tính hơn, vì lý do gì thì ngay cả bản thân Triệu Hoài An cũng không biết.

Ba cô nói rằng mẹ không khỏe nên mới vậy, bảo cô không cần quá lo lắng.

Sau khi có giấy báo đỗ đại học, cô liền chuẩn bị đồ dùng cần thiết để đi đến thành phố S, bao nhiêu nỗ lực cuối cùng cũng không hề lãng phí.

Ngày chia tay cha mẹ cô cảm thấy có bao nhiêu thời gian cũng không đủ, thực sự không muốn rời xa họ sớm như vậy.

Cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc mở miệng mới chợt nhận ra, tất cả đều không biết nên bắt đầu như thế nào.

Cuối cùng cũng không phải là vì cô muốn họ sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ sao? Triệu Hoài An cười thật tươi nói với họ: "Ba, mẹ.

Hai người ở lại bảo trọng, giữ gìn sức khỏe, con gái sẽ thường xuyên gọi điện về.

Không cần lo cho con đâu ạ, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt." Khuôn mặt của mẹ giống như rất mệt mỏi, cũng xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn.

Nhìn Triệu Hoài An lên tàu, bà chỉ có thể thở dài, người làm mẹ nào mà chẳng muốn tốt cho con cái.

Thời gian qua biết bản thân đã quá khát khe, hay cáu gắt với con bé nhưng bà cũng có nỗi khổ riêng.

Ba cô thì khác, ông dặn dò cô rất nhiều thứ, chỉ ít, điều đó khiến cô đỡ cảm thấy cô đơn hơn.

Nỗi ưu phiền trong mắt hai vợ chồng họ, Triệu Hoài An đều thấy được.

Đến khi đoàn tàu chuyển bánh, bà liền bật khóc.

Ba Triệu thấy thế liền ôm vợ vào lòng, vỗ nhẹ lên vai an ủi: "Không sao, tất cả sẽ trở về như ban đầu thôi.

Em cũng không cần khiến bản thân quá mệt mỏi.

Cũng không nên làm ra bộ dạng lạnh lùng với con bé như thế." Mặc kệ cho chồng có nói như thế nào thì bà vẫn khóc.

Gương mặt họ lúc đó như đã già đi rất nhiều rồi. Ngồi trên tàu, Triệu Hoài An nhìn từng hàng cây lướt qua rồi bị bỏ lại phía sau.

Triệu Hoài An bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc thì từ khi nào cô lại như vậy? Cô không nhớ nữa, có lẽ là từ khi Trần Hạo đi, cuộc sống bình yên tươi đẹp kia và chính bản thân cô cũng dần thay đổi.

Bỗng một ngày Triệu Hoài An phát hiện ra mình luôn có cảm giác cô đơn không an toàn, nụ cười bắt đầu ít dần đi, cô trở thành người khá khép kín.

Con người đó vốn dĩ không phải cô ngày trước.

Gia đình của cô cũng có nhiều bí mật hơn, mỗi người đều có một thứ không muốn cho ai biết, cô cũng vậy. Đến nơi, Triệu Hoài An bước xuống tàu hít một hơi thật sâu rồi thở ra, mỉm cười nghĩ "Nơi này sẽ là một khởi đầu mới, Trần Hạo, em đến rồi." Đang muốn bước đi thì bỗng cô nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình.

Triệu Hoài An đang định tìm xem đó là ai thì có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô, giật mình quay đầu lại thì liền nhận ra người gọi cô chính là Tô Minh Tuấn. Cậu ta và cô thật có duyên, lại gặp nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

“Tô Minh Tuấn?”

Cô còn tưởng sau khi tốt nghiệp sẽ không còn gặp cậu ta nữa chứ. Gặp lại bạn cũ tâm trạng thế nào? Đương nhiên là vui mừng rồi, Triệu Hoài An vỗ mạnh vào vai cậu ta, nói:

“Đồng chí, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tô Minh Tuấn bỏ cánh tay đang đặt trên vai mình xuống. Cô gái này, vẫn không thay đổi được tính tình bạo lực, đập cậu một cái mà giống như có thâm thù đại hận gì vậy.

Trên đường đến trường nhập học, cô được biết, Tô Minh Tuấn thi vào trường quân đội, cậu ta nói thi vào đó không chỉ vì đây là sở thích mà còn vì nguyện vọng của cả nhà. Gia đình đó à, hai đời trong quân đội rồi đấy, bố cậu ta là Đại tá trong Phòng không - Không quân. Hiện tại đến lượt cậu ta cũng thi vào trường quân đội nhưng lại chọn học Lục quân giống ông nội. Bỗng nhiên, Tô Minh Tuấn quay sang hỏi cô:

“Trưởng cậu bảo là sẽ thi vào quân đội cơ mà. Sao bây giờ lại học kinh tế?”

Cô lắc đầu cười khẽ, nói: “Thiếu 0.5 điểm, không đỗ. Thực ra học kinh tế cũng được. Ra trường chắc... không thất nghiệp được đâu.”

“Hoài An này, sau khi nhập học rồi có lẽ tôi sẽ không gặp cậu nhiều đâu. Vậy nên, trước khi tôi chính thức bị giam trong trường thì cùng chúng ta đi uống gì đó được không? Coi như là chúc mừng vì đã đỗ đại học.”

Cô liền gật đầu đồng ý.

“Vây 8 giờ tối nay gặp lại.”

Tạm biệt cậu ta xong, Triệu Hoài An liền đi nộp đơn nhập học sau đó đi nhận phòng ký túc. Mỗi phòng ký túc đều có bốn học sinh, khi cô đến thì đã thấy ba người còn lại đang ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Triệu Hoài An nhìn họ mỉm cười, gật đầu chào một tiếng rồi đi đến chiếc giường gần cửa sổ còn trống. Một cô bạn bỗng nhiên đi đến chỗ cô nói:

“Cậu nằm tầng dưới nhé. Mình thích nằm tầng trên hơn, ở nhà mình ngủ chung với em gái đều vậy nên quen rồi.”

Cô bạn này có một khuôn mặt khá là đáng yêu, tên là Nguyễn Tố Tố, tính tình cũng rất cởi mở, tốt bụng. Chỉ là Tố Tố cũng thật lạ, người khác muốn nằm tầng dưới còn không được, nhưng cậu ấy lại nhường chỗ đó cho cô. Hai người kia, một người có khuôn mặt bầu bĩnh tên Vũ Huệ, người còn lại là Tiểu Yên. Rất nhanh cô đã làm quen được với họ, trong ba người đó, có lẽ cô thân với Tố Tố nhất, cô gái đó luôn biết làm người khác thấy vui vẻ thoải mái. Sắp xếp xong mọi thứ cô liền đi dò hỏi tin tức về Trần Hạo, những gì cô biết chỉ là dựa theo câu nói năm đó của anh: “Anh đỗ đại học S.”

Cô không biết anh rốt cuộc học khoa nào, hiện tại sống ra sao. Tâm trạng hồi hộp cứ bám theo cô suốt cả buổi, cuối cùng cô quyết định đi đến phòng lưu trữ. Đang đi thì cô gặp được Bùi học trưởng, đúng lúc anh ấy cũng đang đến đó nên hai người đi chung. Bùi học trưởng là người đã hướng dẫn học sinh mới vào trường bọn cô đi nhập học và nhận phòng nên cô khá có ấn tượng với người này. “Em định đến phòng lưu trữ làm gì?”

“À, em định tìm một người bạn, anh ấy cũng học tại đây nhưng em lại không biết ở khoa nào nên muốn đi hỏi.”

Bùi Việt Trung nghe cô gái bên cạnh nói mà không khỏi buồn cười.

“Em định tìm người thế nào đây? Trường này nhiều học sinh như thế, trùng tên nhau cũng là bình thường, nay em lại chỉ biết tên, em nói xem, tìm sao được?”

Cô nghe Bùi Việt Trung nói đến ngấy cả người, phải ha, chỉ biết mỗi tên tìm thế nào? Không đúng, còn có cả ngày tháng năm sinh nữa, cái ngày chắc đủ để tìm người rồi.

“Anh Trung, em biết ngày sinh của anh ấy, liệu như vậy có tìm được không?”

Bùi Việt Trung liền cười nói: “Đủ, anh có thể giúp em.”

“Cảm ơn anh, Bùi học trưởng.”

“Không có gì.”

Có lẽ do rất thân với mọi người nên không khó khăn để anh nhờ giáo viên phòng lưu trữ tra thông tin giúp cô. Nhìn Bùi học trưởng như vậy khiến Triệu Hoài An có chút xấu hổ, cô đã không giúp được cái gì lại còn nhờ người ta một việc lớn như vậy. Ngồi trong phòng lưu trữ một lúc thì Bùi học trưởng đi đến chỗ cô, nói:

“Thật xin lỗi, giáo viên nói trong trường đúng là có một người tên Hạo, nhưng là Nguyễn Hải Hạo, cùng tuổi em. Học sinh năm ba không có người nào tên Trần Hạo cả. Có khi nào em nhớ nhầm trường rồi không?”

Triệu Hoài An sững người lại, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, tất cả những cảm xúc hồi hộp, chờ đợi bây giờ đều bị câu không có kia đánh nát. Không đâu, Trần Hạo sẽ không lừa cô, anh ấy nói là đã đỗ đại học S cơ mà. Khuôn mặt Triệu Hoài An trong bỗng chốc liền tái nhợt, cô nắm chặt tay lại, cố đè nén lo sợ trong lòng xuống nói với Bùi Việt Trung:

“Có lẽ vậy, cảm ơn anh, em đã làm phiền anh rồi. Lần sau nếu có dịp em sẽ mời anh đi ăn.”

“Không cần khách sáo như vậy, nếu có gì cần anh giúp thì cứ nói, đừng ngại.”

Cô vâng một tiếng, chào Bùi Việt Trung rồi ra về. Trần Hạo, anh sẽ không lừa cô đúng không? Anh ấy đâu việc gì phải nói dối chứ. Nhưng người ta nói trong trường không có ai tên Trần Hạo cả. Rốt cuộc anh đang ở đâu, anh bảo em phải tìm anh bằng cách nào đây, Trần Hạo.

Cô hít thở thật sâu, bình ổn lại tâm trạng đang rối bời, bước nhanh về phòng ký túc. Cô muốn đứng trước mặt anh, chính miệng nói rằng mình đã thi đỗ để tạo bất ngờ nên mới không gọi điện thoại cho anh. Nhưng bây giờ xem ra không được rồi. Triệu Hoài An về đến phòng liền cầm lấy chiếc điện thoại đang được sạc ở đầu giường lên, bấm một dãy số quen thuộc, cô muốn anh giải thích, nói rằng anh chỉ đang đùa thôi. Giống như lúc nhỏ, khi hai người chơi trốn tìm, anh ấy chỉ là trốn đi một lát rồi cuối cùng cũng sẽ để cô tìm thấy, sẽ quay lại bên cạnh cô. Anh chỉ... đùa thôi đúng không?

Tiếng từ tổng đài vang lên khiến Triệu Hoài An càng thêm hoảng loạn: “Số điện thoại này không hề tồn tại.”

Không tồn tại? Chẳng phải đây là số của Trần Hạo sao? Vì cái gì, ngay cả đối số anh cũng không cho cô biết. Trần Hạo, anh ấy ghét cô đến thế sao, sợ cô gây phiền phức, trở thành gánh nặng của anh? Rốt cuộc cô không khống chế nổi mà nấc lên, ba người kia đều đi chơi rồi nên chỉ còn mỗi cô ở trong phòng. Cô run rẩy gọi cho mẹ anh, cố đè nén tiếng nấc. “Bác Phuong, bác ơi, anh Hạo đang ở đâu, cháu gọi không được. Bác cho cháu biết trường anh ấy học đi, cháu sẽ đi tìm.”

“...”

“Bác Phuong, bác... nói gì đi.”

Cô nghe thấy đầu dây bên kia là tiếng thở dài của mẹ anh.

“Cô bé ngốc, cháu quên nó đi. Trần Hạo, nó đi sang Mỹ du học từ đầu năm nay rồi.”

Sau đó, cô chỉ nghe thấy tiếng tút tút, bác ấy đập máy rồi. Cô cuộn tròn người lại trên giường, từng giọt nước mắt cứ rơi xuống, ướt hết tay áo. Trái tim như bị ai đó đánh mạnh một cái, rất đau. Mọi thứ cô cố gắng chỉ để gặp được anh, có thể đứng cạnh anh, bây giờ, anh bảo cô phải làm thế nào? Thật sự đau đến nghẹt thở, Trần Hạo, đồ xấu xa, anh lừa cô. Tại sao lại bỏ mặc cô, từ nay, ai nghe cô nói chuyện rồi ôm cô vào lòng an ủi đây?

Cô nửa tỉnh nửa mơ, do hơi men nên mất một lúc cô mới nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Tô Minh Tuấn. Triệu Hoài An lắc nhẹ đầu cho tan cảm giác choáng váng rồi cười lớn, nói với cậu ta:

“Tên chết dẫm, cậu đến muộn... ừm, 10 phút. Mà thôi, không sao không sao, nào, ngồi đây uống với tôi đi.”

Cô lao đảo đứng dậy định với lại chiếc cốc trên tay cậu ta. Tô Minh Tuấn nhú mày, đưa cái cốc ra xa hơn rồi kéo Triệu Hoài An ngồi xuống.

“Uống cái gì mà nhiều vậy, cậu định làm ma mem sao? Đi, uống cốc nước rồi tôi đưa cậu về.”

Cô cau mày nhìn cậu ta: “Về cái gì mà về. Cậu còn chưa uống với tôi, chúng ta cũng chưa chúc mừng thi đỗ đại học. Tên chết dẫm Tô Minh Tuấn, trả cốc lại đây.”

“Cậu muốn uống phải không? Được, tôi uống cùng cậu, uống đến chết luôn đi.”

Nói rồi cậu ta cầm cốc bia lên uống cạn, sau đó lại rót tiếp, lại uống. Uống đến mức cậu ta mặt mũi đỏ bừng, cô giật mình nhìn cách cư xử kì lạ của Tô Minh Tuấn, đầu óc cũng tỉnh táo hơn chút. Cô giữ tay cậu ta lại, nói:

“Đủ... đủ rồi.”

Tô Minh Tuấn cười nhạt: “Đủ ư? Cậu nói là muốn uống với tôi mà, không sao, tôi cùng cậu uống.”

Cô lắc đầu, nước mắt không hiểu vì sao bỗng rơi xuống, khóc nức lên. Cậu ta mà còn uống nữa sẽ có án mạng đấy.

“Tên điên này, không được uống nữa, tôi không uống nữa. Dừng lại đi, còn uống nữa sẽ chết đấy biết không?”

Lúc này Tô Minh Tuấn mới bỏ cốc bia xuống, quay sang nhìn Triệu Hoài An, trong mắt đều là đau lòng, nói:

“Vậy nói cho tôi nghe, tại sao cậu lại như thế này.”

“...”

“Cậu không nói? Được để tôi nói, là vì tên khốn Trần Hạo kia đúng không?”

Câu này là khẳng định chứ không phải câu hỏi. Cô không kìm chế nổi nữa, nước mắt lại rơi nhiều hơn. Tên chết dẫm, biết thì câm miệng lại đi, tại sao còn bới lên làm gì chứ.

Tô Minh Tuấn dùng ngón cái lau đi vệt nước mắt trên mặt cô. Cô gái này, luôn khiến người khác lo lắng như thế. Cậu có thể không biết tình cảm kia của cô bắt đầu từ khi nào, nhưng lại biết rất rõ mối tình đó có bao nhiêu sâu đậm, bao nhiêu đau thương. Triệu Hoài An, vì Trần Hạo đã mệt mỏi nhiều rồi. Cậu khẽ ôm cô vào lòng, nói nhỏ:

“Quên hẳn đi, từ giờ tôi sẽ bảo vệ cậu. Tình cảm của cậu, tên đó không xứng để nhận được.”

Tô Minh Tuấn đưa cô về phòng ký túc, dưới sự chỉ đường tài ba của cô, bọn họ đã đi quanh thành phố hai lần, đi lạc đường một lần, cho đến tận 10 rưỡi mới về đến nơi. Tô Minh Tuấn vừa cõng Triệu Hoài An ngủ say sưa đến mức không biết trời đất gì trên lưng, vừa gõ cửa phòng cô. Một cô gái khuôn mặt dễ nhìn ra mở cửa, nói mình là Tô Tố, bạn cùng phòng của cô. Cô ấy hỏi thăm tình hình, đến khi nhìn thấy Triệu Hoài An cả người say khướt thì không khỏi thở dài.

“À, bạn Tố này, Hoài An, nhờ cậu chăm sóc cô ấy. Tối nay cô ấy có uống hơi nhiều. Cũng muộn rồi, tôi về đây, chào cậu.”

Tô Minh Tuấn nhìn Triệu Hoài An một lần nữa rồi mới rời khỏi. Sau lần này, không biết có còn được gặp nhau nhiều không nữa. Thi vào quân đội thật là đau đầu mà, thời gian thực khắc khe. Cũng may, phải hai ngày nữa cậu mới cần chuyển vào khu ký túc xá ở trường quân đội. Tối nay về muộn, chắc chắn ba cậu sẽ không tha cho đâu.

i

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thời gian từng chút trôi đi, mọi thứ lại quay về quỹ đạo vốn có. Thời gian đầu, cô đã nghĩ, Trần Hạo rất nhanh sẽ quay về thôi, anh sẽ đứng trước mặt cô, ôm cô vào lòng giống như trước kia. Nhưng sau đó chính là những ngày chờ mong trong tuyệt vọng. Anh không về, đi là đi một mạch, không cần biết cô sẽ thế nào, ngay cả một tin nhắn cũng không. Cô không biết số của Trần Hạo, hỏi bác Phuong thì bác cũng nói là không biết. Triệu Hoài An hiểu, không phải là mẹ anh không biết, làm gì có chuyện mẹ mà lại không có số con mình. Bác ấy, chỉ đơn giản là không muốn cho cô mà thôi. Có thể, Trần Hạo thực sự ghét cô rồi, anh không muốn thấy cô nữa, cho nên có thể đi xa bao nhiêu liền tốt bấy nhiêu. Triệu Hoài An cười khổ, hóa ra trong lòng anh đã sớm thấy cô phiền phức, chỉ là không nói ra thôi. Theo thời gian, những tia hi vọng từng chút từng chút bị đánh vỡ, tan tành không còn một mảnh. Cô bắt đầu mệt mỏi, thực ra không cần anh gọi điện hay nhắn tin cho cô, chỉ cần biết anh sống thế nào, có tốt hay không là đủ rồi. Nhưng tất cả đều chẳng có gì. Trần Hạo, con người đó quá tàn nhẫn, quá lạnh lùng, anh khiến cô vui vẻ, hạnh phúc, rồi lại chính tay đập vỡ nó, ngay đến một tia hi vọng cũng không muốn cho cô.

Tô Minh Tuấn thỉnh thoảng vẫn đến hỏi thăm Triệu Hoài An, chỉ cần có thời gian nghỉ, cậu ta liền đến chỗ cô đầu tiên, cùng cô đi chơi, đi ăn, tâm trạng của cô cũng theo đó mà tốt hơn nhiều. Nhưng cho dù có vui vẻ thế nào, Tô Minh Tuấn rất nhanh có thể phát hiện ra nỗi buồn của Triệu Hoài An vẫn còn. Chỉ là cô che dấu quá kĩ, đến mức chính cậu cũng suýt bị lừa. Nhưng cậu tin, nhất định bản thân sẽ đưa cô ra khỏi những dòng ký ức đau thương đó. Cho đến một ngày Triệu Hoài An bỗng phát hiện, Tô Minh Tuấn quá tốt, tốt đến mức hiện tại, ngay cả bản thân cô đối với cậu ta là loại tình cảm gì cũng không thể hiểu nữa, điều này khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Thực ra thời gian trôi đi rất nhanh, chỉ là chúng ta chưa để ý mà thôi. Năm mới đến học sinh trong ký túc xá đều về nhà. Triệu Hoài An là người sắp đồ để về muộn nhất. Cũng may cô đã mua vé từ trước nếu không, đến hôm nay làm gì còn vé tàu nữa. Triệu Hoài An mang túi lớn túi bé từ phòng ký túc đi xuống. Bởi vì đây là giờ cao điểm, lại là ngày nghỉ lễ nên việc bắt xe trở nên khó khăn đối với cô. Đột nhiên Tô Minh Tuấn không biết từ đâu xuất hiện, vỗ vai cô một cái rồi cầm chiếc túi giúp cô.

“Chắc hôm nay không bắt được xe đâu.”

Cô mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu ta, cái tên này, định đi đâu mà cầm lấy túi giống cô thế. Mà sao cậu ta lại biết cô về quê vào hôm nay? Trước ánh mắt nghi hoặc của Triệu Hoài An, Tô Minh Tuấn chỉ cười, nói:

“Không cần nhìn tôi như vậy. Nghĩ lại thì một mình ở đây cũng rất chán nên tôi đổi ý rồi, hôm nay tôi sẽ về quê cùng cậu luôn.”

Cái tên này, hôm trước thì sống chết nói muốn ở đây, bây giờ thì lại nói là sẽ về. Tính cách của cậu ta đúng là kì quái. Hai người đứng một lúc nữa mới bắt được xe, tên Tô Minh Tuấn này đúng là ranh ma. Cậu ta cũng đã mua trước vé rồi, đã thế còn nói là mua để dự phòng, đổi ý thì còn có vé mà về. Sau nửa năm mới trở về thành phố Y, Triệu Hoài An có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Nơi này đối với cô quá quen thuộc, Trần Hạo cũng thế, một lần nữa đặt chân trên mảnh đất này làm cô có cảm giác bóng dáng của anh ở khắp mọi nơi, nỗi đau vừa mới bị vùi lấp nay lại trôi lên, bóp nghẹt trái tim Triệu Hoài An. Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười, không muốn để người bên cạnh nhận ra cảm xúc đang gợn sóng trong lòng. Nhưng thực ra cô không biết, cho dù có cố che dấu thế nào, Tô Minh Tuấn cũng đều nhận ra. Cậu nắm chặt bàn tay trái, móng tay mới mọc chưa kịp cắt đâm sâu vào lòng bàn tay, để lại một vết hằn sâu trong đó. Cho dù trong tâm có đau lòng, có khó chịu thế nào thì cậu vẫn mỉm cười, nói với cô: “Chúng ta đi thôi. Đã lâu không trở về nơi này, tôi cũng sắp quên mấy con đường rồi.”

Cậu ta đưa cô về đến nhà rồi mới quay đi. Nhìn bóng cậu sắp khuất sau cửa kính xe ô tô màu đen, cô đột nhiên gọi tên cậu. Tô Minh Tuấn hạ cửa kính xe xuống hỏi cô có việc gì sao. Cô cười lắc đầu, nói:

“Cảm ơn cậu. Năm mới vui vẻ.”

“Ừ, năm mới vui vẻ.” Cậu cũng mỉm cười nhìn cô.

Sau khi cậu ta về, Triệu Hoài An quay người, bấm chuông cửa. Rất nhanh chiếc cánh cửa màu nâu mở ra, một người đàn ông đeo chiếc kính gọng xám, tóc đen đầu điểm nhiều sợi bạc xuất hiện. Triệu Hoài An nhìn người ba đã lâu không gặp của mình mà lòng run lên. Vành mắt cô bắt đầu phồng đỏ, cô đã bao lâu không gặp ba mẹ? Tuy chỉ là vài tháng nhưng đối với cô nó giống như đã rất lâu rồi. Khuôn mặt của ba nay đã nhiều nếp nhăn hơn kể từ lần cuối gặp ở nhà ga, tóc của ông, cũng bạc đi nhiều rồi. Cô ôm chầm lấy ông, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống. Những cuộc điện thoại cũng không làm vui đi nỗi nhớ họ.

“Ba, con gái về thăm hai người.”

Triệu Hoài Nam run run đưa tay lên ôm lấy con gái, không thể tin được con gái bảo bối nay đứng trước mặt ông bằng xương bằng thịt. Nó không gọi điện, ông còn tưởng con gái bận học nên mới không về, cũng không biết gọi điện có làm phiền nó không nên thôi. Thật không ngờ, con gái ông về rồi, nó thực sự về rồi.

“An An, con gái, lão già này thực nhớ con muốn chết. Sao về mà không báo cho ta biết để đi đón.”

Nói xong ông kéo cô vào nhà, bảo cô ngồi ghế chờ một chút để ông cất hành lý rồi gọi mẹ cô xuống.

“Ba, con tự cảm lên được rồi.”

“Không được, con ngồi yên đó cho ta. Nếu dám đứng dậy thì đừng nói chuyện với lão già này.”

Triệu Hoài An đành nghe lời ba, ngồi xuống. Một lúc sau thì mẹ cô từ trên lầu bước xuống, ba cô thì đi vào bếp. Nhìn mẹ, Triệu Hoài An rất xúc động, khuôn mặt của bà nay cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn rồi. Cô rất muốn chạy đến ôm bà, nói rằng mình rất nhớ mẹ. Nhưng nụ cười cùng với ý định đó đều bị dập tắt khi cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của bà. Đấy mắt cô đều là thất vọng, cô cup mắt xuống che đi những cảm xúc đó. Khi ngừng đầu lên, Triệu Hoài An vẫn mỉm cười gọi bà:

“Mẹ, con về rồi.”

“Ừ.”

Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Chỉ có một tiếng ừ đáp lại sau bao ngày hai mẹ con họ chưa gặp nhau ư. Đấy lòng Triệu Hoài An chợt nguội lạnh, cô chỉ biết đứng im tại chỗ, cũng không biết nên nói gì tiếp theo. Cô đã từng nghĩ đến viễn cảnh khi gia đình bọn họ gặp lại nhau, có xúc động, có nhớ mong và những giọt nước mắt vui vẻ, hạnh phúc khi được nhìn thấy người thân. Nhưng đều không còn, có lẽ chỉ có ba là người mừng rỡ nhất khi gặp cô. Niềm hạnh phúc ấm áp chưa được nếm trải bao lâu thì đã bị dập tắt một cách tàn nhẫn. Nhìn vào đôi mắt của mẹ, nó khiến cô càng lúc càng thấy sợ hãi. Đôi mắt đó không còn chứa đầy những tia ấm áp khi nhìn cô mà hiện tại chỉ có lạnh giá, giống như nhìn một người xa lạ vậy. Ánh mắt đó làm cô thấy trái tim giống như bị ai đó cửa một nhát khiến từng giọt máu rơi xuống, thực đau đớn. Ánh mắt của bà ngay lúc này thật giống Trần Hạo mỗi khi xuất hiện trong từng giấc mơ của cô, cũng lạnh lùng như thế, tàn nhẫn như thế, vô tình mà đẩy cô vào hầm băng lạnh giá khiến trái tim cô đóng băng, không chút hơi ấm. Nhưng tại sao họ lại đối với cô như vậy? Trần Hạo và mẹ, rốt cuộc hai người họ đang làm cái gì. Cô đã làm gì sai, vì sao ai cũng ghét cô, vì sao mọi người đều muốn tỏ ra lạnh lùng, xa cách. Triệu Hoài An bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Lúc Triệu Hoài Nam bê đĩa trái cây vừa mới gọt ra ngoài phòng khách thì liền cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt xung quanh hai mẹ con họ. Ông nhìn Lý Tú Vân, người phụ nữ này, rốt cuộc lại muốn thế nào, con gái họ đâu có làm gì sai. Thương con bé nhiều như vậy thì tại sao cứ phải khiến nó đau lòng cùng tui thân chứ. Nó dù sao cũng là đứa con mà bọn họ nuôi dưỡng suốt bao năm qua, đâu cần phải làm tổn thương nhau như vậy. Triệu Hoài Nam ông sắp không thể hiểu người phụ nữ này nữa rồi. Ông đặt đĩa trái cây xuống bàn, nói:

“Con gái, đi đường chắc mệt lắm đúng không con. Nào, ngồi đây ăn chút trái cây rồi kể cho ta nghe xem ở trường có gì thú vị. Cả bà nữa, mấy khi con gái được nghỉ về nhà chơi, qua đây nói chuyện đi.”

Cô vâng một tiếng rồi ngồi xuống, ngược mắt lên nhìn mẹ, hi vọng bà có thể ngồi xuống nói chuyện với hai cha con. Nhưng Lý Tú Vân chỉ nhìn một cái rồi quay lưng định đi lên lầu. Triệu Hoài Nam thấy vậy liền đứng phắt dậy, quát:

“Lý Tú Vân, bà đứng lại.”

Mẹ cô coi như không nghe thấy, vẫn bước từng bước đến chỗ cầu thang. Ba cô nổi giận chạy đến kéo mẹ lại, nói: “Bà muốn làm cái gì? Con gái vừa mới về, cái thái độ đó bày ra cho ai xem?”

Nhìn cảnh tượng như vậy cô có thể đoán chắc, trong thời gian cô đi học ở thành phố S, hai người họ cũng đã có những trận cãi vã như vậy. Điều này khiến cô bắt đầu nhận ra, có lẽ gia đình họ không còn như trước đây nữa rồi. Triệu Hoài An đi đến chỗ họ, kéo tay ba, nói:

“Ba à, cũng không có gì, mẹ chắc hơi mệt. Nếu vậy thì ba để mẹ đi nghỉ trước đi. Lúc nào mẹ khỏe thì con sẽ nói chuyện sau. Con vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Đột nhiên mẹ cô quay phắt người lại chỉ vào cô, nói lớn: “Không cần cô quan tâm.”

Hành động này của bà khiến cô giật nảy mình, trầm mặc nhìn mẹ.

Sau đó bà giống như rất tức giận, khuôn mặt đỏ lên rồi gạt tay ba ra, bước nhanh lên lầu, rầm một cái đóng cửa phòng lại. Ba sững người, nắm chặt tay định lên lầu tìm mẹ cô thì cô giữ ông lại, khẽ mỉm cười để ông yên tâm, nói:

“Ba, con muốn đi thăm mấy người hàng xóm, một lát nữa con sẽ về.”

“Con không sao chứ? Nếu mệt thì đi nghỉ. Đừng chấp bà ấy, thực ra mẹ con...”

Cô lắc nhẹ đầu, nói với ba: “Không sao đâu ạ. Ba đừng lo lắng, con sẽ chỉ đi gần đây thôi.”

Sau khi đóng lại cánh cửa gỗ màu nâu, Triệu Hoài An liền thở mạnh một hơi, nắm chặt tay lại, ngửa mặt lên trời để ngăn những giọt nước mắt sắp rơi xuống. Ba, mẹ, hai người bảo con phải làm sao đây. Trần Hạo đi rồi, mẹ cũng thành ra như vậy, xa lánh cô, rốt cuộc ai có thể nói cho cô biết bây giờ

phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ra khỏi nhà, Triệu Hoài An hít một hơi thật sâu, cô ổn định lại tâm trạng rồi bước đi. Trên đường cô cũng có gặp vài người hàng xóm, chào hỏi họ vài câu. Đột nhiên cô thấy bác Phuong, bác có lẽ vừa đi chợ về, đang xách túi lớn túi bé đi về hướng này. Đường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú đang đặt trên người mình, bà liền đưa mắt nhìn về hướng đó thì giật mình khi thấy cô. Bước chân của bà bất giác nhanh hơn, muốn tránh đi. Triệu Hoài An chạy đến trước mặt, giữ tay bà, nói:

“Cháu chào bác.”

Thấy không thể bỏ đi nên bà đành dừng lại: “À, Hoài An, mới mấy tháng không gặp mà trông cháu xinh ra đấy nhé. Thôi chết, bác còn có việc phải đi trước, hôm khác bác cháu mình nói chuyện sau nhé.”

Nhưng cô dường như không để ý tới hành động bác Phuong, nói:

“Bác Phuong, bác cho cháu biết số của anh Hạo đi được không ạ? Hay là gmail cũng được. Cháu thực sự rất muốn gặp anh ấy.”

Nụ cười trên môi bác Phuong dần tắt, ánh mắt cũng âm trầm đi vài phần. Thở dài nhìn cô gái trước mặt, nếu thằng Hạo nhà bà muốn gặp thì sẽ tự động liên lạc, chẳng nhẽ con bé còn không hiểu tính cách của nó sao? Thực ra, tính cách đó của Trần Hạo, Triệu Hoài An đương nhiên biết, chỉ là cô đang cố chấp đi tìm một tia hi vọng từ mẹ anh mà thôi.

Bác Phuong khẽ gạt tay cô ra, lắc đầu: “Cháu không phải không biết tính nó. Đâu cần miễn cưỡng như vậy. Việc này, xin lỗi, ta không giúp cháu được.”

Nói rồi bà lách qua người cô, bỏ lại Triệu Hoài An đang chìm trong tuyệt vọng đứng đó. Cô cúi thấp đầu xuống, cố che dấu những giọt nước mắt sắp trào ra. Trong mắt cô, tất cả đều là thất vọng cùng đau thương. Lúc đó, cô trông thật cô độc, thật đáng thương khiến người khác phải xót xa. Liệu, nếu nhìn thấy cô như vậy, bà ấy có còn có thể làm như thế không? Chỉ tiếc bà đã đi xa rồi nên không thể thấy được bóng lưng của Triệu Hoài An. Đi một lúc nữa là đến công viên xanh gần đó, Triệu Hoài An bước trên con đường lát gạch xám, cứ đi như vậy. Thực ra, từ nhỏ mỗi lần có chuyện buồn, cô và anh thường cùng nhau ra công viên, đi giữa những hàng cây xanh với tán lá rộng. Sau này khi lớn lên, có một lần ngồi ở trên ghế đá, nhìn những tia nắng chiếu xuống dưới đất qua từng kẽ lá, cô bỗng hỏi:

“Tại sao anh luôn dẫn em ra đây chơi vậy?”

Ngay lúc đó anh mỉm cười, trả lời cô:

“Em có thấy những tia nắng kia không, cả những cái cây to lớn này nữa.”

Cô gật đầu, nghe anh nói tiếp:

“Thực ra, anh mong em có thể giống như những tia nắng kia, tự do tự tại mà tỏa ánh hào quang. Giống cả những cái cây, có thể vươn mình lên cao, trưởng thành rồi thì có thể chống đỡ với mưa bão, nhưng cũng rất xinh đẹp và có ích.”

Tuy anh luôn muốn chăm sóc cô, nhưng không đồng nghĩa với việc bao bọc đến mức khiến cô trở nên yếu đuối.

“Hơn nữa, chẳng phải mỗi lần đến đây, tâm trạng của em đều tốt hơn sao? Đây chính là thư thái, đôi lúc chúng ta cũng nên giành thời gian để thư giãn, giải tỏa áp lực.” Dòng ký ức từng chút từng chút ủa về khiến Triệu Hoài An cười tự giễu. E rằng người ta đã sớm quên rồi, chỉ còn mảy nhớ tới thôi. Thật nực cười. Cô lắc đầu rồi đi về, thực sự không muốn nán lại nơi này thêm chút nào nữa.

Đêm giao thừa, cả nhà cô cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tất niên. Chỉ có mẹ là vẫn giữ thái độ xa cách với cô. Không khí năm mới đáng lẽ phải đầy ắp vui vẻ thì hiện tại lại mang một màu sắc xám xịt. Lúc đang xem chương trình ca nhạc chào mừng năm mới thì ba cô bỗng hỏi:

“An An này, con không định đi chơi đâu sao? Ta thấy ngôi nhà vào ngày này rất chán, hay là con đi đâu đó cùng bạn bè cho vui. Đi xem pháo hoa chẳng hạn.”

Bạn bè ư? Nhưng đi với ai được chứ, bọn họ đều có bạn trai hết rồi. Cũng không rảnh đi chơi cùng cô đâu. Triệu Hoài An cười trả lời ông:

“Con chẳng biết đi đâu chơi cả. Trời lạnh thế này, tốt nhất là ở nhà cùng ba là được rồi.”

Triệu Hoài Nam thở dài nhìn con gái, con bé này, ông đã có tuổi rồi nên chẳng hứng thú với việc ra ngoài. Nhưng con bé còn trẻ, nên ra ngoài giao lưu một chút cũng tốt, đâu thể cứ ngồi đây với ông như vậy. Thế là ông liền bảo Triệu Hoài An ra ngoài. Dưới sự thúc giục của cha, Triệu Hoài An đành phải

ra khỏi nhà, trước tiên cứ đi đã, còn đi đâu ư? Đương nhiên là đi lang thang quanh phố một lúc rồi về. Cô thực sự chẳng có ý định ra ngoài một chút nào cả.

Trước khi đóng cửa, ba gọi cô lại, nói:

“Con gái, năm mới vui về. “

Cô cảm thấy sống mũi cay cay, hít một hơi rồi mỉm cười bảo ông.

“Cha cũng vậy. Chúc cha và mẹ luôn mạnh khỏe.

Vào buổi tối, đèn đường đã được bật lên, bởi vì là đêm giao thừa nên con đường trở nên vắng vẻ, mọi người đều ở nhà, hoặc là đang tụ tập hết ở trung tâm thành phố xem bắn pháo hoa rồi. Triệu Hoài An vẫn còn nhớ anh từng nói, anh sẽ luôn ở bên cạnh cô, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Anh ấy đi rồi, đi đến đất nước Mỹ xa xôi, nơi mà cô có nghĩ, cũng chưa từng nghĩ sẽ tới đó. Cô đã gửi rất nhiều tin nhắn cùng gmail nhưng đều không biết liệu anh có nhận được bức nào hay không. Bởi cô không rõ, địa chỉ gmail cũ mà anh đưa cho, rốt cuộc anh còn dùng hay đã bỏ. Cho dù biết số điện thoại kia không còn nữa nhưng vẫn muốn gửi những tin nhắn đó, đến cùng, cũng chỉ là muốn có một chút tin tức về anh mà thôi.

Trần Hạo, em rất nhớ anh. Thực ra em đã nhắn rất nhiều lần rồi, cũng gửi thật nhiều gmail, nhiều đến nỗi em cũng không nhớ đã viết bao nhiêu. Nhưng một bức hồi âm từ anh cũng không có, rốt cuộc anh sống ở bên đó vẫn khỏe chứ? Học tập ở một nơi xa lạ như vậy hẳn là khó khăn anh nhỉ? Có lẽ anh vẫn đang tập thích nghi với đời sống bên đó nên mới không gửi trả lời gmail đúng không? Không sao, em có thể đợi, thực ra chờ đợi không khó khăn như em nghĩ. Chờ đợi thì đã sao, trong khoảng thời gian đó em đã học được rất nhiều thứ. Thực sự muốn cho anh xem những thành tích mà em đạt được trong thời gian vừa qua.

Trần Hạo, sắp đến năm mới rồi, sao em vẫn không có tin gì của anh. Em không giống như hồi trước nữa, có nhiều thứ thay đổi lắm, thật muốn kể cho anh. Thực ra lúc mới nghe tin anh đi, em có chút sững sờ, lúc đó, cái cảm giác cô độc bủa vây lấy em. Cái cảm giác đó làm em sợ hãi, giống như bản thân đang đứng giữa sa mạc, không nước, không người giúp đỡ, chẳng có gì cả. Ban đầu em đã khóc rất nhiều, đến mức, mỗi lần nhớ anh là nước mắt lại trào ra, không kiềm chế được. Nhưng em của hiện tại rất kiên cường, bởi em biết, anh rất nhanh sẽ về đúng không? Anh yên tâm, em sẽ thay anh chăm sóc bác Phuong. Mặc dù dường như bác ấy có vẻ luôn né tránh em, nhưng không sao, bởi em đã hứa với anh rồi mà. Anh, đêm nay là giao thừa rồi, ở bên đó anh có được đón Tết với bạn bè Việt Nam không? Bên đó chắc chắn không thể đầy đủ như ở nhà, du học sinh các anh chắc nhớ cái Tết của Việt Nam lắm đúng không? Thật buồn khi phải xa nhà. Anh à, bác Phuong nhớ anh lắm đấy, vừa nãy em có ghé qua nhà chơi với mẹ anh một lát, mặc dù cười nhưng em thấy được mắt bác đỏ hoe. Có lẽ vì bác đang nhớ anh. Chừng nào anh có thể về vậy? Đến hôm nay em vẫn không nhận được tin hồi âm của anh, không một tin nào cả. Anh cũng thật là vô tâm đấy. Trần Hạo, bây giờ em rất buồn, anh không ở đây, không ai nghe em kể chuyện nữa. Muốn chia sẻ, cũng không biết phải nói với ai. Mẹ em thật lạ, bà ấy thay đổi rồi, không còn là người mẹ hiền dịu ngày xưa nữa. Càng ngày bà ấy càng xa cách em, là do em đáng ghét quá hả anh? Hay là do em chưa ngoan? Nếu anh ở đây thì tốt biết bao. Sắp tới em phải học nhiều lên rồi, vậy nên từ giờ em sẽ gửi được ít gmail cho anh. Nhưng em hứa, nhất định mỗi tháng một bức, thật đấy. Trần Hạo, chúc anh năm mới vui về.

Cho dù anh vô tâm thì thế nào, cô vẫn giống như một đứa ngốc mà chờ đợi. Ấn nút gửi, Triệu Hoài An nắm chặt điện thoại, trầm mặc ngồi xuống ghế đá gần đó. Đột nhiên điện thoại kêu một tiếng. Triệu Hoài An giật mình, vội vàng mở ra xem, nhưng ngay sau đó khuôn mặt cô lại tràn đầy thất vọng. Đó không phải tin nhắn của Trần Hạo mà chỉ là nhà mạng điện thoại gửi chúc mừng năm mới thôi. Triệu Hoài An thở dài, năm mới đến rồi anh biết không. Không nghĩ anh lại đi nhanh như vậy. Anh đi được hơn một năm rồi mà bây giờ em mới biết, em vô dụng quá phải không anh? Có một tin nhắn khác được gửi đến. Triệu Hoài An cố gắng xua đi thất vọng, mở máy ra đọc tin. Là của Tô Minh Tuấn.

Triệu Hoài An, năm mới vui về.

Thật không nghĩ đến, vào năm mới, ngoài cha cô thì người thứ hai chúc mừng năm mới lại là cậu ta. Không phải mẹ hay Trần Hạo, mà là Tô Minh Tuấn. Nhìn tin nhắn mà trong lòng Triệu Hoài An giống như có dòng điện chạy qua. Cô nhú mồm, đè nén cái cảm giác khác lạ trong lòng. Đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại thì cô bị giọng nói từ đằng sau của Tô Minh Tuấn làm giật nảy mình.

“Thấy người gửi là tôi nên cậu thất vọng đến thế sao?”

Cô vội quay đầu lại nhìn cậu ta. Lắc đầu nói không phải rồi đứng dậy đi đến trước mặt cậu.

“Cậu không đi chơi với bạn gái mà ra đây làm gì?”

Đột nhiên Tô Minh Tuấn bước thật nhanh về phía trước ôm lấy cô. Khuôn mặt cậu tràn đầy bất đắc dĩ. Cậu ta nói:

“Triệu Hoài An, tôi không có bạn gái. Cậu biết mà.”

Cả người cô cứng ngắc, nhịp tim bắt đầu đập nhanh hơn. Có giật mình, lo lắng và cả, bất lực. Cô khẽ vỗ vai cậu:

“Này, thả tôi ra rồi nói chuyện, được không?”

Nhưng dường như Tô Minh Tuấn không nghe thấy, cũng có thể là cậu bỏ qua lời nói của cô. Không những không buông tay mà còn ôm cô chặt hơn. Cô rất sợ cậu ta sẽ nói gì đó. Nhưng...

“Quên Trần Hạo đi, anh ta không xứng để cậu chờ đợi như vậy. Triệu Hoài An, anh ta đi được gần hai năm rồi cậu có hiểu không!”

Một giọt nước mắt theo khóe mi của Triệu Hoài An chảy xuống. Trong lòng bỗng trào lên cảm giác tức giận, đau lòng và cả tủi thân. Cô cắn chặt môi,

tay nắm chặt lại đâm thật mạnh vào vai Tô Minh Tuấn. Quát cậu ta im miệng.

“Xin lỗi, nhưng hôm nay cho dù cậu đánh chết tôi cũng phải nói. Triệu Hoài An, tôi thích cậu. Cậu có biết mỗi lần nhìn cậu ngồi một mình khóc vì anh ta tôi cảm giác ra sao không? Lúc đó, tôi thật sự muốn đánh hấn ta đến chết.”

Triệu Hoài An buông thõng tay xuống, cũng không còn tâm trí đẩy cậu ta ra. Tên đáng ghét này, tại sao lần nào cậu ta cũng muốn vạch trần vết thương của người khác như vậy. Biết thì thế nào, hay lắm sao mà còn nói ra. Trần Hạo, là do cô cam tâm chờ anh ấy, bởi vì anh còn chưa cho cô biết lý do. Bao nhiêu năm bên anh ấy như vậy, cậu ta tưởng nói bỏ thì có thể bỏ ngay sao?

“Dừng lại, Tô Minh Tuấn, xin cậu đấy, làm ơn đừng nói nữa.”

Cô cứ tưởng bản thân đã che dấu kỹ lắm rồi, nhưng hóa ra từ đầu tới cuối, cậu ta đều biết hết. Hồi đó không nói có lẽ là vì muốn cô có cảm giác an toàn mà thôi.

“Triệu Hoài An, chúng ta quen nhau đi.”

Cậu không ôm nữa mà để hai tay lên vai cô, đứng nhìn đối diện. Tô Minh Tuấn nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt đó mang theo chờ đợi, kỳ vọng khiến cô sợ đến ghệt thở. Triệu Hoài An sợ rằng bản thân sẽ làm tổn thương cậu.

“Tôi...”

Triệu Hoài An hét nắm rồi lại buông tay. Cuối cùng vẫn phải lấy hết dũng khí để nói:

“Xin lỗi, tôi không thể. Quên đi Trần Hạo hay là thích cậu, đều không được. Tôi chỉ làm tổn thương cậu thôi.”

Nói rồi, cô gạt tay cậu xuống, quay người bước đi. Tô Minh Tuấn trong mắt đều là đau đớn, nhưng vẫn quyết không bỏ cuộc.

“Không phải không thể. Triệu Hoài An, thứ duy nhất mà cậu cần, chỉ là thời gian mà thôi. Không sao, tôi có thể đợi, hai năm hay năm năm đều được.”

“Cậu từng nói tôi rất cố chấp vì Trần Hạo, nhưng hiện tại, cậu chẳng phải cũng thế hay sao?”

Tô Minh Tuấn sững người lại rồi bất chợt nói khẽ:

“Không giống. Anh ta đi thật xa rồi còn cậu thì vẫn ở ngay bên tôi. Triệu Hoài An, cậu đừng lãng tránh.”

Cô nhủ mảy, bước thật nhanh về phía trước, không hề có ý định quay đầu lại. Trước khi khuất sau con ngõ, cô vẫn nghe thấy câu nói của cậu: “Tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Tô Minh Tuấn, cậu rất ngốc. Tại sao lại muốn phá đi tình bạn giữa hai người chứ. Câu chúc năm mới vui vẻ, cô còn chưa kịp nói với cậu. Tô Minh Tuấn, xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cũng ngay tối hôm đó, Triệu Hoài An tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của ba mẹ. Cuối cùng cô cũng biết, mẹ không phải là không thương cô, bà ấy chỉ là có nỗi khổ riêng của mình thôi. Ngày hôm sau, thái độ của bà dành cho Triệu Hoài An đã tốt lên rất nhiều. Mới đó mà ngày nghỉ Tết cũng hết, Triệu Hoài An sắp đồ để chuẩn bị quay lại trường học. Trước khi cô lên tàu, mẹ có nói:

"Hoài An à, con lớn rồi, cũng nên lo cho bản thân một chút, cố gắng học hành."

"Vâng, con hiểu."

Mẹ thở dài, vừa chỉnh lại khăn len cho cô, vừa nói: "Về việc của Trần Hạo. Con và nó không có tương lai, vậy nên đừng cố chấp nữa. Nếu gặp được một người tốt thì không nên bỏ lỡ."

Cô ôm lấy mẹ, nói với bà: "Con sẽ làm như vậy. Ba mẹ ở lại mạnh khỏe."

Cô cũng ôm ba rồi nói tạm biệt với họ, sau đó xoay người lên tàu. Thành phố Y, hẹn gặp lại.

Sau kì nghỉ Tết, ai cũng thấy béo lên, một thời gian dài không gặp Tổ Tổ, Triệu Hoài An cảm thấy cô gái này có vẻ ra dáng phụ nữ hơn. Cũng không biết có phải do cô hoa mắt không nữa. Tiểu Yến ngồi ở giường đối diện nhìn Tổ Tổ cười, nói:

"An à, Tổ Tổ có bạn trai rồi đấy nhé. Là anh Bùi Trung khóa trên đấy. Ai nha, người ta đến cả bạn trai cũng có rồi, bao giờ mới đến lượt chúng ta đây."

Cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tổ Tổ, sau đó huých nhẹ vào vai cô ấy.

"Cậu có còn coi mình là bạn không vậy. Chuyện như thế mà không thèm nói cho mình biết. Tổ Tổ, cậu được lắm."

Tổ Tổ cười khê, hai má hơi phồng hồng, nói: "Không phải, mình đang định nói cho cậu biết thì Tiểu Yến lại tranh mất."

Thực ra cô cảm thấy tính tình anh chàng Bùi Việt Trung kia khá tốt, về phần diện mạo hay học hành thì đều ổn. Nói chung là chỉ cần anh ta đối xử tốt với Tổ Tổ là được, những cái khác không quá quan trọng.

Sau khi Triệu Hoài An học xong ở thư viện thì trời cũng đã tối. Cô thu dọn sách vở rồi ra về, đi được một đoạn thì cô mới chợt nhớ ra một vấn đề. Chính là do con đường mà cô đang đi, bởi vì cột điện ở đây bị cháy mất mấy cái nên con đường trở nên tối đến đáng sợ. Hiện tại quay lại cũng không được, phía sau cô là mấy cái cột điện sáng nhấp nhô, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng rè rè, cảnh tượng so với phim kinh dị thì đều không khác là mấy. Quay đầu lại còn thâm hơn nên cô đành cắn răng đi tiếp, cũng đều tại cô mãi suy nghĩ miên man linh tính nên đi vào đoạn đường này lúc nào không hay. Con đường này vốn vắng vẻ, nay cột điện lại hư hỏng nên càng ít người đi hơn, có đi cũng là đi cùng nhiều người. Triệu Hoài An cô trấn tĩnh, điều chỉnh lại nhịp tim đang đập loạn xạ trong ngực rồi cúi đầu, miệng đọc đi đọc lại câu "Nam Mô A Di Đà Phật", cầu cho con đi qua đoạn đường này một cách nhanh nhất, bình an vô sự quay về, con còn cha mẹ già, tuyệt đối không thể có chuyện. Triệu Hoài An càng đọc càng đi nhanh hơn, hiện tại cô chỉ muốn biết phép cân đầu vân đề về đến ký túc xá nhanh nhất. Trong đầu cô hiện ra vô số cảnh tượng, cướp giật có, hái hoa tặc cũng... có thể có, nói tóm lại là mọi tình huống nguy hiểm đều được Triệu Hoài An điểm danh qua một lượt. Sau đó cô liền nghĩ xem nếu xảy ra chuyện thì sẽ làm thế nào. Cho hán tất cả số tiền mình có? Không được, nhà có giàu gì đâu mà đòi cho tiền. Hay là thương lượng? Ai nha, cũng không phải cách tốt. Chung quy vẫn là cho tên đó một cước, đập túi bụi rồi chạy. Phải, cứ làm như vậy đi, Triệu Hoài An thầm nhủ. Bỗng nhiên có một bóng đen lao ra từ con ngõ phía trước, dọa cho Triệu Hoài An còn đang mãi mê suy nghĩ đứng hình mất 3 giây, sau đó giống như đã kéo được hòn đang lơ lửng trở về với thế xác. Triệu Hoài An ngậm chặt miệng để không hét toáng lên, lao đảo lúi lúi mấy bước suýt nữa thì ngã xuống đất. Cả người cô run rẩy, trừng mắt nhìn chằm chằm vào phía trước, chỉ thấy một hình dáng cao lớn hòa với bóng đêm khiến cô không biết ai với ai, là ma hay là người. Triệu Hoài An mắt tịt mắt lại, đành phó mặc cái mạng nhỏ cho trời, chết thì chết vậy. Không ngờ mình lại chết một cách lẳng xet như vậy, ngay trong khuôn viên của đại học S. Tuy không tin trên đời có ma nhưng trong hoàn cảnh này... Triệu Hoài An không tin cũng vẫn cảm thấy sợ, lạnh toát cả sống lưng. Cảm nhận được một ngón tay đang ấn ấn trên bả vai làm cho cô cả người càng thêm cứng lại. Sau đó, Triệu Hoài An nghe thấy tiếng cười rất khê từ phía đối diện, một tiếng cười rất quen thuộc.

"Hóa ra cậu cũng biết sợ."

Cả người Triệu Hoài An bất giác thả lỏng, mở một mắt ra xem người kia có thật là cậu không. Đứng là Tô Minh Tuấn rồi, thật tốt quá. Nỗi sợ hãi bây giờ đã tiêu tán hết, Triệu Hoài An nở một nụ cười đầy nguy hiểm, trừng mắt véo một cái thật mạnh vào mạng sườn cậu ta. Được lắm, không gian rất tốt, quang cảnh vô cùng thích hợp để dọa người. Tô Minh Tuấn, cậu ta đây là đang muốn trả thù có phải hay không? Muốn cho cô đột tử mà chết à?

Cảm giác đau nhói từ dưới hông truyền đến khiến Tô Minh Tuấn nghiêng răng kêu ken két để không hét toáng lên. Bởi vì sắc trời tối nên cô không thấy được khuôn mặt tái xanh đến sắp khóc vì đau của cậu ta. Nếu không thì chắc chắn Tô Minh Tuấn sẽ bị Triệu Hoài An cười cho mất hết mặt mũi. Cậu nhanh tay tóm lấy bàn tay của Triệu Hoài An lôi ra khỏi người mình. Cảm thấy bàn tay của cô lạnh lẽo khiến Tô Minh Tuấn có chút không vui nhúm mày.

"Này Tô Minh Tuấn, cậu muốn chết hả?"

"À, xin lỗi vì làm cậu giật mình. Nhưng tay cậu sao lại lạnh như vậy?"

Triệu Hoài An gượng gạo rút tay mình ra. Tay của Tô Minh Tuấn rất ấm, không giống cô, lạnh lẽo đến đáng sợ. Triệu Hoài An cố gắng đè nén tham lam muốn nắm lấy tay cậu ta xuống, mỉm cười nói:

"Do thời tiết thôi."

Nhớ đến chuyện tối giao thừa hôm đó làm cho Triệu Hoài An có chút bất lực, không biết nên đối mặt với cậu ta như thế nào. Nên tỏ ra bình thường, hay là cắt đứt liên lạc? Mất đi người bạn tốt nhất chỉ vì một lời to tiếng? Cái này tuyệt đối không có lợi, chẳng phải cái gì tốt đẹp. Tô Minh Tuấn thì đã sao, cũng không thể bỏ đi tình bạn giữa hai người, vậy nên tốt nhất là cứ tỏ ra bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhận ra sự né tránh của cô, lòng của cậu có cảm giác giống như bị ai đó néo một cái thật đau. Cô ấy vẫn giận mình ư? Không muốn gặp mình nữa thật sao? Càng nghĩ, Tô Minh Tuấn càng thấy lo lắng, sợ hãi.

Có lẽ cảm nhận thấy được về thất vọng của Tô Minh Tuấn, Triệu Hoài An cắn môi, nhúm chặt mày. Sau đó cô thả lỏng, cầm lấy tay cậu ta kéo đi. Mặc kệ vậy.

"Hôm nay cậu được nghỉ đúng không? Đi, chúng ta đi chỗ nào đó uống một chút."

Nghe thấy từ "uống", Tô Minh Tuấn đang trong trạng thái vui vẻ vì cái nắm tay của ai đó sức tình. Cô ấy muốn uống rượu ư? Hôm trước say như vậy mà còn muốn uống? Nhớ lại ngày hôm đó, An An uống say mềm vì Trần Hạo khiến cho lòng Tô Minh Tuấn trào lên một ngọn lửa giận.

...

Nhưng đến cuối cùng, Tô Minh Tuấn đành phải thỏa hiệp trước sự cứng đầu của Triệu Hoài An. Lần này cô biết uống rượu nữa sẽ nói năng lung tung nên đổi thành uống bia. Nói đến bia thì cô không hề sợ say, từ nhỏ đã theo ba học cách uống, làm sao có thể dễ dàng say được. Trên tay mỗi người cầm một lon bia, ngồi tại ghế đá trong khuôn viên, tất nhiên là chỗ này đầy đủ ánh sáng từ mấy cây cột điện chứ không hề đáng sợ như con đường vừa nãy.

Bỗng nhiên cô nhớ tới một chuyện.

"Làm thế nào mà cậu vào được đây?"

Tuy nơi này không quá chật chội về thời gian, nhưng cũng không dễ dàng để cho một học sinh nam mò tới gần ký túc xá nữ chứ đừng nói gì đến việc để một người lạ vào trường buổi tối thế này.

"À, có nói cậu cũng không hiểu đâu."

Thấy cậu ta không muốn nói nên cô cũng không gượng hỏi nữa.

"Nhưng Tuấn này, mấy hôm trước cậu đi đâu vậy?"

Cô ấy quan tâm mình. Ai đó trong lòng đang không ngừng vui vẻ.

"Mình đi thăm mẹ."

Không dùng từ tôi nữa? Sao cậu ta thay đổi nhanh quá vậy? Còn đây là suy nghĩ của Triệu Hoài An ngay sau khi nghe cậu ta nói.

Hóa ra mẹ Tô Minh Tuấn bị ốm, đang được điều trị tại nước ngoài. Trong thời gian nghỉ cũng không gặp cậu ta lần nào nữa nên cô có chút lo lắng. Hai người nói rất nhiều chuyện trên trời dưới đất. Một lúc sau, khuôn mặt Tô Minh Tuấn có chút hồng. Cậu ta say rồi sao? Triệu Hoài An lo lắng đẩy đẩy cậu ta. Nếu như Tô Minh Tuấn say thì làm sao về được bây giờ. Không thể kéo cậu ta về ký túc được, để bảo vệ thấy thì coi như là đứt, phòng còn mấy đứa con gái kia nữa, cô đâu có điên. Mà để cậu ta một mình lại thì chắc ngày mai tên này sẽ chết cóng mất.

"An, mình vẫn ổn."

Giống như thấy được sự lo lắng của Triệu Hoài An đối với mình, Tô Minh Tuấn trấn an cô. Sau đó cậu dựa nhẹ đầu vào vai cô.

"Này, dậy đi không thì người khác thấy bây giờ."

Cậu ta mất trí hả? Đây đâu phải ngoài công viên chứ, chỗ này là đại học S đấy. Uống bia đã là quá rồi, bây giờ mà để cho bảo vệ thấy nữa là xong hết.

"Để cho mình dựa vào cậu một lát đi, mình hơi mệt."

Triệu Hoài An đành ngồi im, nặc cho cậu ta dựa vào mình, cũng không đẩy ra nữa. Có lẽ cậu ta phải đi một quãng đường xa nên mệt mỏi, cậu ấy có nói là vừa xuống máy bay không lâu. Chẳng nhẽ là vừa về liền đây luôn? Cô lắc đầu không muốn nghĩ tiếp.

"Cho mình một cơ hội đi, cậu hãy tìm hiểu về con người mình. Nhất định cậu sẽ thấy được mình là người ra sao. Triệu Hoài An, để mình tìm hiểu cậu, được không?"

"Ừm, cảm ơn vì đã kiên trì như vậy."

Cho cậu một cơ hội cũng chính là cho mình một cơ hội. Cho cả hai chúng ta một tương lai mới tốt hơn, từng chút một từ bỏ quá khứ. Tô Minh Tuấn, thực sự cảm ơn cậu vì mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thực ra đối với Triệu Hoài An mà nói, chuyện tình cảm này được coi là khá bất ngờ. Cho đến hiện tại, cô vẫn có chút ngỡ ngàng. Triệu Hoài An sau khi về nhà luôn chìm trong suy nghĩ, rốt cuộc, cô đồng ý là đúng hay sai. Liệu sau khi đến với cậu, cô sẽ thực sự quên được Trần Hạo chứ? Triệu Hoài An dần vật trong lòng, như thể có công bằng với Tô Minh Tuấn hay không? Bởi vì thực sự, cô vẫn còn chưa đủ dũng khí để chấp nhận cậu. Hoặc nói đúng hơn, Triệu Hoài An vẫn còn nhớ đến Trần Hạo. Nhưng nếu đã đồng ý đến với cậu, cũng chính là đồng ý thay đổi, quên đi Trần Hạo, từng bước mở lòng để đón cuộc sống mới. Tô Minh Tuấn thực ra đối với cô rất tốt, chưa từng nghi ngờ mà còn luôn ở bên cô lúc tuyệt vọng nhất, điều này làm cho Triệu Hoài An không thể không nói, cậu ta chính là mẫu người hoàn hảo.

Chẳng mấy chốc mà đến lúc tốt nghiệp, rời xa thầy cô và bạn bè, tạm biệt mái trường đại học S. Cô, cũng không còn nghĩ đến Trần Hạo nữa. Triệu Hoài An mặc lễ phục tốt nghiệp trên người mà cảm thấy lòng giống như có tảng đá đang đè nặng. Sau ngày hôm nay, Triệu Hoài An chính thức trở thành một người trưởng thành, cô sẽ tự mình bước chân ra ngoài xã hội tập nập không ngừng nghỉ kia. Sẽ có những khó khăn và thách thức mới mà cô cần phải đối mặt. Thứ cô cần quan tâm không đơn giản chỉ là điểm số mà là những điều còn khó khăn, đáng sợ và cần suy nghĩ hơn rất nhiều. Chỉ nghĩ đến đó thôi cũng đủ khiến Triệu Hoài An lắc đầu thở dài thụt thụt nhưng cũng có cả mong đợi. Khi ôm tạm biệt những người bạn cùng phòng, Triệu Hoài An có chút tiếc nuối. Sau này có lẽ sẽ rất ít gặp nhau, những người bạn này hằng ngày luôn ở bên cô, cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Tuy không quá thân

thiết nhưng cũng có những kỉ niệm riêng, rất đáng nhớ. Tổ Tổ ngày hôm đó đã khóc, cô ấy luôn như vậy, rất dễ xúc động. Cô ấy cầm tay cô, nói:

"Sau này chúng ta vẫn sẽ gặp nhau chứ?"

Triệu Hoài An nhìn Tổ Tổ khóc mà vành mắt cũng bắt đầu đỏ lên. Sau khi nghe câu hỏi đó của cô ấy, Hoài An liền phì cười. Cô vỗ nhẹ bàn tay của Tổ Tổ, mỉm cười nói với cô ấy:

"Cô gái này, tất nhiên là chúng ta vẫn gặp nhau rồi."

"Hoài An, mình sẽ rất nhớ cậu."

Bỗng nhiên nghe Tổ Tổ nói câu này, cổ họng cô dường như nghẹn lại. Khó khăn lắm cô mới không bật khóc, ôm Tổ Tổ rồi gạt đầu, mặt mày nghiêm lại, nói: "Mình cũng vậy."

Thấy vẻ mặt này của cô, Tổ Tổ liền bật cười.

Hôm đó cũng là ngày tốt nghiệp của Tô Minh Tuấn...

Sau khi hoàn thành buổi lễ và đi ăn uống chia tay, Tô Minh Tuấn liền đến đón cô. Đến lúc được gặp mặt nhau cũng đã là buổi tối. Cậu ta đưa cô đi ăn xong, sau đó hai người cùng nhau ra ngồi chơi cạnh con sông gần đó. Hai người họ ngồi trên bãi cỏ xanh, tận hưởng từng cơn gió sông ulla vào, thực sự rất mát, cơn gió mang đi cả những mệt mỏi của một ngày vất vả. Tô Minh Tuấn ngả người nằm xuống bãi cỏ, sau đó chợt nói:

"Cậu có biết tại sao mình lại muốn đến đây không?"

Triệu Hoài An lắc đầu không biết, sau đó cô hỏi vì sao. Tô Minh Tuấn kéo cô nằm xuống rồi chỉ tay lên bầu trời, nói:

"Thực ra có lần cậu nói bầu trời chỉ có một ngôi sao rất đẹp, nhưng cũng rất... đáng thương. Vậy bây giờ, cậu còn cảm thấy thế không?"

Nhìn lên bầu trời đầy sao kia, lòng cô bỗng trào dâng cảm giác vui vẻ nhưng cũng có chút buồn bã. Buồn, chỉ vì đột nhiên nhớ lại hoàn cảnh lúc bản thân nói câu đó. Lúc đó là khi cô biết tin Trần Hạo đi chưa lâu. Ngày hôm đó rất lạnh, cái lạnh thấm vào da thịt khiến Triệu Hoài An run mình, cảm nhận được cả sự cô độc trong màn đêm tĩnh mịch. Ngay lúc đó chỉ có một mình cô đứng ngắm bầu trời đêm. Thình thoảng có một nhóm người hoặc đôi tình nhân nào đó đi qua, bọn họ chìm trong tiếng cười vui vẻ. Các cặp đôi thì liên tục quan tâm đối phương. Cái cảm giác ở một mình giữa thành phố S lúc này, không có người thân hay bạn bè ở bên quả thực chẳng dễ chịu chút nào. Nhìn hăng ngày Triệu Hoài An vui vẻ với mọi người khiến ai cũng thấy vui lây. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ có một mình cô biết, trong lòng có bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu nhớ nhà, nhớ những bữa cơm mẹ nấu, đáng đọc báo của ba vào sáng sớm, và cả... đầu đó tiếng cười cùng sự cưng chiều của Trần Hạo. Đột nhiên Tô Minh Tuấn vỗ vai làm cô giật mình, lúc đó cậu ấy hỏi cô tại sao lại đứng một mình, còn cô thì ngỡ ngàng về việc cậu ta ở đây giờ này. Chẳng nhẽ trong trường quân đội kỉ cương lỏng lẻo vậy à? Tô Minh Tuấn thấy cô nghĩ vậy liền phì cười, nói rằng cậu ta khổ sở vất vả thế nào mới có thể trốn ra đây. Cậu ấy luôn như vậy, rất thích làm người khác giật mình. Sau đó khi nhìn lên bầu trời, cô bất chợt nói rằng ngôi sao cô đọc kia thật đẹp, cũng thật đáng thương. Bây giờ nghĩ lại, vẫn luôn thấy hai người Trần Hạo và Tô Minh Tuấn có tính cách khác nhau, một lạnh một nóng nhưng đều có trái tim ấm áp, dễ dàng khiến con người ta đắm chìm.

"Tuấn, đêm hôm nay không chỉ có duy nhất một ngôi sao mà là cả một bầu trời sao. Mà mình, từ lâu đã không còn cảm thấy một ngôi sao giữa bầu trời đen đáng thương nữa rồi."

Phải, ngôi sao đó không hề đáng thương mà rất kiên cường. Kiên cường đánh bại mọi thứ để được tỏa sáng, cho dù là đứng một mình. Không có Trần Hạo thì thế nào. Giống như bầu trời đêm đầy sao kia, chẳng phải cô vẫn còn người thân, bạn bè sao, và cả Tô Minh Tuấn. Hai người là bạn cũng được, người yêu cũng được. Ít nhất, khi ở bên cậu ấy, cô cảm thấy an toàn, không phải lo lắng thấp thỏm sợ được mất giống khi ở cạnh Trần Hạo.

Sau khi tốt nghiệp, ba muốn cô trở về tìm một công việc tại thành phố Y. Ông nói rằng hiện tại rất nhớ cô, muốn cô làm việc tại thành phố Y để cha con có thể gặp nhau thường xuyên, còn kể rằng mẹ luôn nhắc nhở ông phải lời được cô về. Đó cũng giống với những gì Triệu Hoài An nghĩ, hiện tại ba mẹ chỉ có mình cô, hai người họ cũng đã có tuổi cả rồi, đã đến lúc cô đền đáp công ơn dưỡng dục của họ. Sau khi trở về thành phố Y, phải mất khoảng gần tháng cô mới tìm được công ty đồng ý chấp nhận đơn xin việc của mình. Nói vậy chứ một tháng là một khoảng thời gian ngắn lắm rồi. Công ty nhận Triệu Hoài An là một công ty tư nhân chuyên thiết kế và sản xuất đồ nội thất tên Hải Thành. Nghe nói công ty này tại thành phố Y là chi nhánh, còn tổng cục được đặt tại Canada. Ngày đầu tiên đi làm, Triệu Hoài An có chút sốt ruột, không biết bản thân hôm nay ăn mặc có được chỉnh chu không? Mọi việc sẽ thuận lợi chứ? Càng nghĩ, nhịp tim của cô lại càng đập nhanh hơn. Triệu Hoài An hít một hơi thật sâu bước vào công ty. Trong lòng không ngừng cổ vũ bản thân, nhất định cô sẽ làm tốt công việc. Tiểu Chí là người sẽ hướng dẫn Triệu Hoài An làm quen với công việc mới. Anh chàng Tiểu Chí này được cái bản tính rất hòa đồng vui vẻ. Đi cùng cậu ta một lát thôi mà cô cũng phải thừa nhận, mặc dù thỉnh thoảng cô nói có hơi nhiều nhưng chắc chắn không thể bì kịp người này. "Hoài An, đây là phòng thiết kế, họ rất hòa đồng đấy nhé."

Tiểu Chí vừa đi vừa chỉ vào một căn phòng. Sau đó cậu ta nói tiếp:

"Tôi kể cô nghe, trong cái tổ thiết kế kia ai cũng rất tốt, Mỹ Linh, cô gái đó xinh nhất tổ, còn Vũ Minh thì rất thích làm đẹp. Cái này tôi không nói chắc cô cũng hiểu cậu ta là người như thế nào rồi nhỉ?"

Cô chỉ biết gạt đầu phụ họa.

"Chưa hết..." Tiểu Vũ liếc ngang liếc dọc, thấy không có ai xung quanh thì cậu ta mới ghé vào tai cô, nói nhỏ:

"Cái tổ thiết kế ấy à, cái gì cũng đều ổn, chỉ có mỗi Dung trưởng là rất đáng sợ. Cô không biết chứ, cái biệt danh bà chặn ế ngàn năm của cô ta ai cũng

biết. Người đầu mà 31 tuổi vẫn không có lập gia đình. Tính tình thì cổ quái, rất có phong cách của mấy bà già."

Triệu Hoài An nghe xong thì liền bật cười, hỏi lại:

"Vậy thì Tiểu Chí, cậu năm nay bao nhiêu tuổi, đã lập gia đình hay có bạn gái chưa?"

Cậu ta nghe xong thì liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn Triệu Hoài An. Giọng nói đầy cảnh giác.

"An An, tôi quý cô thật, nhưng có nghĩ cũng đừng nghĩ là tôi sẽ lọt vào bẫy của cô. Cô không phải tuyệt người tôi thích."

Triệu Hoài An lắc đầu, chỉ tay vào vai cậu ta rồi cười.

"Cậu cũng không phải khẩu vị của tôi. Trả lời câu hỏi của tôi đi nhanh lên."

"Thật là không có gì?"

Cô dờ khóc dờ cười, rốt cuộc cậu ta có để nhầm giới tính không? Người này thật là... Quá đa nghi rồi.

"Năm nay tôi 30 tuổi, còn độc thân, chưa bị bóc tem lần nào đâu đấy nhé."

Nói xong cậu ta còn nháy mắt. Vừa đi, cậu ta vừa hỏi cô lý do điều tra thông tin cá nhân của bản thân, còn muốn cô gọi bằng anh.

"Thứ nhất: tính cách của cậu khiến tôi thực không có cách nào gọi bằng anh, vì cậu... trẻ con. Thứ hai: tôi hỏi là vì cảm thấy, ừm, cậu rất hợp với Dung trưởng."

Nghe xong thì Tiểu Chí liền tới sầm mặt nói không cần cô gọi bằng anh nhưng cũng đừng có gán ghép cậu ta với Dung trưởng.

Sau đó Tiểu Chí nói rằng sẽ đưa Triệu Hoài An đến chỗ làm việc. Công việc của cô hiện tại chỉ cần ngồi sắp xếp lại số liệu hàng hóa và đến xưởng thống kê, kiểm tra giám sát. Sau này nếu làm tốt thì chỉ cần thống kê số liệu nhập xuất. Bàn giao xong thì Tiểu Chí cũng quay về vị trí để làm việc. Nghe thì dễ chứ thực ra, người mới vào làm gì có thể an nhàn như vậy, nào là photo, thống kê, sắp xếp, gửi và nhận giấy tờ công văn chuyển phát nhanh... Nói chung là việc nào cũng đều phải làm thử qua gần hết. Đến trưa Tiểu Chí lại đến chỗ bàn làm việc gọi cô đi ăn. Hai người đang nói chuyện vui về thì Tiểu Chí bỗng đứng khựng lại, huých tay cô nói:

"An An, kia là CEO Trần được tổng bộ đưa xuống để giám sát việc làm ăn trong nước. Nghe nói CEO Trần rất được lòng chủ tịch, tất cả những chỉ nhánh lớn nhỏ trong nước hiện tại đều do anh ta phụ trách. Sau đợt này anh ta sẽ được điều về Canada để làm việc bên cạnh chủ tịch..."

Triệu Hoài An tai như ù đi, tất cả những lời Tiểu Chí nói dần nhỏ lại. Triệu Hoài An chẳng còn nghe được gì nữa, lòng bàn tay hiện lên vết hằn sâu do móng đâm vào. Trái tim giống như bị ai đó hung hăng nắm lấy, bóp nghẹt. Khi nhìn thấy khuôn mặt của Trần Hạo, vết thương mà Triệu Hoài An chôn vùi bấy lâu lại một lần nữa bị đào lên. Cả người cô bỗng run lên, khuôn mặt giống như đang đè nén cảm xúc rất khổ sở. Tiểu Chí vẫn không phát hiện ra tâm trạng kích động của Triệu Hoài An nên vẫn thao thao bất tuyệt khen CEO Trần của công ty rất đẹp trai, rất có khí chất...

Dường như anh cảm nhận được một ánh mắt đang dõi theo mình rất chăm chú nên quay đầu sang. Thấy người đối diện, Trần Hạo có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh, ánh mắt anh lại trở về vẻ trầm tĩnh vốn có. Trần Hạo lại quay lại cuộc nói chuyện với Chu tổng bên cạnh. Bàn hợp đồng lần này rất quan trọng, nếu có được nó thì công ty sẽ có một khoản đầu tư khá lớn nên tuyệt đối không thể để có chút sơ suất nào.

Anh cứ như vậy mà lướt qua người Triệu Hoài An, không có lời chào hỏi như cô từng tưởng tượng. Lạnh nhạt mà đi qua, giống như họ chỉ là hai con người khác biệt chưa từng gặp mặt. Có lẽ dòng thời gian thật đáng sợ, thật vô tình, cứ vậy mà có thể thay đổi tính cách của một con người. Phải rồi, hiện tại anh là CEO của Hải Thành. Có lẽ Trần Hạo âm áp mà cô từng quen giờ đã chẳng còn nữa rồi. Thời gian vô tình như vậy, bào mòn tính cách của một con người. Người mà cô từng rất mong ngóng, muốn gặp gỡ có lẽ chỉ thuộc về quá khứ, Trần Hạo của hiện tại đã chẳng còn là Trần Hạo năm 18 tuổi, ảm áp mà vui vẻ. Nhưng từng chỉ có Trần Hạo mới biết, lúc nhìn thấy Triệu Hoài An anh có bao nhiêu đau lòng, bao nhiêu kích động muốn chạy đến ôm cô. Cô đã lớn rồi, trưởng thành và xinh đẹp, giống như đóa bi ngân đó khoe vẻ đẹp nhưng lại rất khó có thể đến gần. Vẻ đẹp của cô, ánh mắt khi nhìn thấy anh là ánh mắt tràn ngập đè nén đau thương, giận dữ. Tất cả anh đều thấy nhưng lại không có cách nào xóa tan. Anh hiện tại có rất nhiều thứ, nhưng duy chỉ có cô là anh lại đề tuột mất. Đối với Trần Hạo mà nói, đó chính là vô dụng, sự vô dụng mà anh không cách nào xóa bỏ. Sự lựa chọn rồi đi của anh năm đó là đúng hay sai, anh đã nghĩ rất nhiều lần. Rốt cuộc, đó vẫn là sai lầm của quá khứ. Là một quá khứ không thể thay đổi, cũng chẳng thể quay đầu để chọn lại.

Tôi đã từng đọc qua một quyển sách. Trong đó có viết.

Ta hỏi Phật: Duyên là gì?

Phật nói: Duyên là băng. Ta ôm băng trong lòng, băng tan rồi duyên cũng chẳng còn nữa.

Có lẽ duyên phận giữa tôi và Trần Hạo cũng giống như tảng băng kia. Tôi luôn giữ mối duyên này trong lòng. Nhưng rồi một ngày kia lại đột nhiên phát hiện, nhân duyên của chúng tôi hoá ra cũng phai nhạt theo năm tháng, vô tình bị bào mòn bởi thời gian. Hóa ra nó cũng không bền như những gì tôi tưởng. Có thể tôi đã gặp đúng người, đúng thời điểm, nhưng lại chọn sai cách để yêu. Cuối cùng tình cảm tôi dành cho anh chỉ dừng lại ở tuổi 17, là loại tình cảm thuộc về quá khứ.

Triệu Hoài An cuối cùng vẫn vì Trần Hạo mà giận dữ, mệt mỏi, có đau thương nhưng có lẽ đã không còn giống với bấy năm trước nữa rồi.

Chương 12

Nếu một ngày chúng ta có thể gặp lại nhau thì xin anh hãy nhớ rằng, đã từng có một người thích anh rất nhiều. Cô ấy dùng những năm tháng thanh xuân để đợi anh, đợi trong vô vọng đến đau thương. Chỉ tiếc thời gian vô tình, cô ấy cũng sẽ phải lớn lên, có một cuộc sống hạnh phúc của riêng bản thân. Cô ấy tên Triệu Hoài An, người đã từng coi anh là cả bầu trời, người con gái đó đã nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ rời xa mình. Nhưng đến cuối cùng vẫn chẳng thể thắng nổi dòng thời gian bạc bẽo và vô tình, chẳng thể lường trước hành động của anh. Không cần biết anh vì gì mà rời đi, chẳng nói một lời từ biệt, chỉ có một sự thật đó là: Trần Hạo, anh bỏ lỡ cô ấy rồi.

Triệu Hoài An hít một hơi thật sâu rồi mới dám gõ lên cánh cửa gỗ màu nâu. Tiểu Chí đáng ghét, không nhờ ai mà lại nhờ cô đi photo bản tài liệu cho buổi họp sắp tới rồi mang đến phòng của CEO Trần. Trong lúc Triệu Hoài An còn đang tâm mắng Tiểu Chí thì người trong phòng cất tiếng gọi làm cô suýt rơi tập tài liệu xuống đất.

Triệu Hoài An đưa bàn tay đang còn run rẩy lên nắm vào tay cầm đẩy cửa ra. Cô khẽ nuốt một ngụm nước bọt rồi đi đến bàn làm việc của Trần Hạo, đặt tài liệu xuống rồi xoay người dự định bước nhanh ra ngoài. Nhưng khi Triệu Hoài An còn chưa ra khỏi phòng thì người đằng sau còn đang cúi đầu cặm cụi làm việc dừng lại ngẩng đầu lên.

"Đồng nghiệp Triệu Hoài An, em bận đến nỗi không thể nói một câu là tài liệu đã photo xong sao? Tôi đáng sợ đến mức làm em vừa vào chỉ dám đặt tài liệu ở đây rồi muốn nhanh chân chạy ra ngoài?"

Bị gọi đích danh, Triệu Hoài An giật mình đứng thẳng, xoay người lại một cách cứng ngắc rồi nở một nụ cười lấy lòng với ai đó. Trần Hạo buồn cười nhìn về mặt đỏ của cô rồi nói:

"Sao tôi thấy em cười còn khó coi hơn cả khóc vậy?"

Trong lòng cô lúc này đang không ngừng muốn xé tên trước mặt này ra thành nghìn mảnh nhưng cuối cùng vẫn phải cười lắc đầu.

"Trần... À không, CEO Trần, tôi nào có cười như thế, chắc anh nhìn nhầm rồi. Được gặp mặt anh là vinh dự của tôi, sao tôi lại có thể không vui vẻ được."

Nụ cười của anh cứng lại rồi dần tắt, nhìn cô chằm chằm. Cảm thấy tình hình thực không tốt, không nên ở lâu, Triệu Hoài An liền đánh liều.

"CEO Trần, nếu không còn việc gì nữa thì tôi có thể đi được chưa ạ?"

Anh gạt đầu bảo cô đi về làm việc. Khi cánh cửa gỗ vừa đóng lại cũng là lúc khuôn mặt anh hiện lên rất nhiều mệt mỏi. Cô ấy khác rồi, Triệu Hoài An chẳng gọi anh bằng cái tên A Hạo nữa, cô ấy gọi anh là CEO Trần thật xa cách biết bao.

Triệu Hoài An chạy nhanh ra khỏi phòng, cô thờ dốc cổ để nén cảm giác đau nhói trong lòng xuống. Triệu Hoài An vốc nước lên mặt muốn rửa sạch những giọt nước mắt đang lăn trên gò má. Cô dựa người vào tường rồi bỗng ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy bả vai đang run rẩy.

Trần Hạo, đồ đáng ghét.

Khi tan làm thì Tô Minh Tuấn luôn đến đón Triệu Hoài An, vừa ngồi vào xe thì cậu liền nhận ra bầu không khí có chút khác thường.

"Hôm nay đi làm không vui sao?"

Triệu Hoài An trầm mặc lắc đầu, thấy tâm trạng cô có vẻ không ổn nên Tô Minh Tuấn cũng không hỏi nữa. Trước khi xuống xe vào nhà Triệu Hoài An liền nhòm người ôm lấy Tô Minh Tuấn.

"A Tuấn, Trần Hạo quay về rồi."

Giọng nói của cô rất rõ ràng mà bình tĩnh nhưng cái ôm của cô bỗng siết chặt khi nhắc đến cái tên kia. Tô Minh Tuấn bật cười vòng tay ôm Triệu Hoài An rồi vỗ nhẹ lên vai cô.

"Về thì về thôi. Lâu lắm cũng không gặp anh ấy."

Sau đó cậu nói: "Hoài An, tất cả đã có mình, cậu còn lo gì chứ?"

Câu sau nói bằng giọng chắc chắn khiến lòng cô bình tĩnh lại. Bởi vì Tô Minh Tuấn khiến cho cô có cảm giác an toàn muốn dành tất cả sự tin tưởng cho cậu.

Triệu Hoài An thích Tô Minh Tuấn chỉ đơn giản vì đó chính là cậu. Không cần biết cậu ấy nghèo hay giàu, hiện tại mà nói cậu ấy đã dùng thời gian để chứng minh Triệu Hoài An chọn cậu là không sai. Sự tin tưởng được hình thành không hề dễ, có người chỉ vì một hành động mà có thể khiến người khác tin tưởng mình, nhưng lại có nhiều người khác phải dùng rất nhiều thời gian để bồi đắp lên niềm tin đó từng chút một.

Buổi tối, Triệu Hoài An vừa bước từ phòng ngủ ra suýt bị hù té ngã. Người đang ngồi nói chuyện với ba mẹ cô ở phòng khách chính là Trần Hạo. Cô coi như không nhìn thấy gì, quay người đi vào bếp lấy chai sữa rồi lại đi vào phòng, bây giờ mới thấy chuyển xuống phòng một thật sai lầm. Khi mà tay của cô vừa đặt lên tay nắm cửa thì tiếng của ba vang lên.

"Hoài An à, ra đây ngồi đã con gái. Trần Hạo về nước rồi, thằng bé đến thăm con này."

Triệu Hoài An hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên từ chối lời nói của ba.

"Ba mẹ, hôm nay con thấy hơi mệt, thật sự không thể tiếp chuyện được. Con xin phép."

"Ồ này, Hoài An. Cái con bé này thật không sao cả."

Nói rồi ông quay sang nói với Trần Hạo: "Trần Hạo, con đừng để bụng nhé. Chắc hôm nay con bé thấy không khỏe nên mới thế."

Trần Hạo lắc đầu cười: "Dạ không sao ạ. Nếu Hoài An không khỏe vậy thì để lần sau con đến chơi. Con về đây ạ. Hai bác giữ gìn sức khỏe và giúp con gửi lời hỏi thăm đến em ấy ạ."

"Được được, nhất định rồi." Mẹ cô gật đầu nói.

Triệu Hoài An nhìn qua khe cửa thấy bóng của anh đã dần khuất mới quay đi. Cô nằm trên giường, tay đặt lên trán bắt đầu những dòng suy nghĩ.

Rất lâu sau đó, có một lần Trần Hạo vô tình đọc được nhật kí của cô. Trong đó có đoạn đã viết:

"Khi tôi gặp lại Trần Hạo đã là chuyện của bảy năm sau. Thời gian ngày hôm đó giống như dừng lại tại thời điểm tôi nhìn thấy anh ấy. Khuôn mặt đó theo thời gian không già đi mà chỉ là thêm phần chững chạc. Nhưng khuôn mặt ấy đối với tôi mà nói có cả quen thuộc lẫn xa lạ. Cảm xúc bỗng bị đảo lộn khiến bản thân trở nên mất bình tĩnh. Rồi bỗng thời gian giống như quay ngược lại trong tích tắc, lướt nhanh qua đầu tôi. Thì ra, trong tuổi thơ của tôi luôn có sự hiện diện của anh ấy, tôi chưa từng quên. Hóa ra, tuổi thanh xuân của tôi cũng đã từng yêu một người nhiều như thế. Cũng đã có một thời yêu thầm đau lòng. Nhưng tôi của hiện tại đã chẳng còn là đứa trẻ suốt ngày bám theo anh, được anh nâng niu chăm sóc. Qua rất nhiều năm, mọi thứ đều thay đổi, chúng tôi cũng không ngoại lệ. Ngày hôm nay, người cùng tôi đi qua mọi khó khăn, ở bên tôi lúc cần nhất đã là một người khác. Có lẽ thực sự giống như mẹ tôi nói, chúng tôi chẳng có duyên phận, vốn chẳng thể ở bên nhau."

Có thể, cô và anh là hai đường thẳng song song, sẽ chẳng bao giờ có điểm cắt. Trần Hạo, chúng ta thật giống câu nói: "Có duyên mà chẳng có phận."

Đang chìm trong suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng nói của mẹ: "Hoài An con ngủ chưa?"

"Dạ chưa ạ."

Mẹ mở cửa phòng rồi ngồi xuống bên giường cô.

"Hoài An, mẹ thấy lần này Trần Hạo trở về con có vẻ tránh nó. Hai đứa có chuyện gì sao?"

Triệu Hoài An nhìn mẹ sau đó khẽ mỉm cười, cô nằm tựa đầu lên chân bà, đôi mắt giống như đang nhìn về quá khứ, cô nói:

"Chỉ là có một số chuyện ngày trước nghĩ mãi không ra nhưng bây giờ đột nhiên lại thông suốt thôi ạ. Tránh? Con tránh mặt anh ấy không nỗi đâu mẹ. Cũng chẳng có gì cần tránh. Nhưng đôi lúc không gặp mặt lại hay hơn."

Mẹ thấy vậy cũng chỉ có thể vỗ nhẹ tay cô nói khẽ: "Mỗi chúng ta đều có duyên phận riêng. Duyên đến thì có tránh cũng tránh không nổi. Những thứ là của mình thì sẽ là của mình. Đã không phải thì dù giành lấy cũng không thuộc về mình. Hoài An, không cần biết hai đứa đã xảy ra những chuyện gì. Mẹ chỉ muốn nói với con rằng hãy yêu lấy bản thân. Đừng quá gượng ép. Hãy làm những gì con thấy là đúng. Nếu có chuyện không vui thì nói cho ba mẹ biết."

Triệu Hoài An gật đầu ôm lấy cánh tay mẹ.

"Con hiểu ạ."

Lý Tú Vân vỗ nhẹ lên vai con gái, khoảng thời gian đó thật tĩnh lặng, bầu không khí nhẹ nhàng khiến Triệu Hoài An cảm thấy giống như được trở về những năm tháng tuổi thơ. Chỉ cần có chuyện không vui là liền lon ton chạy về ôm lấy ba mẹ rồi kể cho họ nghe, chẳng cần lo nghĩ, không cần muộn phiền điều gì. Tuổi thơ thật hạnh phúc biết bao, khiến con người ta hoài niệm. Giống rất nhiều người, Triệu Hoài An cũng mong rằng sẽ được một vé về tuổi thơ để được nằm trong vòng tay mẹ, nghe mẹ kể chuyện, hát ru ngủ. Hay đơn giản là ngồi già đáng ba đọc báo, cũng có thể là cùng đám bạn vui đùa quên thời gian. Và nếu được quay lại năm tháng đó, có lẽ cô sẽ không bám đuôi Trần Hạo nhiều nữa, như vậy cuộc đời của cả hai sẽ khác. Chỉ là, trên đời này làm gì có chữ: "Nếu."

Lý Tú Vân thấy con gái đã ngủ từ lúc nào liền kéo gối đặt nhẹ đầu cô xuống rồi đắp chăn sau đó bà mới đi nhẹ ra khỏi phòng đóng cửa lại. Thực ra

Triệu Hoài An chưa có ngủ sâu. Khi bà đắp chăn cho cô thì cô liền mở mắt, nhìn bà đi ra khỏi phòng mà cô đột nhiên thấy rất đau lòng. Năm tháng đều không bỏ qua người nào. Ba mẹ đều vì cô mà già đi và mệt mỏi. Nhưng đứa con là cô đây lại chẳng thể khiến họ bớt muộn phiền. Đôi lúc biết là bản thân sai nhưng lại do bản tính ngang bướng lì lợm mà không chịu nhận lỗi. Đến giờ dù đã không còn như thế nhưng khi nhìn lại thì thấy vừa ănnăn vừa đau lòng. Đau lòng cho ba mẹ đã phải vì cô mà đau đầu. Cô quả thật là đứa con bất hiếu. Chắc họ đau lòng nhiều lắm. Ba mẹ, con gái xin lỗi hai người. Câu nói xin lỗi này mỗi người chúng ta đều có thể nói được. Nhưng chính bản thân lại hiểu, một câu nói dễ dàng như thế nhưng khi chúng ta đứng trước mặt ba mẹ thì lại chẳng có mấy người nói ra được. Triệu Hoài An đã học được cách nói cảm ơn ba mẹ, nhưng câu xin lỗi lại chẳng thể nói ra được. Đã như vậy thì từ bây giờ cô sẽ chỉ làm những việc để họ có thể vui vẻ, hạnh diện vì có con gái như cô. Câu xin lỗi sẽ chẳng còn nữa. Để làm được điều đó, quả thực là cần cả một quá trình. Nhưng cô nhất định sẽ làm được. Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mới làm được hơn bốn tháng thì cô được điều đến phòng thư ký. Nhanh đến mức mà cô còn chưa quen biết hết mọi người trong phòng hành chính. Có điều cô có thể chắc chắn rằng không ít bà chị hay tám chuyện ở phòng đó đang thêm mắm thêm muối biến câu chuyện được điều đến nơi khác làm việc tưởng như rất đổi bình thường này trở nên đặc sắc hơn bao giờ hết. Dù sao cũng không phải việc cô có thể quản, kệ vậy. Triệu Hoài An bước nhẹ tới văn phòng của Trần Hạo, cô đưa tay lên khẽ gõ cửa.

"Vào đi."

Nhìn dáng vẻ của Trần Hạo lúc làm việc khiến cô cảm thấy bản thân làm phiền anh hình như không đúng lúc. Anh lúc nào cũng nhiều việc, nhiều đến mức cô liền nghĩ, rốt cuộc con người này có phải người máy hay không? Làm việc một cách bán mạng như vậy.

"Có việc gì sao?"

Suy nghĩ bị đánh gãy bởi lời nói của người đối diện khiến cô giật mình, phải rồi, suýt thì quên mất.

"CEO Trần, đây là bản kế hoạch công việc tuần tới. Vào đầu tuần sau có một cuộc họp với bên công ty Việt Anh, sau đó..."

"Được rồi, em cứ để đó đi."

Lời chưa nói hết đã bị một câu của anh chặn lại, khiến cô đứng yên như phỗng không biết làm sao. Triệu Hoài An đành để bản kế hoạch xuống bàn làm việc của anh rồi xoay người đi ra. Anh ấy đang bận đến mức có khi cô nói gì cũng chưa chắc đã nghe ý chứ nhỉ? Đến giờ ăn trưa mà vẫn chưa thấy người trong phòng kia đi ra khiến cô dúi đến mức tưởng như có thể ăn mọi thứ trên bàn ấy chứ. Triệu Hoài An dọn đồng giấy tờ gọn vào một chỗ rồi nằm rạp xuống bàn, nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ đang đóng kia, nhìn đến mức muốn thiêu cả cửa lẫn người trong đó luôn. Sếp còn chưa đi, làm sao cô dám đi chứ, thật là nổi thống khổ. Thực không thể hiểu được tại sao mấy người phụ nữ trong cái phòng hành chính kia lúc nào cũng chỉ ao ước được làm thư kí cho vị Giám đốc điều hành cuồng công việc kia nhỉ. Mấy vị đã có chồng ở phòng hành chính kia thì đều là những vị đã gần bước sang tuổi tứ tuần nên không quan tâm đến mấy chàng trai như Trần Hạo, nhưng mà mấy vị đó không để ý không có nghĩa là đám con gái trẻ trung kia không để ý. Triệu Hoài An còn nhớ rất rõ cái cảm giác khi có thông báo chuyển cô lên phòng thư kí. Các bạn có bao giờ nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống chưa? Nếu có từ ngữ để miêu tả ánh mắt của đám con gái trong phòng lúc ấy khi nhìn Triệu Hoài An thì chỉ có thể là "vạn đao phi tới", đúng là đáng sợ. Nếu có thể, cô liền nhường cho họ cái công việc thư kí kia có được hay không. Thật đúng là muốn sống yên ổn cũng khó. Đã sắp hết giờ nghỉ trưa mà cô vẫn không thấy Trần Hạo bước ra khỏi phòng nữa bước. Cuối cùng Triệu Hoài An quyết định đứng dậy mở cửa phòng làm việc đang đóng kín kia ra rồi đi thẳng đến trước bàn làm việc của Trần Hạo. Cô gõ nhẹ lên bàn làm việc của anh.

"Anh có thể nghỉ tay một chút chứ? Đã sắp hết giờ nghỉ trưa rồi đây."

Trần Hạo giật mình nhìn xuống đồng hồ trên tay, quả thực đã khá muộn rồi. Giờ này cô còn ở đây để đợi anh? Điều này khiến trong lòng anh đột nhiên thấy ảm áp lạ thường, cái cảm giác mà rất lâu chưa xuất hiện. Trần Hạo cất văn kiện rồi đứng dậy cầm tay cô kéo ra khỏi phòng làm việc.

"Em đợi anh đây à?"

Cô giật đầu một cái rồi đột nhiên nhớ ra là anh đang đi đằng trước nên đáp lại một tiếng: "Ừm."

Bước chân của anh rất nhanh khiến cô gần như chạy theo. Khi bước vào trong thang máy thì cô liền xoay cổ tay muốn tránh cái nắm tay của anh. Trần Hạo thấy vậy liền mỉm cười buông tay.

"Thực ra em không cần chờ anh đâu. Nếu được thì lần sau mua hộ anh một suất cơm rồi mang lên. Được chứ?"

"À, được."

Triệu Hoài An cắn nhẹ môi, sau đó liền nói: "Thực ra em thấy anh đôi lúc nên dành thời gian để nghỉ ngơi, có sức khỏe mới có thể làm việc."

Vừa dứt lời thì thang máy cũng dừng lại đình một tiếng rồi mở cửa ra. Cả hai cùng bước đến khu nhà ăn của công ty, ăn qua loa một bữa rồi lại quay về làm việc. Dù sao đến muộn nên đồ ăn cũng chẳng còn nhiều, ăn một bữa cho qua trưa vậy. Khi nghe cô nói rằng bản thân anh nên nghỉ ngơi để ý sức khỏe, anh đã muốn nói cho cô biết, thực ra anh cũng rất muốn được nghỉ ngơi, anh rất mệt, nhưng lời vẫn không thể nói ra. Anh muốn nói với cô, nếu bây giờ anh nghỉ ngơi, công việc sẽ bị gián đoạn. Hơn nữa, hiện tại không có lý do gì khiến anh có thể buông xuống công việc mà an tâm nghỉ ngơi cả.

Sau khi tan làm cô liền thu dọn đồ đạc rồi đi về. Đang đứng đợi Tô Minh Tuấn thì bỗng có một chiếc xe dừng lại bên cạnh. Chiếc xe đó thuộc hãng Ford, nhìn vào bề ngoài của chiếc xe này thì có thể thấy giá thành không hề rẻ. Trong khi Triệu Hoài An còn đang mãi xem xét về giá thành của nó thì cửa xe liền được hạ xuống, là Trần Hạo.

"Lên xe đi, anh đưa em về."

Triệu Hoài An lắc đầu.

"Cái này..."

Chưa kịp nói hết câu thì liền thấy anh xuống xe, vòng sang bên mở cửa xe cho cô.

Triệu Hoài An cười khổ, con người này, tại sao bây giờ cố chấp như vậy. Cô thực sự không thể đi về cùng anh.

"Cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng không cần phiền đến Trần tổng như vậy, tôi sẽ đưa cô ấy về."

Tô Minh Tuấn từ từ bước tới, nhìn hai người rồi mỉm cười, sau đó đi đến ôm cô như muốn nói rằng: "người này, anh không đưa đi được". Mấy năm nay Tô Minh Tuấn ở trong quân đội rèn luyện không ít, có lẽ vì thế nên cậu rất cao, thân hình cũng cân đối. Gọi là kém tuổi nhưng khi đứng cùng Trần Hạo lại không khác biệt mấy, cao gần, à mà thôi cứ cho là bằng nhau đi, dù sao cũng chỉ kém có khoảng một phân chứ mấy.

Hai người nói chuyện, bắt tay nhau giống như anh em lâu không gặp nhưng thực chất là đang âm thầm so đo, đánh giá đối phương. Hai người cứ vừa nhìn nhau cười lợc ở tay cũng bất giác tăng lên, gân xanh nổi lên cũng đủ chứng minh lực dùng đang rất lớn. Cuối cùng Triệu Hoài An cũng phát hiện bầu không khí không ổn, hai người họ bắt tay không thấy chán nhưng cô thì có. Triệu Hoài An kéo kéo áo Tô Minh Tuấn rồi cầm hai tay của họ tách ra. Chỉ có điều sau khi tách tay bọn họ ra xong cô có cảm giác giống như hai người đó chính là một cặp đôi đẹp đang bị kẻ thứ ba – nữ phụ xấu xa là cô chia rẽ vậy. Thật là một cảm giác tội lỗi.

Thấy cô bần thần như vậy Tô Minh Tuấn ho khẽ một tiếng rồi chào tạm biệt Trần Hạo, sau đó cậu ta liền kéo cô đi. Trần Hạo thờ dãi, nhìn hai người rồi đi sau đó dựa vào xe, lấy một điếu thuốc ra hút. Đằng sau làn khói thuốc mỏng trắng đục đang bay lên kia là khuôn mặt mỉm cười của anh, nhưng lại chẳng ai phát hiện hay có thể nhìn thấy. Hút được một nửa thì anh liền dập tắt điếu thuốc rồi vứt nó vào thùng rác sau đó mới lái xe rời đi. Tiểu Chí vừa đi ra khỏi công ty, hôm nay cậu tan làm hơi muộn cộng thêm công việc nhiều hơn mọi ngày nên có chút mệt mỏi. Vừa đi được vài bước thì cậu ta liền thấy một cơn gió vút qua mang theo làn khói bụi. Tiểu Chí đang định mắng vài câu thì giật mình nhìn theo chiếc xe vừa mới đi qua kia. Đó là xe của sếp Trần mà, đúng chứ? Cậu sẽ không nhìn lầm đâu nhỉ? Nhưng mà thường ngày sếp rất điềm tĩnh, chuyện gì xảy ra dù lớn dù nhỏ cũng đều mang một bộ mặt không thể bình tĩnh hơn mà giải quyết. Vậy thì rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến một người như anh ấy chạy xe liều mạng như vậy? Thật kì quái.

Trong xe rõ ràng không bật điều hòa nhưng cô vẫn cảm thấy nhiệt độ lạnh bất thường. Triệu Hoài An ngồi yên trên ghế lái phụ một hồi rồi cuộc vẫn không thể chịu nổi nữa. Cô quay sang nhìn về mặt đang tỏ ra bình thường bên cạnh mà nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Có gì muốn nói hay muốn hỏi thì cứ nói ra. Cậu giữ thái độ đó là sao hả?"

Đúng lúc đó phía trước có đèn đỏ, Tô Minh Tuấn thắng gấp một cái làm cô suýt nữa thì lao đầu về phía trước. Đôi mắt Triệu Hoài An giống như chân bị có hàng vạn ngọn lửa muốn nướng người bên cạnh. Trong khi cô chưa kịp lên tiếng để mắng thì người bên cạnh đã bật cười. Tiếng cười tuy rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy, cái con nười này thật là.

"Triệu Hoài An, cậu ngốc thật."

Vừa nói cậu ta vừa cho xe chạy tiếp. Triệu Hoài An biết cậu ta có giận nhưng không tỏ hằn ra, cơn giận cũng đã tiêu tán nên tảng đá trong lòng cô được gỡ xuống.

"Nhưng mà... Cậu không thể chuyển chỗ làm được à."

Triệu Hoài An liếc Tô Minh Tuấn một cái rồi giả vờ giờ nắm đấm kề sát mặt cậu ta.

"Bây giờ sự đào thải của xã hội rất lớn. Cậu tưởng xin được việc dễ lắm hả?"

Triệu Hoài An lẩm bẩm: "Tôi còn tưởng cậu không đề ý đến chuyện của tôi chứ."

"Này, cô gái kia, tôi đây nghe thấy đấy."

Triệu Hoài An giật mình cười trừ.

Đi được một đoạn nữa thì cậu dừng xe lại, tấp vào lề đường rồi dướn người qua chỗ ngồi của cô. Cậu ta nhìn thẳng vào mắt cô như thể muốn nhìn thấu hết, bóc trần nội tâm của Triệu Hoài An. Cô đặt tay lên vai Tô Minh Tuấn đẩy cậu ta ra xa một chút.

"Này, cậu ngồi tử tế một chút có được hay không!"

Tô Minh Tuấn vẫn không nhúc nhích, hơi thở nam tính phả lên mặt Triệu Hoài An khiến cô có chút luống cuống không biết phải làm sao. Rõ ràng tâm đang giống như có từng đợt sóng nhỏ kéo đến nhưng ngoài mặt vẫn rất bình thường. Nếu không để ý kĩ thì rất khó có thể phát hiện. Thực ra tất cả cảm xúc của cô đa số đều thể hiện qua ánh mắt nên nếu không nhìn kĩ thì sẽ không thấy được tâm trạng thật của Tiểu Hoài An. Mà về điểm này thì Tô Minh Tuấn nắm rất rõ nên cậu rất nhanh liền phát hiện ra cô đang bối rối. Đây chính là hiệu quả mà cậu muốn.

"Chúng ta đính hôn đi."

"Hả?"

Triệu Hoài An ngớ người, não bộ giống như bị tê liệt. Cô nghe nhầm đúng không? Cậu ta vừa nói gì, đính hôn? Chắc là cô đang nằm mơ rồi. Nhưng mà giấc mơ này cũng quá kịch tính đi.

Tô Minh Tuấn thấy biểu hiện này của Hoài An liền biết chắc rằng cô đang nghĩ đến rất nhiều thứ, một trong số đó chính là nghe nhầm hoặc nằm mơ. Cậu mỉm cười nói lại lần nữa.

"Không phải mơ đâu. Triệu Hoài An, chúng ta đính hôn đi."

Chuyện này, đúng là không thể tin được mà. Không phải mơ. Cái chuyện đính hôn này, thật bất ngờ đi, dọa chết cô mất. Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Triệu Hoài An trầm nghĩ, liệu có phải hôm nay cậu ta uống nhầm thuốc gì hay không đây. Đột nhiên đưa ra ý kiến này, thật bất ngờ quá rồi. Trong lòng cô đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

"Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa? Đính hôn, chuyện này không phải chuyện đùa. Nó là điểm bắt đầu cho cái gì cậu có biết không?"

Tô Minh Tuấn ngồi lại ghé lái, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

"Cậu cảm thấy bây giờ mình rất giống như đang đùa sao? Đính hôn quan trọng thế nào, nó là bắt đầu của cái gì mình đều hiểu. Chuyện này, mình đã suy nghĩ từ lâu rồi, chỉ đợi sự đồng ý từ cậu thôi."

Triệu Hoài An lấy tay chống đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc nói:

"Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau, được chứ? Bây giờ mình chỉ muốn về nhà."

"Được."

Chiếc xe BMW lao như bay trên con đường cao tốc, hai con người ngồi trong xe mỗi người một tâm trạng, im lặng đến đáng sợ. Về đến nhà, Triệu Hoài An đi thẳng vào phòng, cô nằm xuống giường nhắm mắt lại, được một lúc thì liền chìm vào giấc ngủ.

Bầu trời đang có vẻ trong xanh bỗng nhiên từ đâu tới, những đám mây đen hiện ra phủ kín cả bầu trời. Gió bắt đầu thổi mạnh dần. Sấm chớp lóe lên một khoảng trắng trên bầu trời. Mưa bắt đầu rơi. Từng hạt mưa rơi xuống, đập vào mái tôn tạo lên những tiếng "lộp độp, lộp độp". Triệu Hoài An bị những tiếng đó đánh thức, lúc mở mắt ra cô chỉ thấy đầu đau như búa bổ, hai mí mắt nặng như đeo chì vậy. Có cảm giác không muốn mở mắt nữa. Ba mẹ vừa đi du lịch nên chẳng còn ai ở nhà, có ồm, cũng chỉ có thể tự lực cánh sinh. Triệu Hoài An đổi từ bộ công sở sang bộ quần áo dễ chịu ở nhà rồi đi tìm thuốc uống. Cô bước đôi chân đầy mệt mỏi, cảm thấy như cả người muốn gục xuống. Đột nhiên ồm như vậy, chắc có lẽ là do thay đổi thời tiết. Lên giường nằm một lúc thì cô thấy khá hơn trước. Ngoài kia, trời cũng không còn đổ mưa nữa, ánh chiều tà dần buông xuống mang theo cái lạnh của đợt gió mới tràn vào qua khung cửa sổ khiến cô bất giác run lên. Triệu Hoài An bước xuống giường đi đến chỗ cửa sổ rồi đóng lại, sau đó cô cầm theo ví tiền đi ra quán cháo gần nhà mua một tô cháo hành rồi về. Ăn được hơn nửa thì cô không muốn ăn nữa, cũng không còn hơi sức đâu mà dọn dẹp nên đành để nguyên đó. Khi thấy sức khỏe đã ổn, Triệu Hoài An dọn sạch đồng bát vừa ăn xong rồi đi tắm. Tắm một chút thôi, cô thực sự không thể chịu được cảm giác mồ hôi bám trên người như thế này nữa. Vừa bước ra từ phòng tắm thì cô liền nhận được điện thoại của cha. Họ chỉ là gọi về nhắc nhở cô ăn uống đầy đủ, để ý sức khỏe vì thời tiết đang thay đổi thất thường. Triệu Hoài An vâng dạ một hồi rồi hỏi họ khi nào mới về. Cha cô cười nói rằng lần này mẹ cô đang muốn đi chơi coi như là kỉ niệm ngày cưới nên chưa biết khi nào về sau đó cúp máy. Cô không nói cho họ biết về sức khỏe của bản thân để hai người bớt lo lắng rồi lại tận hưởng chuyến đi chơi không vui vẻ.

Đúng lúc đang chuẩn bị đi ngủ thì cô nhận được điện thoại của Tiểu Chí. Cậu ta gọi thông báo cho cô rằng ngày mai tổng giám đốc có việc đột suất cần bay đến Singapore vào ngày mai, muốn cô chuẩn bị đi cùng.

"Được. Tôi biết rồi, cảm ơn cậu đã thông báo... À, chỉ là sốt nhẹ thôi, bây giờ đã đỡ nhiều rồi... Không sao, tôi vẫn có thể đi được. Vậy tôi cúp máy"

đây. Tạm biệt."

Con buồn ngủ đã tan biến, Triệu Hoài An đứng dậy đi lấy cốc nước.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên. Cô giật mình nhìn ra phía cửa. Ai mà lại đến vào giờ này thế nhỉ? Triệu Hoài An đặt cốc nước xuống bàn rồi đi ra mở cửa.

Khi cánh cửa vừa mở là lúc Tô Minh Tuấn nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của cô. Cậu gio túi đồ trên tay lên trước mặt rồi cười, nói:

"Chiều nay thấy sức khỏe của cậu có vẻ không ổn lắm nên mình mang đến một ít đồ ăn và thuốc."

Triệu Hoài An phải mất mấy giây để bình tĩnh lại, sau đó cô liền giật mình mở rộng cửa cho cậu vào nhà. Cô còn tưởng cậu ta nhất định vì chuyện chiều nay mà không thêm để ý tới mình nữa chứ. Tô Minh Tuấn để đồ lên bàn rồi bảo cô ngồi yên, sau đó cậu ta liền đi vào trong bếp lấy bát thìa và một cốc nước. Khi mở nắp chiếc cặp lồng ra cô liền ngửi thấy mùi thơm của hành lá, làn khói trắng bay lên mang theo hương vị đặc trưng của bát cháo hành khiến Triệu Hoài An có chút không kiềm chế được con đói đang dâng lên. Nhưng cho dù ngon đến mấy thì cô cũng không quên hỏi bát cháo này ai nấu, dù sao cũng ngon như thế, nhất định phải học hỏi. Học từ mẹ vẫn chưa đủ.

Thấy cô khen ngon, hai mắt Tô Minh Tuấn liền sáng lên như lúc cô nhất được tiền vậy. Cậu ta cười như thể trúng số độc đắc.

"Ngon thật hả? Mình nấu đấy."

Ai đó đang ăn vui vẻ suýt nữa thì mắc nghẹn. Triệu Hoài An buông thìa xuống quay sang nhìn cậu ta với vẻ mặt kinh ngạc sau đó lại nhìn bát cháo với vẻ không đáng tin.

Tô Minh Tuấn thấy thế thì liền sa sầm mặt mày.

"Đây là thái độ gì thế? Không phải chứ? Triệu Hoài An, cậu có thể đừng mang cái bộ dạng như thể mình hạ độc vào trong cháo có được hay không!"

"Không phải, chỉ là không nghĩ tới cậu cũng biết nấu ăn."

Tô Minh Tuấn cười cười nhìn cô ăn. Cô có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết cậu ta đã vất vả thế nào nếu không phải là nghe anh em trong đội cậu kể lại. Tô Minh Tuấn cảm thấy nấu ăn quả nhiên là một phạm trù rất khó, để nấu được một bát cháo ngon mang đến cho cô, cậu ta đã mất hàng tiếng đồng hồ để nấu đi nấu lại, hại bao nhiêu anh em trong đội phải thử đến mức hoa mắt chóng mặt mới thôi. Cuối cùng thì cậu ta cũng nấu được một nồi cháo tử tế, khi thấy đội trưởng kết thúc màn nấu cháo kinh dị thì ai nấy đều cười lớn, vui hơn cả việc thi qua kì sát hạch hay đánh thắng trận. Sau hôm thử cháo đó, người nào cũng đều không dám nhớ lại cái mùi vị mà nãy tô cháo đầu tiên được đích thân đội trưởng Tô nấu. Lần thứ nhất không khê thì cũng loãng, sau đó hết mặn thì lại quá nhạt. Tô Minh Tuấn vừa hỏi mẹ cách nấu qua điện thoại vừa lấy giấy bút ghi những thứ cần thiết. Tô phu nhân dạy con trai nấu cảm thấy còn mệt hơn là bản thân tự làm ấy chứ. Thấy con trai vất vả với nồi cháo như vậy khiến bà có chút sốt ruột. Bà đã thử bảo với cậu rằng hay là để bà nấu cho thì liền thấy con nói để nó tự nấu. Tô Minh Tuấn cười lớn nói với mẹ:

"Nếu mẹ muốn có con dâu thì để con tự nấu. Cái này con không thể nhờ ai."

Tô phu nhân ở đầu dây bên kia sùng sốt cười theo con trai rồi liên tục nói được sau đó cúp máy. Để lại đằng sau là màn tra tấn của Tô Minh Tuấn với các anh em trong trung đội của cậu ta.

Triệu Hoài An ăn được một nửa thì đột nhiên cảm thấy không muốn tiếp tục nữa, con đau đầu tuy đã đỡ nhưng vẫn chưa dứt hẳn lại kéo đến hành hạ cô. Tô Minh Tuấn thấy vậy thì liền nhủ mày đưa tay đặt lên lên trán cô.

"Cậu sốt rồi, sao không nói với mình. Mình tưởng cậu chỉ là hơi đau đầu."

Triệu Hoài An mỉm cười vỗ vỗ vai cậu ta.

"Cũng không quá nghiêm trọng, đừng căng thẳng, chẳng qua chỉ là ốm thôi. Ai mà chẳng thế."

"Cậu ngồi đây, mình đi lấy thuốc."

Triệu Hoài An kéo tay cậu ta lại, lắc đầu nói không cần, cô đã uống rồi. Tô Minh Tuấn đành ngồi lại ghé bưng bát cháo lên, dùng thìa đút cho cô ăn. Triệu Hoài An thấy vậy thì liền không đồng ý.

"Mình có thể tự làm, cậu cứ để đấy đi. Chỉ là hiện tại mình thấy không muốn ăn tiếp."

"Cậu muốn tôi giúp hay tự ăn hết chỗ này?"

Triệu Hoài An cuối cùng cũng đầu hàng trước vẻ nghiêm nghị của cậu ta. Cái vẻ mặt của Tô Minh Tuấn lúc đó chính là không nhượng bộ, cậu ta nhất quyết sẽ đợi đến khi cô chịu ăn hết mới thôi.

"Được rồi, để mình tự ăn."

Lúc này Tô Minh Tuấn mới chịu buông bát xuống để trước mặt cô, cậu ta nhìn chăm chăm cho khi cô ăn hết. Tô Minh Tuấn lấy thuốc và cốc nước đặt

vào trong tay Triệu Hoài An rồi lại nhìn cô uống hết số thuốc đó mới thôi. Trầm mặc một lúc thì cô thấy Tô Minh Tuấn nói rằng sắp tới phải đi công tác nên không có ở đây, mong cô sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, cậu ta sẽ sắp xếp công việc nhanh nhất để trở về.

"Tuấn, mình cũng phải đi công tác. Đi chuyến bay sớm nhất ngày mai."

Tô Minh Tuấn giật mình quay sang nhìn cô, sau đó tức giận nói:

"Đi công tác? Với sức khỏe như hiện giờ của cậu thì có thể đi đâu. Triệu Hoài An, cậu đây là muốn bán mạng sao?"

"Cũng không còn cách nào, mình vừa vào làm không lâu, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên đi công tác, mình cũng đâu thể vô trách nhiệm mà mặc kệ xin nghỉ."

"Không được, cậu không thể đi. " Tô Minh Tuấn nói một cách dứt khoát.

Triệu Hoài An biết cậu ta là vì lo lắng cho cô nhưng không thể như thế mà theo ý của cậu được nên đành dứt khoát phản đối.

"Triệu Hoài An, trong lòng cậu mình là ai? Chúng ta nói rõ một lần đi."

Triệu Hoài An trầm mặc nhìn cậu ta. Câu hỏi này của cậu, cô cũng đã tự hỏi bản thân rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị bị chính mình làm rối lên, kết quả, không có lấy một đáp án nào hoàn chỉnh. Nói rõ một lần. Biết nói gì bây giờ, hiện tại cái gì cô cũng đều không hiểu. Ngay từ khi Trần Hạo trở về đã loạn rồi. Muốn bình tĩnh nhưng lại biết rõ không thể coi như chưa từng có gì. Hiện tại ngay cả người khiến cô cảm thấy an toàn cũng làm cô mất bình tĩnh mà sinh ra sợ hãi, bảo cô phải làm sao.

"Tô Minh Tuấn, mình..."

"Mình chỉ muốn hỏi cậu như vậy mà cũng khó quá sao?"

"Là người thân, cũng là bạn bè, Tuấn, cậu là người quan trọng đối với mình."

Cuối cùng nội tâm cậu cũng bị một câu nói này của cô đập đổ, sự bình tĩnh thường ngày cũng biến thành cơn giận không thể kiềm chế. Trong lòng cậu giống như đang có hàng ngàn hàng vạn cây kim đâm vào, đau đến không thể tả, lại càng không thể tỏ ra tức giận với cô. Cơn giận kia cuối cùng cũng chỉ có thể đè ép trong lòng, hóa thành niềm đau. Sự giằng co như vậy khiến cả hai đều bị tổn thương, nhưng họ chỉ là hạt cát bé nhỏ giữa dòng đời vô tình, chẳng xoay chuyển được, chỉ có thể dùng sức lực yếu ớt mà chống chọi.

"Người thân? Là em trai hay là anh trai? Triệu Hoài An, mong em suy nghĩ kỹ, xem xem trong lòng em, tôi là ai?"

Tô Minh Tuấn đứng dậy đi thật nhanh ra ngoài để lại cô với những suy nghĩ ngổn ngang. Sự việc ngày hôm nay giống như một bức tranh êm đềm tuyệt đẹp bị một bàn tay vô hình ném xuống, tan thành nhiều mảnh, khiến hai con người tuyệt vọng đến đau thương, muốn cứu lấy nó nhưng vẫn chậm một bước, không thể quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sáng sớm hôm sau Triệu Hoài An gọi điện báo cho ba mẹ một tiếng rồi kéo vali ra sân bay thì đã thấy Tiểu Chí cùng Trần Hạo ở đó rồi. Tiểu Chí thấy cô đến liền chạy ra kéo hộ hành lý rồi nói:

"Ai da, bà cô của tôi ơi, cô cũng thật biết chọn giờ mà đến đi, lần này quả thực tôi phục cô rồi. Báo hại chúng tôi đến sớm đợi cô, đợi đến mòn mỏi luôn. Mà này tôi nói cô nghe, sắp ghét nhất là đến muộn đấy, lần này cô thăm rồi."

Triệu Hoài An chỉ có thể gật đầu hiểu ý, cô cũng biết bản thân hôm nay chết chắc rồi, cho dù bị ốm cũng không nên đến muộn như vậy. Triệu Hoài An thấy khuôn mặt anh có vẻ rất bình thường thì liền không dám đoán mò. Chỉ sợ đằng sau khuôn mặt bình tĩnh kia chính là cơn thịnh nộ đi. Cô đành đi đến bên Trần Hạo ra sức chứng minh bản thân đang rất hối lỗi, xin lỗi anh liên tục vì sự chậm trễ này. Nhưng cuối cùng anh lại chỉ gật đầu nói rằng đã biết, rồi nhắc nhở lần sau nhớ đi sớm hơn là được. Khi lên máy bay, Trần Hạo ngồi phía trước còn cô cùng Tiểu Chí ngồi đằng sau. Ôn định xong chỗ ngồi Tiểu Chí lại huyênh ngang tay cô ra về mặt thần bí nói:

"Kì lạ, mọi lần nếu là tôi hay nhân viên khác là liền nghe thấy boss nói một cách lạnh lùng rằng nếu lần sau đến muộn thì ở nhà luôn đi. Vậy mà lần này anh ấy chỉ nói như vậy, lại không có vẻ gì tức giận. Hoài An, cô thật quá giỏi, có thể khiến cho đại boss hiền lành như vậy."

Triệu Hoài An giật mình hỏi lại: "Đến cả người làm lâu năm như anh mà cũng bị mắng sao? Thật đúng là không thể tin được."

Tiểu Chí thấy cô nói vậy liền vội lấy lại hình tượng: "Ấy ấy, không phải thế, đó chỉ là lúc đầu thôi. Hiện tại tôi làm sao lại có thể sơ suất thế được."

Cô liền gật đầu à một tiếng. Cũng phải, ai mà chả có lần đầu.

"Nhưng mà anh ấy cũng quá khó tính như bà già rồi, làm việc áp lực như vậy, đồng chí Tiểu Chí, cậu quả là vất vả."

Tiểu Chí gật đầu phụ họa như thể muốn làm tăng tính thuyết phục của câu nói do chính Triệu Hoài An phát biểu. Nói hung hờn như vậy, thật khiến người ta cảm động, Tiểu Chí chỉ thiếu nước xông lên vinh danh câu nói đó thôi.

"Tôi đang ngồi trước hai người đây." Ai đó ngồi yên lặng này giờ hiện tại mới lên tiếng nhắc nhở.

Hai người ngồi phía sau nghe xong liền liếc mắt nhìn nhau rồi ngậm chặt miệng lại. Nói xấu sau lưng sếp, à không, là trước mặt sếp, cái lá gan của hai người này cũng không nhỏ đi. Thật đáng cảm, lại còn phát biểu hùng hờn như vậy, liệu anh có nên phát cho họ phần thưởng tôn vinh người dũng cảm không nhỉ?

Ngồi máy bay gần ba tiếng đồng hồ khiến cô mệt mỏi rũ rùi, thật sự khâm phục những người thường xuyên phải di chuyển bằng máy bay.

"Cô sẽ sớm quen thôi. SingaporeChangiInternationalAirport, nơi đây là một trong ba sân bay 5 sao trên thế giới đấy nhé." Tiểu Chí vỗ vai cô nói khẽ.

Ba người ngồi taxi đến khách sạn đã được đặt trước nghỉ ngơi rồi chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai. Vừa tắm xong cô liền mở máy tính để xem lại về những vấn đề trọng điểm sẽ được đề cập đến trong cuộc họp. Đang chỉnh sửa một số chỗ thì liền nhận được tin nhắn từ Tiểu Chí, cậu ấy bảo cô sang phòng của Trần Hạo để họ giúp cô hiểu hơn về kế hoạch ngày mai. Cũng đúng, ở trong tài liệu này cũng vẫn có một số chỗ rất khó hiểu, nếu không hỏi chắc cô sẽ lẩn mò cả ngày mất. Trần Hạo đang bàn với Tiểu Chí về bản kế hoạch thì nghe thấy gõ cửa. Khi ra mở cửa liền thấy cô đang ôm máy tính đứng đó.

"Vào đi."

...

"Hoài An, cuộc họp lần này rất quan trọng. Để tránh xảy ra sai sót gì, em hãy sơ lược một chút về nội dung của buổi họp ngày mai một lần đi. Nếu có gì không hiểu thì hỏi Tiểu Chí."

"Vâng."

"Bắt đầu đi."

"Doanh thu của Hải Thành trong thời gian vừa qua đã lập lên kỉ lục tăng trưởng mức tiêu thụ 18%. Với con số đáng ngạc nhiên chúng ta đã đưa Hải Thành từ một công ty đang trên bờ phá sản vực dậy, không chỉ thế, công ty còn đi theo chiều hướng phát triển."

"Được rồi. Những phần còn lại về đọc kĩ hơn một chút. Dù sao ngày mai Tiểu Chí cũng có mặt ở đó nên em cũng không cần quá căng thẳng, có gì thì cậu ta sẽ lo liệu, nhưng em cũng không được lơ là mà phải chuẩn bị kĩ một chút, xem lại các con số thống kê báo cáo lại một lần rồi đưa Tiểu Chí để cậu ta đi photo."

"Vâng."

Khi xong việc cũng đã là mười một giờ, Tiểu Chí gấp dài cổ lúi cô đi ra ngoài rồi về phòng đóng cửa lại. Chắc hẳn là hôm nay cậu ta rất mệt rồi. Vừa đặt được tập tài liệu cùng máy tính xuống bàn thì chuông điện thoại liền kêu, cô lấy nó từ trong túi quần ra, trên màn hình hiện lên dòng chữ A Tuấn. Cô khẽ mỉm cười, trong lòng dường như bỏ được tảng đá đang đè nặng xuống. Hôm đó chắc chắn cậu ta rất giận, cô còn đang không biết nên xin lỗi kiểu gì bởi vì, sáng nay trước khi lên máy bay cô đã gọi điện nhưng lại cậu lại không bắt máy.

Triệu Hoài An kéo rèm che ra rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ sát đất sau đó mới bấm nút nhận cuộc gọi. Trong điện thoại cô rất dễ dàng nghe ra được giọng nói của Tô Minh Tuấn có cái gì đó rất bất thường, có lẽ cậu ta ốm rồi.

"Cậu không khỏe đúng không?" Câu này cô nói rất chắc chắn.

Đầu dây bên kia im lặng nhưng cô vẫn nghe được tiếng ho rất khẽ, thực sự tiếng ho đấy nếu không để ý kĩ có lẽ sẽ chẳng thấy được. Cô khẽ cười nhưng trong lòng lại chẳng hề dễ chịu, thực sự có cảm giác giống như có vạn con kiến đang bò qua bò lại, muốn chạy đến ngay chỗ cậu ta xem tình hình bệnh thế nào. Lẽ nào đây là cảm giác quan tâm vượt trên cả tình bạn mà cô từng nghĩ, cái cảm giác của cậu dành cho cô cũng như vậy đúng không. Chỉ là, có thể cô quá vô tâm, luôn được nhận sự quan tâm chăm sóc của Tô Minh Tuấn thành quen, vì vậy nên không hay để ý đến cậu ta. Nếu chỉ là bạn bè cô sẽ chỉ hỏi thăm vài câu đơn giản có lo lắng cũng sẽ không nhiều. Nhưng, Tô Minh Tuấn, hóa ra cậu ta đã trở nên quan trọng như vậy từ lúc nào. Thật mệt mỏi.

"Hoài An."

"Hà?"

"Không có gì, sức khỏe anh ổn hơn rồi. Em đi nghỉ sớm đi."

"Được. Vậy, tạm biệt."

Kết thúc cuộc gọi với Tô Minh Tuấn cô liền mở game "học viện Tam Quốc" ra chơi, nâng cấp tướng kiếm đồng vàng một hồi thấy dấu hoạt động Cố Mễ vẫn đang sáng liền tìm nó nói chuyện.

Tô Từ: Cố Mễ...

Mễ Mễ: An bé bỏng sao thế? Nhớ ta hả?

Tô Từ: Thôi đi, mấy ngày nay cậu lần đầu thế, không thấy xuất hiện đâu cả, lực chiến bị tụt rồi kia.

Mễ Mễ: Không sao không sao. Cái lực chiến thì từ từ tăng sau... Oa, mà này cậu mới chơi có ba bốn ngày mà không phải sao, học viện chưa gì đã đạt cấp gần bốn mươi rồi...

Tô Từ: Kệ nó đi, mình hỏi cậu. Mấy ngày nay làm gì mà mất tích hả? Chẳng lẽ việc học bên đó bận rộn quá như vậy à?

Mễ Mễ: No no, nói cho cậu biết, mình đang hẹn hò một anh chàng đẹp trai.

Tổ Tổ: Lại cộc đi tìm trâu?

Mễ Mễ: Không hẳn, anh chàng đó cũng chơi game này nhưng lực chiến ít quá liền bị mình đánh cho toi tã mấy lần liên tiếp trong võ đài. Sau đó đột nhiên anh ta nhắn cho mình. Sau đó thì dài dòng lắm, tóm lại là anh ấy ngộ lòng trước.

Tô Từ: Giỏi lắm, đưa nick hán đây xem nào. Để ta xem xem kẻ nào mà bản lĩnh lớn thế.

Mễ Mễ: Nick là Tiểu Vũ.

Sau đó Mễ Mễ còn nói rằng tên kia giới thiệu bản thân họ Lôi, nhà ở thành phố S. Nhìn xong dòng chữ đó cô suýt nữa cắn vào lưỡi. Triệu Hoài An mở to mắt đọc lại lần nữa. Thực sự là cậu ta, không sai vào đâu được. Lôi Tiểu Vũ, cấp dưới của Tô Minh Tuấn, cậu được lắm. Cô định thoát ra nhắn cho Tiểu Vũ nhưng nghĩ lại giờ này chắc ngủ rồi, ở cạnh Tô Minh Tuấn mà hiện tại còn thức chắc chắn sẽ bị đánh cho một trận nên thôi.

Mễ Mễ: À, này An An, có chuyện muốn nói với cậu.

Tô Từ: Nói đi.

Mễ Mễ: Cậu và Tô Minh Tuấn thế nào rồi?

Tô Từ:... Đừng nhắc đến nữa, hôm qua vừa suýt nữa thì đi đến bờ vực, hôm nay gọi lại thì nói chưa nổi ba câu.

Mễ Mễ: Mình nói này bạn hiền, cậu có thể rõ ràng đi được hay không. Trần Hạo cậu không muốn tiến tới thì sao lại không chấp nhận tên họ Tô kia chứ?

Tô Từ...

Mễ Mễ: Tự cậu nghĩ kĩ đi, người ta chờ cậu bao nhiêu năm như vậy chắc chờ đến già mất. Mình là bạn cậu mà cũng chẳng muốn nhắc tới nữa. Cái tính ngang ngạnh cổ chấp của cậu tại sao không chịu sửa đi. Nếu cậu mà còn không biết trân trọng cái tên kia thì mình cũng mặc kệ cậu luôn đây. Thế nhé, thoát đây.

Cô cũng tắt máy rồi ngồi im lặng giống như một pho tượng, ngược nhìn bầu trời đêm ở đất nước xa lạ này mà lòng càng thấy cô đơn đến đáng sợ. Cô nên mở lòng đón nhận cậu rồi, lâu như vậy, cũng nên có câu trả lời rõ ràng. Cứ dẫu đưa không rõ thực sự rất mệt mỏi. Trần Hạo, cho dù anh có quay về thì cũng không thể ảnh hưởng tới cuộc sống vốn đang bình yên bấy lâu nay. Hôn nữa hiện tại Trần Hạo xa cách như vậy không phải sao, thế nên, Triệu Hoài An, mày không thể cứ ảo tưởng được nữa, không thể cứ lựa chọn sai. Chỉ là, những điều đang chờ đợi cô sau này sẽ là vui tươi hay đau khổ? Không ai biết được. Bầu trời đột nhiên xuất hiện nhưng đám mây dày đặc, che khuất ánh trăng cùng các vì sao đang tỏa sáng khiến cho xung quanh càng thêm tối tăm. Rất nhanh, từng hạt mưa rơi xuống đập vào cửa kính tạo thành vệt dài. Mưa rồi, không khí giảm nhanh như vậy, thật lạnh, cũng thật ngọt ngào. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy không yên, giống như có từng đợt sóng nhỏ thì nhau tấp vào. Buổi tối ngày hôm nay thật đáng sợ. Nỗi sợ hãi lo lắng đột nhiên kéo đến khiến cô không kiểm soát nổi. Triệu Hoài An kéo rèm cửa che đi bầu trời tối đen rồi leo lên giường đắp chăn, cứ trần trọc mãi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng chưa được bao lâu liền tỉnh dậy. Mồ hôi trên trán lăn theo gò má chảy xuống, đầu cô lại bắt đầu đau nhức. Giấc mơ vừa rồi thực dọa người. Trong giấc mơ đó cô nhìn thấy Trần Hạo mỉm cười nắm lấy tay mình rồi Tô Minh Tuấn xuất hiện, cậu ấy cười đến thê lương, bảo cô là kẻ nói dối, nói rằng hận cô, sau đó Trần Hạo cũng buông tay cô ra, Anh ấy vẫn cười nhẹ nhàng, nhưng lại nói rằng cô vĩnh viễn cũng chỉ có thể là người không có hạnh phúc, không được ai yêu thương, thật đáng thảm hại. Cả ba mẹ cũng rời bỏ cô, cho dù có cố gắng níu kéo thế nào, họ vẫn gạt tay cô ra xoay người bước đi, cô đuổi theo, rõ ràng nhìn thấy hai người nhưng lại chẳng thể chạm vào. Cô cứ chạy, cứ chạy, đến khi kiệt sức, lúc ngừng đầu lên chẳng còn ai nữa, xung quanh đều là một màn đêm tĩnh mịch. Chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như lúc này, thực sự chưa bao giờ. Rồi trong nháy mắt, Tô Minh Tuấn xuất hiện, khung cảnh thay đổi đến trước một căn nhà rất đẹp, xung quanh là cả một vùng trời đầy hoa, rất đẹp. Cậu nắm lấy tay cô nói rằng hai người sẽ có một cuộc sống riêng ở đây, sẽ không ai làm phiền, cô sẽ hạnh phúc, cô cười, nỗi sợ hãi vui đi ôm lấy Tô Minh Tuấn thật chặt.

Sau đó cô thấy tay mình bỗng ướt, đưa tay ra nhìn thì cô hét lên đẩy cậu ra, cả người đều run rẩy nhìn cậu. Máu, trên tay cô dính đầy máu, lưng cậu cũng vậy, dòng máu đỏ tươi từ lưng cậu chảy xuống, từng giọt, từng giọt, rơi xuống cánh hoa cánh hoa hồng tím dưới chân. Cô cố gắng gạt đi nỗi sợ trong lòng, chạy đến cạnh Tô Minh Tuấn, hai mắt giống như mờ đi vì nước mắt. Cô bảo cậu ấy chờ một chút cố gắng chịu đựng một chút, cô sẽ gọi cấp cứu, họ sẽ đến nhanh thôi, sẽ không sao cả. Nhưng cậu gạt chiếc điện thoại cô đang cầm xuống, bước lên trước ôm cô thật chặt. Cậu nói:

"Triệu Hoài An, tôi chờ em thật lâu. Thật chỉ muốn cùng em sống một đời bình an vui vẻ, không lo nghĩ, không đao súng, không chiến trường. Nhưng tôi mệt rồi, chẳng thể chờ em được nữa. Thực xin lỗi. Tôi phải đi rồi."

Cô lắc đầu, nói không cần, cô không cần lời xin lỗi, chỉ mong cậu đừng đi. Tô Minh Tuấn, cậu phải sống thật lâu, thật vui vẻ, vậy nên đừng đi trước, đừng bỏ cô lại. Nếu đến cả cậu cũng đi thì cô biết phải làm sao, chỉ có cậu mới khiến cô tìm lại được cảm giác an toàn.

Đến giờ, khi tỉnh lại, biết đó chỉ là giấc mơ, cô đã sung sướng bao nhiêu, mừng rỡ, hạnh phúc. Cậu tốt như vậy, cậu sẽ sống rất lâu, lâu hơn cả cô, thế nên không được phép xảy ra chuyện gì. Người nói lời xin lỗi là cô mới đúng.

Triệu Hoài An cũng không còn muốn ngủ nữa nên dậy mở vali lấy thuốc uống. Uống xong một lúc thì sức khỏe đỡ hơn, cơn đau đầu cũng thuyên giảm. Đêm nay quả là một đêm thật dài đối với Triệu Hoài An.

(Góc thảo luận. Mình muốn làm một cuộc bỏ phiếu. Giữa Trần Hạo và Tô Minh Tuấn, các bạn sẽ bỏ phiếu cho ai? J)

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Vừa nghe đến việc mở rộng quy mô Hải Thành, mấy vị lão cổ đông liền đập tay lắc đầu không đồng ý. Nói đi nói lại cũng vẫn là vì sợ rủi ro.

"Tôi hiểu các vị lo lắng, nhưng cũng như những gì mà mọi người đã thấy, hiện nay mẫu mã các đồ nội thất của Hải Thành đã có cải thiện rất nhiều. Những mặt hàng của chúng ta ngày càng được ưa chuộng bởi vẻ sang trọng và ấm cúng. Bên phía nước ngoài cũng có một số công ty muốn hợp tác. Hải Thành đã sớm không giống như hai năm trước, nó đã không còn là công ty sắp sụp đổ. Doanh thu tăng đáng kể, vượt xa những con số trước đây, nhiều công ty khác cũng chưa chắc đã có thể chỉ trong vòng vài tháng khiến doanh thu tăng đột biến như vậy. Như thế, tại sao các vị vẫn không đồng ý mở rộng quy mô?"

Vị lão cổ đông ngồi gần chủ tịch với hai má núc ních thịt nhìn anh với khuôn mặt tức giận, ông ta nhú chặt lông mày đột nhiên lớn tiếng nói:

"Tôi không đồng ý!"

"Chú Lý, chúng ta nên đổi mới phương thức. Nếu không mở rộng quy mô thì làm sao có thể đưa thương hiệu của Hải Thành..."

Ông Lý khoát tay không cho anh nói tiếp.

"Trần Hạo, chú nói cháu nghe, ban đầu thu mua Hải Thành là vì vị trí của nó, thích hợp để mở khách sạn, nhà hàng chứ không phải là để chơi. Cháu vừa ra trường không lâu, có yêu thích với thiết kế kiến trúc và nội thất, đó là điều tốt. Bọn trẻ các cháu muốn chứng tỏ bản thân chú biết chứ. Nhưng mà cái gì cũng phải nghĩ cho tương lai của tập đoàn. Chúng ta không thể vì doanh thu tăng trong vài tháng để chắc chắn rằng nó sẽ có thể phát triển, đem lại lợi nhuận. Cháu vì không muốn những người ở đó mất việc nhưng chẳng lẽ vì người không quen biết mà cháu đem cả cái tập đoàn này ra đặt cược? Cháu không nghĩ cho ba cháu thì cũng phải nghĩ cho tương lai của bản thân chứ? Cháu cứ chôn chân trong cái công ty đó thì làm sao có thể phát triển được?"

Anh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa liền đập mạnh tay lên bàn, đứng bật dậy nghiêng người về phía trước nhìn chăm chăm vào lão Lý. Anh nhìn đến mức ông ta nói cả da gà da vịt đành hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

"Trần Hạo. Vô lễ."

Tiếng quát của chủ tịch khiến tất cả những người trong phòng giật nảy mình. Anh nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng rồi ngồi xuống ghế, sau đó quay sang nhìn thẳng vào chủ tịch.

"Chủ tịch Trần, ngài Lý đây nói như vậy, theo ngài thì nên hay không nên mở rộng đây?"

"Con lớn như vậy rồi, nên tự chịu với trách nhiệm từng việc mình làm ra. Về chuyện này, nếu con đã thấy được nó tốt thì cứ làm đi."

Lão Lý mặt tái xanh, không thể tin được là ông ta đã nói như vậy rồi mà vị kia lại vẫn đồng ý. Thật là không ra thể thống gì cả, bọn họ có còn coi ông ta là cổ đông của cái tập đoàn này hay không đây?

"Chuyện này...Chủ tịch, ngài sao lại hồ đồ thế chứ? Đầu tư vào một cái công ty cũ nát. Cái này, thật là..."

"Buổi họp đến đây thôi. Mọi người trở về làm việc."

Trước khi đi ra, Tiểu Chí không quên mỉm cười thật tươi, vẫy vẫy tay với lão Lý.

"Giám đốc Lý, ngài thật vất vả rồi. Tôi đi trước."

Tiểu Chí mang theo tâm trạng vui vẻ kéo cô ra khỏi phòng họp. Cậu ta đóng cửa lại thật nhẹ nhàng rồi quay sang nói với cô:

"Tình hình này lão già họ Lý kia chắc chắn tức chết mất. Hoài An, vừa nãy cô thấy sắc mặt của lão ta không, rất tệ, tái mét."

Triệu Hoài An vỗ vai cậu ta, cô lắc đầu nghi hoặc hỏi: "Ông ta, giám đốc Lý kia ý, có phải rất không ưa Trần Hạo đúng không?"

"Còn phải nói sao. Ban đầu, lão già này nghĩ là sếp của chúng ta thích kiến trúc, không thích kinh doanh, lão ta tin chắc nắm phần thắng, cái ghế chủ tịch kia cuối cùng cũng sẽ được nằm trong tay. Lại không nghĩ đến chủ tịch biết ông ta đã tâm lớn nên đã nhanh chóng đưa sếp về bên cạnh, tránh hậu họa." Lão Lý thấy miếng mồi ngay trước mắt mà chẳng thể làm gì. Uầy, cái này không khiến lão tức chết mới lạ.

"Còn nữa Tiểu Chí. Chủ tịch với Trần Hạo..."

"Cô tự hỏi anh ấy đi. Cái này tôi không giúp được cô."

Phải, mỗi người đều có những bí mật riêng. Mỗi quan hệ của hai người họ, cô ít nhiều cũng đoán được vài phần. Từ nhỏ đã quen biết Trần Hạo, tính đến nay cũng đã hơn hai chục năm nhưng cô cũng chỉ thấy mỗi mẹ anh. Còn về phần cha anh, cô chưa từng gặp mặt cũng không thấy anh hay nhắc về người đó. Đã từng có lần Triệu Hoài An hỏi anh, cha anh đâu. Ánh mắt Trần Hạo lúc đó nhìn cô không chỉ có đau lòng mà còn rất lạnh. Án sâu trong đôi mắt đó là sự phòng bị khiến cô sợ hãi. Con người anh rất ôn hòa, đối với cô luôn thương yêu. Trong mắt Triệu Hoài An, anh mãi là người hoàn hảo. Thế nhưng lần đó anh nói cô đừng bao giờ nhắc đến cha anh. Trong lời nói của Trần Hạo có sự tức giận, anh đang cố kiềm chế nó.

Buổi tối, khi cô đang sắp quần áo vào vali để ngày mai trở về thành phố Y thì có tiếng gõ cửa. Triệu Hoài An xuống giường xỏ dép rồi đi ra mở cửa.

"Đi dạo cùng anh một chút không?"

Anh uống rượu? Hơi thở của anh rất gần cô, mùi rượu quấn quanh người anh cũng không khó phát hiện. Tối như vậy, nhìn anh vẫn mặc trên người bộ quần áo công sở liền hiệu, anh vừa từ tổng công ty trở về cũng không quay lại khách sạn luôn mà đi uống rượu. Sau khi cuộc họp kết thúc, anh liền ở lại nói chuyện cùng chủ tịch nên bảo hai người họ về trước. Anh đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. Anh cũng biết cô sẽ đoán được quan hệ giữa anh và ông ấy, cô chưa hỏi, chẳng qua là vì muốn anh tự nói cho cô biết. Nếu anh không nói, cô cũng sẽ không hỏi, cô luôn như vậy tôn trọng quyết định của anh. Trần Hạo anh không hề muốn nhắc đến người đàn ông đó, nhưng vì cô, anh vẫn phải đào vết thương đó lên. Anh không muốn vừa đối Triệu Hoài An.

...

"Ông ấy là cha anh."

Cô không nói gì, chỉ đơn giản là yên lặng đi cạnh anh, nghe anh nói.

"Năm anh được năm tuổi, ông ấy chỉ để lại cho mẹ anh một bức thư rồi bỏ đi. Ngày hôm sau anh hỏi mẹ, cha anh đâu. Bà ấy nhìn anh rồi khóc, sau đó khẽ vuốt đầu anh bảo là cha đi công tác ở xa. Sau này anh lên mười mới biết, ông ấy nói là đi lập nghiệp, bảo mẹ anh đi tìm hạnh phúc mới. Triệu Hoài An, em biết không. Cái ngày mà ông ấy trở về nói rằng mình là ba anh, anh chỉ cười nhẹ một cái nói với ông rằng, trong cuộc sống của anh, chỉ cần mẹ là đủ."

Câu nói đó thực sự có sức sát thương rất lớn, không chỉ đối với người cha anh căm ghét kia, mà còn là anh tự tổn thương mình. Anh có cha như bao đứa trẻ khác, nhưng lại giống như không có. Anh cũng mong muốn trong những dấu mốc quan trọng của cuộc đời, người chứng kiến sự trưởng thành của anh không chỉ có một mình mẹ, mà còn có cha. Nhưng mỗi lần thấy ông, hình ảnh người mẹ một mình gánh vác mọi công việc, vừa làm mẹ, lại vừa làm cha một lần nữa hiện lên trong đầu anh. Những hình ảnh đó nhắc anh nhớ, ông ấy đã bỏ hai mẹ con như thế nào. Lần cuối gặp mặt ông là khi anh vừa đi học về, hôm đó anh có đánh nhau với đứa cùng lớp chỉ vì nó nói cha anh là kẻ bất tài, không có sự nghiệp. Lúc trở về, cứ ngỡ sẽ bị ăn đòn nhưng ông đã vỗ nhẹ lên vai anh và nói: "Con trai, xin lỗi. Hãy trở thành một người mạnh mẽ, thay ta chăm sóc mẹ con."

Đối với một đứa trẻ lên năm như anh, hai từ "chăm sóc" đó quá đối xa lạ. Nhưng anh đã từng nghe cha nói, anh phải mạnh mẽ hơn bất kì ai, cần vươn mình lên chống lại khó khăn, như thế mới bảo vệ được người mà mình thương yêu. Chỉ tiếc, ông không làm được điều đó sớm hơn, nên ông lựa chọn ra đi, ông đi tìm một tương lai tương sáng hơn cho bản thân, cũng là cho anh sau này. Nhưng sự lựa chọn của ông lại mang đến tổn thương cho những người xung quanh. Mẹ không trách ông, nhưng anh thì lại chẳng giống mẹ. Bà ấy vị tha như vậy, tốt bụng biết bao, còn ông ta thì lại mang theo cái danh nghĩa đi lập nghiệp, bỏ lại tất cả gia đình hạnh phúc. Có rất nhiều lý do để anh tha thứ cho ông ấy, anh có thể nói rằng ông không muốn mẹ chịu khổ cùng nên mới làm vậy. Nhưng anh không làm được, anh tôn sùng ông ấy, coi cha anh như là vị thần trong lòng. Vì mỗi lời ông ấy dạy anh đều luôn đúng, cha dạy anh cách làm người, phải biết cho đi, vui vẻ mà không so đo. Ông cho anh biết rất nhiều thứ, trong mắt anh và mọi người, ông luôn giúp đỡ người khác mà chưa từng so thiệt hơn. Cho đến khi ông bỏ đi, anh vẫn một mực tin rằng cha rất nhanh sẽ quay về, ông sẽ lại kể chuyện vào mỗi tối trước khi ngủ cho anh nghe. Sẽ chỉ cho anh sửa sai khi anh phạm lỗi, sẽ cùng mẹ dắt anh đi chơi. Nhưng rồi cũng chỉ là suy nghĩ của mình anh mà thôi. Thần tượng càng nhiều thì lúc thất vọng sẽ là gấp bội. Câu này, anh cuối cùng cũng hiểu. Vậy nên anh tha thứ không nói cho ông, chỉ có thể đem ông đẩy ra xa, nếu không, những lời anh nói ra, chính anh cũng không biết sẽ làm tổn thương người cha già kia thế nào. Anh rất sợ, liệu sợi dây mang tên tình cha con này liệu có bị chính sự vô tình của mình cắt đứt hay không.

Khi mẹ gặp lại cha, bà ấy đã khóc rất nhiều, anh chỉ có thể đè nén cảm xúc muốn xông lên đuổi ông đi. Bởi anh biết, anh không có quyền ngăn cản người chồng gặp vợ mình. Nhất là khi mẹ anh vẫn còn yêu ông ấy, ánh mắt bà đã nói lên tất cả. Anh trở về làm việc cho ông cũng vì mẹ, nếu không phải anh thấy được cha vẫn còn quan tâm bà rất nhiều thì có nghĩ anh cũng sẽ không chấp nhận ông, huống chi là làm việc trong công ty do ông thành lập.

"Em biết anh rất muốn làm lành với ông ấy."

Cô nắm lấy tay anh, khẽ vỗ lên mu bàn tay, ngược lên nói với anh:

"Cha anh rất thương anh, ánh mắt không bao giờ nói dối. Coi như vì mẹ anh cũng là vì bản thân. Cho ông ấy và chính anh một cơ hội, được không?"

Đột nhiên anh ôm chặt lấy cô rồi rồi khẽ cười.

"Nghe em vậy."

Người cô từ từ thả lỏng, vòng tay qua ôm lại anh, cũng coi như là đang ủng hộ vì quyết định này của anh. Cô cứ ngỡ rằng mình rất hiểu Trần Hạo, nhưng đến bây giờ lại bỗng phát hiện, con người anh có rất nhiều thứ còn giấu cô khiến cô không biết đâu mới là anh. Là Trần Hạo âm áp luôn bên cô hay và Trần Hạo trưởng thành đầy vết thương. Nhưng nỗi đau của anh, cô cảm nhận được. Là con người nào cũng không quan trọng nữa. Khi trở về phòng thì Trần Hạo liền phát sốt, không lẽ là mắc bệnh từ cô rồi? Cô đỡ Trần Hạo lên giường rồi cởi giày anh đặt sang một bên. Sau đó mới đi vào buồng tắm lấy chiếc khăn mặt vừa mới mua lúc sáng ra những nước ấm rồi mới đắp lên trán anh. Nếu bây giờ về phòng thì ai chăm sóc Trần Hạo đây? Tiểu Chí chắc chắn đã đi ngủ rồi, con heo đó rất tuân thủ quy tắc ngủ đúng giờ. Đành ở lại đây vậy, đợi một lát nữa khi anh hạ sốt rồi về phòng cũng không muộn. Anh ấy luôn biết kiềm chế cảm xúc rất tốt, kể cả khi uống rượu đến say mềm như vậy cũng không có làm loạn cả lên, chỉ đơn giản mất ngủ mà thôi. Triệu Hoài An lục trong túi áo ra thì liền thấy vỉ thuốc hạ sốt vẫn còn, thật may, nếu hết rồi thì cô cũng không biết đi mua ở đâu bây giờ. Khẽ đánh thức Trần Hạo dậy rồi lấy cốc nước bảo anh uống thuốc. Có lẽ anh cũng biết bản thân đang sốt nên liền chống người ngồi dậy uống hết thuốc.

"Nếu mệt thì về phòng nghỉ đi, anh tự lo được."

"Anh nằm ngủ đi." Cô không trả lời câu kia của anh, anh thấy cô như vậy liền hiểu nếu anh chưa hạ sốt cô nhất định sẽ không quay về phòng liền nằm xuống nhắm mắt lại. Cô gái này, luôn cố chấp như vậy.

Đến gần ba giờ sáng mới thấy anh có dấu hiệu hạ sốt, Triệu Hoài An bệnh trước mới khỏi liền thức đêm, sức khỏe của cô cũng chẳng khả quan hơn là bao. Con buồn ngủ kéo đến rất nhiều lần khiến cô suy nghĩ nửa gục luôn tại ghế. Cũng may, hiện tại anh hạ sốt liền tốt rồi, cô cũng đỡ lo hơn. Nhìn anh lúc ngủ trong hiền lành hơn nhiều lắm, giống với Trần Hạo trong hồi ức của cô. Trong lúc anh ngủ, cô đã chạy qua lại giữa phòng ngủ và buồng tắm không biết bao lần để thay khăn ẩm. Thật là, chăm người ốm thực mệt mà. Vừa mới đắp chăn cho anh thì cô nhận được một cuộc điện thoại. Ai mà lại gọi vào giờ này, thật không ra sao cả. Triệu Hoài An đề âm lượng xuống mức thấp nhất rồi ra ngoài phòng khách nghe máy, là Tô Minh Tuấn.

"Sao đột nhiên gọi muộn..."

"Chị dâu. Là em."

Lời Tiểu Vũ? Sao cậu ta lại cảm máy Tô Minh Tuấn?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Cuộc đời của cô giống như một vùng biển bình lặng, nhưng có lẽ sau cái bầu không khí yên ổn đó chính là bão tố. Một cơn bão đến bất ngờ, khiến cho con người ta không kịp trở tay.

Triệu Hoài An cũng không rõ mình làm thế nào mà về phòng rồi sau đó sắp xếp đồ. Tận cho đến khi Trần Hạo giật, phải, anh ấy giật chiếc vali ra khỏi tay cô. Lúc này khuôn mặt tái nhợt của Triệu Hoài An ngược lên nhìn anh, trong chốc lát như bừng tỉnh khỏi những việc đang làm.

Con sốt vừa mới thuyên giảm, anh cũng chưa ngủ sâu liền bị tiếng chuông điện thoại của cô làm cho tỉnh. Không biết đối phương đã nói gì mà cô giống như người mất hồn. Anh thấy cô ngây người trong chốc lát rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Dự cảm không ổn, anh liền xốc chăn lên xuống giường. Vừa định gõ cửa hỏi xem có chuyện gì thì liền thấy cô kéo vali ra ngoài. Nửa đêm nửa hôm cô định đi đâu? Còn có vali, rốt cuộc cô định làm gì?

"Quay về phòng. Có gì thì cũng để ngày mai giải quyết."

Giọng nói trầm ổn mang theo kiên định của anh vang lên, hiển nhiên đối với việc làm của cô anh không đồng ý. Triệu Hoài An cúi đầu im lặng rồi lại lắc đầu. cô phải đi, thực sự không thể nghe theo anh được.

"Triệu Hoài An, quay về."

Lần này trong câu nói của anh còn có mang theo một chút tức giận. Anh không biết rốt cuộc người vừa nói chuyện điện thoại với cô là ai? Người đó đã nói gì? Điều gì khiến cho Triệu Hoài An ngay đến cả bản thân đang ốm cũng không quan tâm, muốn kéo vali đi rồi khỏi?

"Anh, em cần phải đi có việc gấp. Anh đang ốm nên em không muốn làm phiền anh nghỉ ngơi, càng không muốn đổi co. Hiện tại để em đi đi."

Dường như nhìn thấu tâm tư cùng sự cố chấp của cô, Trần Hạo khẽ nhủ mảy, hạ giọng khuyên nhủ.

"Giờ này cho dù em muốn đi cũng không thể đi. Tất cả các phương tiện mà em cần dùng để đến nơi kia. Giờ này thực sự sẽ không có. Sáng mai sẽ bảo Tiểu Chí sắp xếp ổn thỏa cho em. Vậy nên hiện tại, quay trở lại phòng cho anh."

"Nhưng..."

Nhưng Tô Minh Tuấn, cậu ấy phải làm sao. Hiện tại chỉ có Tiểu Vũ ở cạnh cậu ấy, thực sự sẽ ổn ư? Nghĩ kĩ lại thì quả thực giờ này không có chuyến bay nào đến đó. Triệu Hoài An đành bất lực thở dài, xoay người đi vào trong phòng. Tô Minh Tuấn, làm ơn, cố chịu đựng một chút. Tôi nhất định sẽ đến chỗ cậu cho nên đừng có chuyện gì, phải kiên cường lên. Một đêm này thực dài đằng đẵng.

Cho đến khi cánh cửa phòng cô khép lại, Trần Hạo mới có thể coi như thả lỏng. Đứng ngoài cửa phòng một lúc, xác định cô sẽ không như lúc này, bất thành linh lỗi vali đôi đi nữa anh mới an tâm quay về phòng.

Cuộc điện thoại vừa rồi mặc dù anh không nghe được nội dung cụ thể, nhưng người kia đã nhắc đến tên Tô Minh Tuấn, anh còn nghe được hai từ "bệnh viện". Có lẽ cậu ta phải nhập viện, hơn nữa khá nặng, nếu không thì sao cô lại hốt hoảng như thế. Nhưng nhìn cô như vậy khiến anh có chút khó chịu, giống như bị ai đó dùng kim đâm một cái. Anh mới đi vài năm liền có người xông vào cuộc sống của cô. Trần Hạo có cảm giác vị trí của anh trong lòng cô có nguy cơ bị đập đổ bất cứ lúc nào. Mà kẻ gây ra việc này không ai khác chính là thằng nhai họ Tô kia.

Hoài An, anh chợt thấy những gì bản thân cố gắng xây dựng, học hành thật tốt, hóa ra chỉ để rời xa quê hương, rời xa gia đình ấm êm. Tạm biệt những người thân yêu nhất để đến một nơi khác, một đất nước khác. Đó là vùng đất xa lạ, không hề có bóng dáng em, cũng chẳng có người mẹ tần tảo sớm hôm. Nơi đây, chỉ có một mình anh mà thôi. Cô đơn đến vậy, thế lương mà đau đớn.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Hoài An lên máy bay đi đến Tứ Xuyên, Trung Quốc. Vừa xuống máy bay liền có người mà Tiểu Chí đã sắp xếp đến đón cô, đồng thời cũng là người sẽ giúp đỡ cô khi ở đây. Anh ta tự giới thiệu bản thân tên Gia Lạc. Triệu Hoài An có thể thấy được anh ta là một con người ít nói, ngoài việc nói tên mình cùng số điện thoại để cô liên lạc thì không nói thêm điều gì nữa.

Gia Lạc đưa cô đến bệnh viện nơi Tiểu Vũ đưa địa chỉ thì ngồi ngoài hành lang đợi. Triệu Hoài An mở cánh cửa phòng bệnh, đập vào mắt cô chính là Lôi Tiểu Vũ với đôi mắt thâm quầng, còn người mà cô muốn gặp thì đang im một chỗ trên chiếc giường bệnh. Tiểu Vũ thấy thì gật đầu chào một tiếng rồi đi ra ngoài. Triệu Hoài An đi từng bước đến bên giường bệnh, mỗi bước chân đều giống như đeo chì. Nhìn cậu ấy nằm bất động ở nơi đó cô mới chợt hiểu, thì ra, bản thân lại sợ mất cậu ấy đến thế. Ngày đó Tô Minh Tuấn tức giận khi nghe cô nói hai từ người thân, cô hiểu, không phải vì gì khác, cậu ấy chỉ nghĩ rằng cô đang trêu đùa, vốn chẳng thực coi cậu người thân. Thứ cậu ấy muốn không phải thân phận bạn bè, cũng chẳng phải anh trai. Tô Minh Tuấn, cậu ta muốn cùng cô làm một đôi vợ chồng bình thường, cùng nắm tay nhau đến già. Chỉ là... Tô Minh Tuấn, cậu hà tất phải khổ vậy?

Cô ngồi xuống cạnh cậu, khẽ mỉm cười. Khuôn mặt này chỉ sau vài ngày không gặp liền gầy đi nhiều rồi.

"Tô Minh Tuấn, cậu rất kiên cường đúng chứ? Cậu sẽ sớm tỉnh lại nhanh thôi phải không? Xin lỗi, vì đã đến muộn như vậy."

Vành mắt đã bắt đầu đỏ, nhưng cô không thể khóc, một giọt nước mắt cũng không thể rơi. Cậu ấy vẫn ở đây còn chưa có chết đâu. Tô Minh Tuấn còn chưa bỏ cuộc, cô khóc cái gì.

Cô chỉ nghe Tiểu Vũ kể lại, trong khi Tô Minh Tuấn đang làm nhiệm vụ ở Tây Tạng, chỉ vì đối phương quá hung hăng nên đành phải nổ súng áp chế, lại không ngờ làm một người bên đó bị thương. Bọn chúng thấy tình thế không ổn liền leo lên xe mang hàng hóa bỏ chạy, Tô Minh Tuấn lái xe chuyên dụng đuổi theo, nhưng thực không nghĩ đến đối phương quần bách liền lao xe đâm vào xe bên ta. Mặc dù cuối cùng cũng bắt được đám người đó giao lại cho bên cảnh sát ở Tứ Xuyên nhưng vì bảo vệ mọi người, Tô Minh Tuấn vẫn bị thương ở đầu do va đập mạnh vào cửa kính. Kết quả là hôn mê đến giờ.

Triệu Hoài An vì sự bất lực không thể làm gì của bản thân mà chán nản. Không thi đỗ quân đội là nỗi tiếc cả đời của cô. Nếu như năm đó thi đỗ, cô cũng sẽ có thể giúp gì đó cho cậu, ít nhất cũng sẽ không để cậu ta bị thương đến mức này.

Triệu Hoài An nhìn người trên giường rất lâu, giống như muốn tạc rõ khuôn mặt kia vào trong lòng. Trái tim vốn yên bình bao lâu, hiện tại lại như đang có từng cơn sóng nhỏ lan tràn, dần dần khuếch tán đến không kiểm soát nổi. Cô không thể không thừa nhận bản thân rất ích kỷ, quả thực trong lòng có Tô Minh Tuấn nhưng ngay đến một câu thích cũng không nói, khiến cho cậu ấy sống trong những ngày tháng mệt mỏi, làm tổn thương cả hai. Ngay vào lúc nhìn thấy Trần Hạo sau bao năm, rốt cuộc cô cũng hiểu, hóa ra tình cảm nhiều năm như vậy chỉ đơn thuần là hâm mộ, là sự cố chấp của tuổi trẻ. Chỉ vì phán đoán sai, cho nên thứ đánh đổi là thời gian cùng tâm lòng.

Tô Minh Tuấn, cậu ấy không ở bên tôi trong những tháng ngày tuổi thơ, nhưng lại là người ở cạnh tôi trong những năm tháng nhiệt huyết nhất của tuổi trẻ.

Cô cầm tay Tô Minh Tuấn áp vào má khẽ mỉm cười nói: "Năm họ Tô, tôi thực thích cậu đấy có biết không!? Chỉ cần cậu tỉnh lại, muốn tôi nói bao nhiêu cũng được."

Những ngày sau đó Triệu Hoài An gần như không có ra khỏi phòng bệnh, một mực ở lại chăm sóc cậu, mặc cho Tiểu Vũ cùng Gia Lạc có khuyên thế nào cũng không nghe. Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu, cho dù hiện tại có nói đến mức gãy lưỡi thì chỉ e là cũng không thể khiến quyết định của cô gái này thay đổi. Bọn họ chán nản bỏ cuộc, Gia Lạc đành nhắc nhở vài câu rồi quay về nơi ở. Căn phòng ở khách sạn kia chắc cũng chưa cần dùng tới rồi, đưa địa chỉ cho cô xong hẳn liền gọi cho Tiểu Chí nói qua tình hình cụ thể. Cúp máy, Gia Lạc thở dài, ngày hôm nay hẳn thực mệt mỏi với tính cố chấp của cô gái kia. Tuy cảm thấy người này cũng có điểm giống bản thân nhưng hẳn không thể không thừa nhận, sự bình tĩnh cùng cố chấp của cô có lẽ còn nhiều

hơn mình.

Tiểu Chí đem những gì Gia Lạc nói báo cáo lại cho Trần Hạo. Chỉ thấy người đối diện kia vẫn mang bộ mặt thường ngày, giống như cả trời đất có sụp đổ cũng không liên quan đến hắn. Trần Hạo gật đầu đã hiểu rồi để Tiểu Chí lui ra đi làm việc. Sau đó anh cười bất đắc dĩ, đứng dậy rót một ly rượu vang. Anh đưa ly rượu hướng về phía chân trời xa, khẽ mỉm cười. Triệu Hoài An, chúc mừng em tìm được nhân duyên phù hợp. Chỉ cần trong lòng cả hai có tình, anh sẽ không ngừng chúc phúc cho hai người. Nhưng Hoài An, chỉ cần em không vui, Tô Minh Tuấn có yêu hơn nữa cũng đừng mơ tưởng có được em. Ngoài kia, sắc trời đã ngả vàng, mọi người sau tập nập ra về sau một ngày làm việc, chỉ có một người như cũ vẫn đứng đó nhìn về phía xa. Tiểu Chí nhìn cánh cửa phòng đang đóng mà chán nản, chính bản thân cũng cảm thấy vì hai người họ mà đau đầu.

Đang tính vào thang máy xuống lầu ra về thì thấy Dung Liên từ phòng làm việc bước qua đây, hẳn là bà già ế đó cũng tan làm rồi. Nhưng vốn bọn họ không ưa nhau, vừa nhìn thì thấy giống như gặp địch cho nên có thể tránh được thì cả hai đều tránh. Tiểu Chí vì không thích những người khó tính như Dung Liên nên mỗi lần trêu đùa liên lụy việc cô chưa gả đi để nói. Còn về phía Dung Liên không nói cũng biết tại sao lại ghét cậu ta. Tên quý, không phải chỉ là nhờ mắng cậu ta một lần thôi sao, thế mà còn nhỏ nhen ghi thù với cô, suốt ngày lấy cô ra làm trò đùa. Cả công ty bây giờ không ai là không nghĩ cô cùng cậu ta có tình ý. Đúng là tức muốn chết, hại cô muốn tìm đối tượng yêu đương cũng khó. Cái công ty này ít người sao? Không biết rốt cuộc bọn họ đồn thành cái gì, nói tóm lại, bây giờ không chỉ trong mà cả ngoài công ty cũng không ít người biết cô đến giờ còn chưa có kết hôn đã bị tên nhóc trêu đùa. Tiểu Chí, cậu ta mà không chịu trách nhiệm thì không nên làm người.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Có một số chuyện chẳng muốn để cô biết. Đó là sự im lặng ích kỷ của bản thân, cũng là nỗi đau giằng xé không thể chạm tới.

"Ba nói anh phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Thời gian không có nhiều. Mong rằng anh đừng khiến mọi người thất vọng."

Người phía đối diện vẫn im lặng. Khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô gái vừa nói.

"Sau này đừng đến đây tùy tiện thế nữa. Đi đi."

Cô gái đột nhiên cúi gập người vào mặt người kia.

"Tô Minh Tuấn, anh đuổi em? Những gì ba nói anh đều quên rồi à? Ba nói rõ nếu anh không làm được nữa thì quay về, người sẽ cử kẻ khác thay."

Tô Minh Tuấn khẽ nhíu mày sửa lại: "Ông ấy là ba tôi, không phải em. Yên nhi, nhớ kỹ những lời tôi nói đây. Việc của tôi không ai có quyền xen vào, kể cả ba cũng vậy. Về nói lại rằng thứ ông ấy cần tôi sẽ lấy. Giờ thì về đi."

Cùng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên.

"Sếp, chị dâu quay lại rồi."

Nghe vậy Hồ Yên liền cảm thấy trong lòng muốn đập nát mọi thứ, nhất là khuôn mặt của cái người được Tiểu Vũ gọi bằng chị dâu kia. Giời lắm, có thể khiến họ Tô bảo vệ hết mực như thế thật là hiếm thấy.

Cô ta vừa ra khỏi phòng bệnh liền đóng mạnh cánh cửa làm Tiểu Vũ giật bắn mình không đồng tình. Vừa đi qua người Triệu Hoài An cô ta đột nhiên khẽ đẩy cô về phía ý tá đang đẩy xe đựng dụng cụ y tế.

Triệu Hoài An bỗng cảm thấy người lão đạo muốn ngã về phía xe đang đầy kim tiêm đang trước. Cô đột ngột xoay người ngã sang bên cạnh, thành công tránh khỏi nguy hiểm. Nhưng dường như vẫn không tốt đẹp cho lắm. Bà vai vừa đập vào tường rồi mới ngã hoàn toàn xuống đất khiến cô có chút tê dại. Cú ngã vừa rồi tuyệt đối là do cố ý. Triệu Hoài An đứng dậy vận động khớp tay một chút, thấy vẫn ổn liền yên tâm hơn phần nào, sau đó quay người nhìn vào mặt cô gái kia. Việc cô ngã chính là do cô gái này làm, không sai vào đâu được. Hiện tại hành lang ngoài hai người thì chỉ có ý tá đang đứng cách cô một cái xe đẩy với khuôn mặt sợ hãi cùng Tiểu Vũ vừa chạy đến. Có thể còn ai khả nghi khác sao? Chỉ là cô không hiểu mình đã đắc tội cô gái này chỗ nào? Không để cô chờ lâu, cô gái kia đã lên tiếng. Cô ta cười tươi nhìn cô với ánh mắt coi thường cùng ghen ghét.

"Tôi đẩy cô đấy."

Triệu Hoài An mỉm cười nhìn lại. Chỉ thấy một làn gió nhẹ làm vài sợi tóc khẽ bay lên cùng với tiếng bóp giòn tan giữa hành lang bệnh viện. Dù sao chỗ này là khu điều trị riêng nên ngoài bác sĩ thì cũng chẳng có nhiều người. Các bệnh nhân khác đều về phòng mình không quan tâm đến việc gì nên cô cũng không cần giữ mặt mũi cho ai cả.

Cô ý tá trẻ kia đã sớm rời đi. Còn Tiểu Vũ cùng Hồ Yên đều giật mình nhìn Triệu Hoài An.

Cô ta đánh cô?

Chị dâu cũng đánh người khỉ thế vậy ư?

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng đồng loạt đều là biểu cảm không thể tin nổi hành động vừa rồi của Triệu Hoài An.

Cô khẽ xoa bàn tay đỏ ửng, thối thối vài cái rồi nhìn hai người kia khẽ cười.

"Không cần ngạc nhiên vậy."

Rồi cúi xuống nói với Hồ Yên: "Tôi bình thường rất hiền lành, nhưng trong trường hợp này thì cô sai rồi."

Lôi Tiểu Vũ nhanh chóng chạy đến cạnh cô nở nụ cười giảng hòa. Hai người này mà xung đột lúc này thì chắc chắn sắp Tô sẽ xử lý Hồ Yên rồi trừ lương hân. Không được, không thể để chuyện gì xảy ra.

"Chị dâu, áy da, sao chị lại đứng đây. Đi thôi, sắp đang đợi chị mang cơm về kìa. Cô gái này, hay là để em giúp chị nói chuyện, được không?"

Triệu Hoài An gật đầu giao lại cho Tiểu Vũ rồi bước đi.

Nhưng Hồ Yên bị đánh làm sao mà dễ yên cho được. Cô ta bật dậy túm lấy áo cô kéo lại.

"Cô dám đánh tôi?" Từ nhỏ Hồ Yên đây còn chưa bị chịu nhục như vậy đâu. Triệu Hoài An, cô ta muốn cướp anh Tuấn, đã vô sỉ vậy mà dám hạ thủ đánh cô được. Lần này cô sẽ đánh cho cô ta như từ mới hả giận nổi.

Triệu Hoài An nhìn âu canh suất bị đổ ra ngoài mà giận dữ. Đưa đồ lại cho Tiểu Vũ, cô nhanh chóng bắt lấy tay Hồ Yên gỡ khỏi vai, sau đó dùng sức nắm chặt. Muốn cô thành một kẻ độc ác? Vậy cô sẽ cho cô ta xem.

Hồ Yên tuy có cha là chỉ huy trong bộ đội, tính tình nghiêm khắc nhưng lại thương yêu con gái, dịu dàng hết mức, cho con gái tập chút võ phòng thân, nhưng tính cách Hồ Yên quá bướng bỉnh không chịu luyện tập. Đến nay chỉ coi là biết chút ít khiến cha già đau đầu.

Triệu Hoài An lại không đi học võ quy củ nhưng sức khỏe có thể nói là được trời ban. Cũng biết chút võ phòng thân, học nghiêm túc nên khá ổn.

Chỉ là Hồ Yên tập múa từ nhỏ nên người mềm dẻo, cuộc độ sức cũng không phải vừa vào liền biết kết quả. Cho đến khi Triệu Hoài An đưa tay dùng toàn lực ép Hồ Yên vào tường thì mới kết thúc.

Có thể khiến cho ba của Tô Minh Tuấn chấp nhận Hồ Yên cô là người xứng đáng với anh ấy, những gì cô bỏ ra không ít chút nào. Triệu Hoài An đánh thắng cô thì sao. Hiện tại cô ta chỉ có trái tim của Tô Minh Tuấn nhưng lại không thể xứng làm con dâu họ Tô. Cô thì khác, một ngày nào đó anh ấy nhất định sẽ thích cô, cho dù Tô Minh Tuấn không đồng ý thì cũng sẽ chẳng thể chống lại quyết định của ba mình mà cưới cô. Đến lúc đó, Triệu Hoài An là tha gì chứ. Dù sao hai người bọn họ cũng không có khả năng đến với nhau, cô không lo.

Sẽ sớm thôi, tôi rất muốn thấy vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng của cô khi biết sự thật. Cuộc đời này Triệu Hoài An cô sẽ chẳng thể hạnh phúc với Tô Minh Tuấn đâu. Đến cùng anh ấy vẫn thuộc về Hồ Yên mà thôi. Tất cả sự tin tưởng sẽ bị chính yêu thương của cô tiêu hủy. Tô Minh Tuấn, anh chọn sai đường rồi. Anh lừa dối cô ta. Thật nực cười, anh muốn bảo vệ Triệu Hoài An sao? Không có khả năng, bởi chính anh sẽ hủy diệt mọi thứ. Kể cả tình yêu kia.

Tiểu Vũ thấy tình hình ngày càng tệ liền chạy đến tách hai người kia ra rồi nhanh chân kéo Hồ Yên đi khỏi. Triệu Hoài An thở dài một hơi. Cô đã nhìn thấy cô gái đó từ phòng Tô Minh Tuấn bước ra. Loáng thoáng thấy Tiểu Vũ gọi tên Hồ Yên. Hồ Yên, cái tên rất hay, chỉ tiếc tính tình không tốt lắm. Thật tiếc cho một khuôn mặt xinh đẹp.

"Đang nghĩ gì thế?" Tô Minh Tuấn không biết đã đi đến chỗ cô từ lúc nào.

Cậu ta đột ngột lên tiếng như vậy khiến cô có chút giật mình, suất nữa thì ra tay đập một trận.

"Không có gì. Cơm của cậu đây."

Triệu Hoài An vừa nói vừa đưa đồ đến trước mặt cậu. Nhìn bộ đồ bệnh nhân được mặc trên dáng người cao lớn của cậu ta có chút buồn cười. Thật là một cảnh khó có dịp được thấy.

Còn chuyện về cô gái Hồ Yên kia. Coi như không có đi. Hẳn là cậu ta không muốn nhắc đến cô gái ấy đâu.

Tô Minh Tuấn nhìn cô gái trước mặt mình mà không khỏi thở dài. Triệu Hoài An, đến khi nào em mới có thể chia sẻ tâm sự của bản thân với anh đây!? Chỉ cần hỏi mà thôi, nếu em mở lời, anh sẽ cho em đáp án. Nhưng, cuối cùng vẫn không hỏi. Là vì không muốn anh khó xử, hay bởi vì chưa từng tin tưởng anh. Hẳn là về sau rồi.

Xem ra nên bảo Hồ Tín dạy dỗ em cậu ta một chút. Ngày càng vô phép. Chuyện ngày hôm không thể cho qua dễ dàng như vậy. Cô ta tưởng anh mù rồi chắc. Giỏi lắm, nghĩ lớn rồi thì muốn làm gì thì làm, ngay đến cả người phụ nữ của anh mà cũng dám đánh. Nhưng mèo con kia thật sự không dễ người khác thất vọng, cô ấy cho anh bất ngờ lớn đấy.

"Em vất vả rồi."

"Khách sáo vậy à! Cậu coi tôi là ai hả?"

Tiểu Vũ vừa bước vào phòng liền nhìn hai người với vẻ mặt khó hiểu. Cách xưng hô của họ thật rắc rối. Cậu vẫn nên nhắc nhở thì hơn.

"À... Cái đó, anh chị cứ định xưng em tôi, cậu tôi vậy à. Em thấy kì kì sao ấy."

Triệu Hoài An chỉ cười cho qua, không định góp ý. Còn Tô Minh Tuấn lại nháy mắt ra hiệu với Tiểu Vũ.

Ừm, vấn đề này đúng là cần được giải quyết. Chuyện này khiến anh đau khổ nghĩ cách, không biết nên mở lời ra sao. Đáng thương cho Tiểu Vũ, ngờ ngạc bị sắp đưa ra đầu làm nhiệm vụ thăm dò.

"E hèm, chị An."

"Hả?"

Tiểu Vũ gãi gãi đầu lo lắng. Nên nói không nhỉ? Thấy Cố Mễ bảo là tâm lý con gái hay thất thường, có thể đang hòa đồng liền đột ngột giận dữ. So với phim hành động còn gay cấn hơn. Vừa có vụ của Hồ Yên, liệu chị dâu có vì thế mà muốn đánh cậu không nhỉ? Thực không muốn nghĩ tới. Cũng may Mễ vui tính, rất thích hợp làm vợ cậu. Chứ người thâm sâu không dễ đoán ý như chị dâu, vẫn là hợp với sắp hơn.

"Thực ra, chị nên gọi sắp một tiếng *anh*."

Cô nghe vậy không khỏi cười Tiểu Vũ. Bọn họ là bạn học. Từ "anh" này có chút... Gượng gạo.

"Áy, chị đừng thấy buồn cười. Thực ra, sắp hơn chị 6 tuổi đấy."

Cạnh một tiếng, quyền sách trên tay ai đó rơi xuống. Triệu Hoài An đặt cốc xuống bàn. Mang theo một cảm xúc đè nén quay người nhìn vào kẻ đang lau quyền sách vừa rơi kia. Cô không biết nên khóc hay nên cười đây. Nên vui vì người ta sinh trước bản thân vài năm, mọi chuyện đều hiểu hơn cô hay là tức giận vì lừa dối cô. Chắc chắn nhiều nhất là nổi giận rồi. Nếu những gì Tiểu Vũ nói là sai thì tên kia đã sớm đập cậu ta một trận rồi. Đằng này lại im lặng, mãi miết lau sách coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Tô Minh Tuấn cậu ta, à không, anh ta sao có thể bình tĩnh như vậy chứ. Còn nữa, làm sao lại học cùng cô bao lâu trong khi bản thân hơn cô tới 6 tuổi. Rõ ràng khai sinh ghi là cùng năm sinh với cô cơ mà. Cái quái gì đang diễn ra vậy?

"Hoài An, em lại bị lừa rồi. Lời đó mà cũng tin được à? Anh ở cạnh em bao năm vậy mà em lại đi tin lời ba hoa của thằng nhãi kia, coi như anh không đáng tin à?"

Triệu Hoài An bình ổn lại trái tim đang đập liên hồi rồi mới véo tai Tiểu Vũ. Cậu ta biết mình lỡ lời nên đành mặc cô xử lí. Nhưng mà sắp, sao anh không cứu nhân viên của mình chứ. Quá đáng thật, rõ ràng anh hứa theo im lặng còn gì. Sếp, anh thực có tương thê nô. Vì tiền, vì tương lai của cậu cùng Cố Mễ, phải nhẫn. Huống hồ, đây không chỉ là đại ca của sếp, mà chị dâu còn là nhân tố quan trọng để giúp cậu ghi điểm với Mễ Mễ. Chỉ là, chị dâu, chị có thể ra tay nhẹ chút không?

Chị à, em còn phải lấy vợ nữa. Khuôn mặt rất quan trọng đấy. Sếp cùng đại ca. Thật thảm, hai người bọn họ còn chưa về một nhà, sao lúc nào cũng hợp lực chèn ép nhân viên nhỏ nhỏ như cậu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tô Minh Tuấn bảo Tiểu Vũ ra ngoài rồi gọi cô lại gần.

Cô gái này cứ như vậy, chẳng bao giờ làm anh thôi lo lắng. Những điều giấu kín, một ngày nào đó sẽ được đưa ra ánh sáng. Mà kết cục sau đó là tốt hay là xấu, không ai biết được.

"Lần sau đừng đánh nhau nữa. Hồ Yên, đôi lúc con bé đó sẽ làm em bị thương."

Triệu Hoài An giật mình, nụ cười trên môi cứng lại. Hóa ra đều biết cả rồi, quả thật muốn giấu cũng giấu không nổi. Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì cô chỉ hận không thể đánh cho mình một trận. Thường ngày giữ điềm tĩnh rất tốt, vậy mà hôm nay liền động thủ đánh trả. Thực quá mất mặt. Xem ra bản thân cô còn cần phải tu tập giữ bình tĩnh hơn nữa.

Triệu Hoài An gật đầu đồng ý, cũng không nói gì thêm. Thấy cô như vậy làm cho anh có cảm giác cho dù có người phụ nữ khác cạnh mình thì cô vẫn chẳng quan tâm.

Do điều dưỡng thân thể tốt nên vết thương của Tô Minh Tuấn khỏi nhanh hơn dự kiến, đã có thể xuất viện. Ngay sau khi xuất viện anh liền cùng cô lên máy bay về nước, đi theo không chỉ có Tiểu Vũ mà còn có cả Gia Lạc. Từ lúc lên máy bay Triệu Hoài An luôn nghĩ mãi mà không ra lý do anh đột nhiên muốn rời đi nhanh như vậy. Không phải vừa mới lành vết thương sao, chẳng lẽ Tô Minh Tuấn nhớ nhà quá rồi?

Cứ nhìn khuôn mặt mệt mỏi đang ngả đầu trên vai mình là Triệu Hoài An lại thấy đau lòng. Tô Minh Tuấn, con người này ngày càng điềm đạm, bây giờ nhìn kỹ cô mới phát hiện, khuôn mặt của anh rất giống với những người trưởng thành, có cảm giác như đã lăn lộn ngoài đời nhiều năm.

Cũng rất lâu không nhìn kỹ, đến giờ lại có chút vừa lạ vừa quen. Đang mãi nhìn thì cô bị giọng nói đột ngột vang lên của anh làm giật mình.

"Có phải anh rất đẹp trai đúng không?"

Triệu Hoài An liếc mắt nhìn anh một cái, khẽ cười: "Không có, anh đừng tự phụ. Thực ra anh nhìn xấu chết đi được."

"Cứ như vậy thật tốt."

Cô khẽ ừm một tiếng trả lời. Thăm nghĩ, sau này nhất định bọn họ sẽ có một cuộc sống mới hạnh phúc, tình cảm của hai người không quá mãnh liệt như các cặp đôi trẻ tuổi khác mà lại nhẹ nhàng nhưng bền chặt. Là bởi đáp ứng chút một mà thành.

"Hoài An."

"Hử?"

Tô Minh Tuấn ngập ngừng một chút rồi nói:

"Em còn nhớ chiếc vòng đính viên đá xanh lục anh đã từng cho em xem không?"

Triệu Hoài An nghe đến đồ vật đó thì cả người như theo phản xạ cứng lại. Từng lời nói ra ít nhiều mang theo sự đề phòng không dễ nhận thấy. Bọn họ tuy đang ngồi ở khoang tách biệt nhưng sự đề phòng của cô vẫn không giảm. Từ hành động cùng biểu cảm của cô liền hiểu sự việc có bao nhiêu quan trọng.

"Sao đột nhiên lại nhắc đến nó?"

Tô Minh Tuấn thấy cô căng thẳng như thế thì thờ dãi, vô vai cô trấn an.

"Không có gì. Chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Câu trả lời này đến kẻ không có tâm cơ như Cố Mễ có lẽ còn không tin, huống chi là Triệu Hoài An. Cô còn nhớ đồ vật đó, nó ở trong tay ba cô, hồi nhỏ cô đã từng thấy ông cầm nó ngắm nghía rất lâu. Thấy cô ông giật mình nhưng ngay sau đó lại trở về dáng vẻ bình tĩnh như mọi khi. Lúc đó ông vừa vuốt ve viên đá vừa dặn dò cô cẩn thận, dường như đồ vật đó đối với ông còn quý hơn mạng mình. Ba cô, ông nói rằng nếu sau này khi ông mất, thì cô nhất định phải thay ông cất giữ cẩn thận viên đá. Bởi giá trị của nó vốn không phải là giá thành mà là quyền lực sau nó. Viên đá đó, có thể là phúc, cũng có thể là họa. Đây là đồ của bạn ông gửi nhờ nên cần bảo vệ thật tốt, cũng phải bảo mật thật tốt, ông đã nói với cô như vậy. Đôi lúc ông vẫn nhắc nhở cô, muốn cô tạc trong lòng, quyết không được quên. Vì thế suốt bao năm trời, không ai biết đến sự tồn tại của viên đá đó, khiến cô có lúc cảm thấy nó không hề có mặt trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Triệu Hoài An khẽ gõ cửa phòng ba, đợi một lúc vẫn không thấy ông trả lời nên có chút sốt ruột. Đợi khoảng vài phút nữa đến khi cô sắp mất kiên nhẫn muốn đi thì ông mới lên tiếng cho vào.

"Ba, người tìm con?"

Triệu Hoài Nam gật đầu bảo cô lại gần. Ông thờ dãi bắt đầu nhìn đứa con gái bảo bối đang ngày càng tiêu tụy. Ông thực vừa đau lòng vừa tức giận với con gái. Nuôi nó lớn từng ngày, tình yêu thương đều dồn vào nó. Cũng vì vợ ngày trước có chút khắt khe với con bé nên ông càng áy náy với nó, không muốn nó tổn thương. Ai ngờ bây giờ cuối cùng lại chính nó dẫn sói về nhà.

"Con nói xem cái cậu họ Tô kia là thế nào? Đừng nói ta không nhắc nhở con, nhân lúc mọi chuyện chưa đi xa thì lo mà giải quyết đi. Cắt đứt liên lạc càng sớm càng tốt."

Triệu Hoài An mệt mỏi khẽ nói:

"Người việc gì phải ép con. Ba từng này tuổi rồi. Con nghĩ người hẳn rõ quyền lực, danh vọng đều là thứ phù phiếm."

Bóp một tiếng làm không khí như đọng lại. Triệu Hoài Nam hờ hển nhìn chỉ vào mặt con gái. Đứa con gái này thực sự muốn bức tử ông. Nó thì hiểu cái gì. Nó tưởng bọn họ là thượng đế, sẽ bỏ qua cho cái gia đình này sao. Chỉ vì một sơ xuất liền khiến bao nhiêu công sức của ông đều đổ xuống sông xuống biển. Chỉ có thể coi như không biết gì, bây giờ trốn cũng không được. Ông trốn nửa đời, chỉ mong có một cuộc sống yên bình hạnh phúc, vậy mà cũng thật xa xỉ.

Một bên mặt đau rất giống như có lửa hơ vào. Triệu Hoài An im lặng quỳ xuống trước mặt ông rồi dập đầu xin lỗi ông.

"Con gái bất hiếu. Mong người bớt giận."

"Phải. Con đúng thật là rất bất hiếu. Ta tưởng con là người trưởng thành sớm, sẽ biết được hậu quả của sai lầm, vậy mà... Con nên biết, ta tha để con gả cho Trần Hạo cũng tuyệt đối không đồng ý cho con đến với tên Tô Minh Tuấn đó."

Cô im lặng cúi xuống chào ông rồi lui ra ngoài. Ba vì nhà này mà đau thương, bất chấp mang danh tiếng không tốt. Cô có gì còn để ông chịu khổ thêm được. Để con dùng cả cuộc đời còn lại giúp người hoàn thành tâm nguyện. Trong thâm tâm của người, điều quan trọng nhất không phải chiếc dây chuyền kia, mà đơn giản chỉ là muốn có một đời vui vẻ, cùng cả nhà yên bình trải qua. Muốn có nó, tất phải đánh đổi. Mà từ khi con lựa chọn lắng nghe những gì mà người giao phó. Lúc đó, cuộc sống sau này của con đã được định sẵn là chẳng dễ dàng.

Vừa bước ra cô liền thấy mẹ đang đứng bên ngoài, khuôn mặt bà lúc này rất bình tĩnh ra hiệu cho cô tránh mặt. Triệu Hoài An khẽ cúi đầu chào rồi đi về phòng. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, Lý Tú Vân không nhanh không chậm nói: "Hoài Nam, em không muốn đứa con này có chút nào dây dưa với những người đó."

Triệu Hoài Nam đưa tay lên xoa nhẹ thái dương rồi gật đầu đồng ý với bà. Không cần biết hai đứa muốn thế nào, ông chỉ biết nhân lúc chúng còn chưa lún sâu tách chúng ra. Bây giờ những kẻ kia đã bắt đầu hoài nghi ông, nếu không kéo con bé tránh xa, e rằng nó sẽ bị lợi dụng. Người đứng đầu Đại Minh hội hiện nay không phải phế vật vô dụng, hẳn ta còn lợi hại hơn Tô Viễn Chi năm đó, vừa thu phục được lòng người lại xây dựng được binh lực lớn mạnh. Hẳn nhắm đến đứa con gái của ông cũng chỉ vì lợi dụng mà thôi, từ lúc bắt đầu vốn không phải phúc mà là họa. Chính là rước họa sát thân. Cho dù sau này hẳn có bỏ qua cho con bé thì kẻ máu lạnh, trải qua nhiều thăng trầm như Tô Viễn Chi ắt sẽ không tha, cái nhà này đến cùng còn không phải... Diệt cỏ phải diệt tận gốc, điều này có ai không hiểu?

Không được, Hoài An nhất định phải rời xa nơi này, con bé cùng đồ vật đó không thể ở đây thêm một phút nào nữa.

Buổi tối ông gọi cô lên phòng, mẹ cô cũng ở đó. Chỉ thấy trên khuôn mặt bình tĩnh mọi khi của bà nay lại hiện lên nỗi lo lắng bất an.

"Hoài An, sang Châu Âu đi."

Cả người cô chợt cứng lại, ba cô nói vậy khiến cô có chút hồ đồ rồi. Đi Châu Âu?

"Tại sao con phải đi?"

Lý Tú Vân khẽ thở dài rồi đứng dậy khỏi sofa đi đến ôm lấy cô.

"Hoặc là đi Châu Âu sống vui vẻ, hoặc là gia đình chúng ta cùng chết. Chúng ta sống được bao lâu nữa đều phụ thuộc vào con."

Dứt lời bà buông cô ra. Triệu Hoài An nắm chặt tay lại, móng tay cắm vào da thịt khiến cô đau, nhưng chính vì cảm giác đau này nên cô mới có thể tỉnh táo.

"Hai người muốn con cùng với thứ kia rời khỏi nơi này có phải không? Nhưng ba mẹ, hai người có từng nghĩ nếu con đi rồi rất có thể không trở về hay không, ngộ nhớ..."

"Không sao cả, chuyện này con có thể yên tâm. Đi Châu Âu không chỉ một mình con, mà còn có Trần Hạo."

Triệu Hoài An lúc này chợt nhận thấy ba mẹ cô quá lạnh lùng, họ một mặt nói muốn tốt cho cô, sau lưng lại nhanh chóng muốn cô đem theo thứ xui xẻo kia rời đi. Đến cùng, nguy hiểm vẫn đặt lên người cô mà thôi. Phải, ngay từ khi sinh ra anh trai và cô đã được giao cho số mệnh bảo vệ dây chuyền kia. Cô mới không tin nó chỉ là một sợi dây chuyền lâu đời. Nhất định nó còn ẩn chứa cái gì đó mà những người cầm đầu Đại Minh hội không muốn ai biết. Cô nhất định phải điều tra ra, Triệu Hoài An tuyệt đối không thể đi con đường sai lầm mà ba cô đã đi, càng không nguyện ý sống một cuộc sống mệt mỏi chạy trốn như thế.

Để cô đi thì thôi nhưng tại sao cũng phải lôi cả Trần Hạo vào chuyện này. Anh ấy vốn dĩ chỉ giống như kẻ qua đường mà thôi, lý do gì mà họ biến anh ấy thành kẻ trong cuộc, dẫn thân vào trò chơi nguy hiểm?

"Con có thể tự đi. Không cần phiền đến Trần Hạo. Ngày mai con sẽ nộp đơn từ chức."

Triệu Hoài Nam lắc đầu cười một tiếng.

"Con gái ngoan, cuối cùng con vẫn đơn thuần như vậy, không giống mẹ con năm xưa. Con đừng coi thường Trần Hạo, những gì con biết về nó chưa chắc đã là sự thật. Bỏ đi, chỉ cần sang Châu Âu sống một cuộc sống mới là tốt rồi. Còn về chiếc dây chuyền kia, chỉ cần không ở đây, vậy là tất cả sẽ

được bình an."

Lý Tú Vân vỗ nhẹ vai con gái. Là một người mẹ bà thực không nỡ để con bé đi, nhưng bà cũng là vợ của Triệu Hoài An, còn có một đứa con mất tích. Khi nào chưa tìm được con trai, bà tuyệt đối không thể chết. Hoài An, sau này rồi con sẽ hiểu. Cho dù bây giờ nó có hận bà cùng cha nó thế nào thì hai người cũng chỉ có thể im lặng. Là bọn họ có lỗi với con bé. Chỉ khi Hoài An đáp xuống Châu Âu một cách an toàn, lúc đó cuộc sống yên bình của con bé cùng Trần Hạo mới bắt đầu.

Triệu Hoài An lui về phòng, cô chợt nghĩ, ra đi cũng chưa chắc đã là chuyện gì xấu. Tô Minh Tuấn không cần mẫu thuẫn như vậy, mà trái tim cô cũng không phải mỗi ngày vì thấy người đó mà đau. Tô Minh Tuấn, cái tên này hiện tại khiến cô thấy xa vời. Cô chính là đang trốn chạy, đến một nơi thật xa, bắt đầu một cuộc sống mới, không cần lo nghĩ, cũng không cần dựa dẫm vào ai. Cho dù Trần Hạo có cùng cô đi hay không, hiện tại đối với cô mà nói cũng đã không còn quá quan trọng. Ấy vậy vì đã iên lụy anh ấy mà thôi. Thực ra kẻ vô tình nhất, lại chính là bản thân cô. Triệu Hoài An thừa nhận, thực ra so với ba mẹ cô hồi trẻ, cô còn tàn nhẫn hơn nhiều. Bởi vì cô có thể không vướng bận gì mà buông bỏ lại tất cả những gì ở nơi này để ra đi. Nghĩ lại ngày đó, nếu cô ở vị trí của Trần Hạo mà suy xét. Hẳn cô cũng sẽ đi theo con đường dẫn đến sự nghiệp kia. Nhưng ai cũng có điểm yếu, cho dù cô có tàn nhẫn vô tâm đến đâu cũng không thể không nói, cô đồng ý đến Châu Âu một phần vì gia đình này, bởi đó là ý ba mẹ muốn. Từ trước đến giờ, chỉ cần là thứ họ yêu cầu, cô đều khó mà từ chối.

Tô Minh Tuấn, thứ anh muốn có hẳn là sự nghiệp mà anh đang dày công xây dựng, là việc ngồi vững trên chiếc ghế cao nhất ở Đại Minh hội kia. Còn cô, chỉ là một kẻ mong muốn có cuộc sống bình yên đơn giản mà thôi. Hai người không giống nhau, khoảng cách lớn như thế, ai có thể lấp đầy? Tô Minh Tuấn, anh cùng em, vĩnh viễn không cùng đi chung một con đường. Từ nay về sau, vẫn là hi vọng anh sống cho tốt, nề tình chúng ta quen nhau mà buông tha cho gia đình này.

Cô đi đến bên cửa sổ muốn đóng lại thì gạt mình phát hiện, ngay dưới lầu đối diện nhà cô đang có một chiếc xe đỗ ở đó. Được lắm Tô Minh Tuấn, muốn theo dõi từng bước đi của cô có phải hay không? Chắc hẳn việc ba cô đột ngột đặt vé máy bay đến tai người này rồi. Thật nhanh đi, hiệu suất làm việc quả không ngờ. Nhưng cũng có thể anh ta chỉ đơn giản đỗ ở đó một lát rồi sẽ rời đi sớm mà thôi. Nếu sáng mai thực sự rời đi, cô chắc chắn mọi chuyện chưa bại lộ, cô vẫn còn cơ hội.

Sự thực chứng minh, điều cô mong muốn đã xảy ra. Vào lúc sáng sớm Trần Hạo đã lái xe đến đón cô. Triệu Hoài An tạm biệt ba mẹ rồi nhanh chân leo lên xe. Đi càng sớm càng tốt, nhân lúc chưa bị Đại Minh hội phát hiện. Hiện tại vẫn chưa có ai theo dõi bọn họ, chứng tỏ Đại Minh hội không nghĩ rằng một kẻ như cô sẽ cầm đồ vật đó, hoặc nói, bọn họ vẫn chưa coi gia đình cô là đối tượng bị tình nghi cần giám sát. Sự an nguy của người nhà đã không còn bị đe dọa, vậy là bớt phần nào gánh nặng trong lòng Triệu Hoài An. Bây giờ quan trọng nhất chính là phải giữ được tính mạng. Trần Hạo thấy ánh mắt cô hiện lên vẻ khẩn trương lo nghĩ nhưng lại cố giấu dưới khuôn mặt bình tĩnh thì không khỏi đau lòng.

"Sự an toàn của bác trai bác gái anh đã sắp xếp rồi. Thực ra Tiểu Chí từng ở trong quân đội, được huấn luyện kỹ lưỡng, để cậu ta phụ trách việc này thì em có thể yên tâm"

Cô mỉm cười gạt đầu đã hiểu rồi chìm vào thế giới riêng, sự im lặng này khiến Trần Hạo khó chịu trong lòng. Rõ ràng ngày trước cô không thâm trầm như thế này, tại sao chỉ mới mấy hôm cô lại có biến hóa lớn như thế? Anh vẫn luôn quan tâm cô, muốn gần gũi bảo vệ người con gái này. Nhưng anh cảm thấy cô đang dần rời xa mình, xa đến mức nắm không được, nhìn không thấu. Anh của hiện tại phát hiện, bản thân thực sự sợ mất cô, lại không biết nên làm thế nào. Trái tim cô không còn, bảo anh làm sao tranh? Nếu là ngày trước, anh nhất định chúc phúc cho cô cùng Tô Minh Tuấn. Nhưng hiện tại, anh không làm được, hơn nữa anh cũng đã từng tự nói với bản thân mình, chỉ cần cô sống không vui vẻ, anh sẽ dùng toàn lực cướp cô về, đem toàn bộ thứ tốt đẹp nhất cho cô. Hoài An, sau này để anh bảo vệ em. Cùng em đầu bạc răng long. Chỉ cần còn một ngày, anh cũng muốn cùng cô trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Bọn họ rời đi từ lúc trời còn chưa sáng vì muốn thật lặng lẽ mà không gây chú ý. Nhưng mọi chuyện lại đột ngột chệch hướng, vượt qua cả dự tính ban đầu.

Trong màn đêm đột nhiên vang lên tiếng bánh xe ma sát với đường, nghe qua cực kỳ chói tai khiến người khác lạnh cả sống lưng. Chỉ thấy một chiếc xe lao vào ven đường, không lâu sau liền có người từ trong mở cửa bước ra.

Trần Hạo liên tục vỗ vai Triệu Hoài An, muốn giúp cô thở dễ dàng hơn.

Cũng may xử lý kịp thời nên xe chỉ lao vào bụi cây, nếu không e rằng bọn họ đã sớm mất mạng. Những người kia quả thực ra tay tàn nhẫn, cho dù ban đầu không có ý dồn hai người vào tử lộ nhưng sự việc vừa rồi cũng không phải dễ diễn kịch. Đây là công khai uy hiếp. Quả nhiên rất nhanh đã có người đi đến. Người đầu tiên khiến cô không thể không cười. Thật đúng là có duyên hội ngộ.

"Thật trùng hợp, không biết việc gì khiến cho Tiểu Vũ cậu phải lặn lội đến tận đây?"

Tiểu Vũ khẽ nhủ mà nhìn cô gái phía đối diện. Trên mặt không hề sợ hãi mà còn có tâm trạng đã xéo như vậy, e rằng chỉ có chị dâu mà thôi. Nhưng cho dù có quen biết thế nào thì cậu cũng nhất định hoàn thành nhiệm vụ được giao. Việc tốt mà cậu làm được chính là cố gắng không để cô ấy bị thương.

"Thất lễ rồi."

Lời vừa dứt đã thấy Tiểu Vũ tiến lên trước. Động tác của cậu rất linh hoạt, quả nhiên là đã được bồi dưỡng bài bản. Cậu ta không dùng súng chính vì sợ sẽ làm Triệu Hoài An bị thương. Nhưng người đầu cùng Tiểu Vũ vốn không phải cô mà là Trần Hạo. Nhìn cách anh ấy ra tay lúc ban đầu có khiến Triệu Hoài An kinh ngạc. Chiêu pháp của Trần Hạo sử dụng nhanh mà dứt khoát, không hề thua kém đối phương, rất nhanh liền chiếm thế thượng phong. Mà bên này Triệu Hoài An cũng chặt vật đầu với thuộc hạ của Tiểu Vũ, tất cả bọn họ đều không dùng vũ khí, nhưng hiển nhiên không hề có ý nhường, mục đích chính là cướp được chiếc dây chuyền đang đeo trên cổ cô. Thấy tình hình đang dần mất kiểm soát, rốt cuộc Trần Hạo đâm thật mạnh vào mặt Tiểu Vũ.

"Khốn nạn, để cho một đám bắt nạt con gái. Chẳng lẽ phong cách làm việc của Đại Minh hội trước giờ đều bị ỉm vậy hả?"

Tiểu Vũ lau vết máu bên miệng rồi lại đứng nhanh dậy can không cho Trần Hạo bước qua chỗ cô. Dù hôm nay có liều chết cậu cũng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu gia giao phó.

Triệu Hoài An vừa tránh khỏi cánh tay của người đối diện vừa hét:

"Tiểu Vũ, cậu khôn kiếp."

Có đùa không vậy? Để một mình cô đấu với hai kẻ lực lưỡng trước mặt chính là muốn ép người. Thật quá đáng. Cho dù cô có võ, cũng không phải là được đào tạo bài bản mà chỉ coi là công phu mèo cào. Đánh trộm cắp, đâm tặc thì được, chứ hiện tại chỉ có thể phòng không thể tấn công. Cô nhanh chân lùi ra sau rồi rút súng bên người bắn xuống trước mũi giày của đối phương. Người đó đột nhiên bị bắn thì giật mình. Kẻ cả hai người Tiểu Vũ cùng Trần Hạo nghe thấy tiếng súng cũng giật mình dừng động tác quay sang bên này. Triệu Hoài bước lên trước nhanh tay bắn vào đầu gối một người rồi lấy hấn làm con tim, sự việc xảy ra trong chớp nhoáng làm mọi người vẫn chưa hoàn hồn. Nhưng hiển nhiên bọn họ là những kẻ được huấn luyện nên lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Tất cả đều mang ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

"Chị dâu... À không, Triệu tiểu thư, có gì cũng đều từ từ nói. Cô động thủ làm thuộc hạ của tôi bị thương như vậy e rằng không hợp lý lắm."

"Do các người ép thôi."

Đột nhiên cô thấy Trần Hạo nắm chặt tay, nhủ chặt lông mày, trong mắt dần hiện lên lạnh lẽo đe dọa. Chỉ thấy từ đằng sau có người bước ra. Trên tay hấn cầm súng, nòng nhắm thẳng vào huyệt thái dương của Trần Hạo. Nếu kẻ đó muốn giết người thì quả là dễ như trở bàn tay. Trái tim cô giống như ngừng đập, nỗi sợ bắt đầu bao trùm toàn thân không cách nào không chế được. Trong khoảnh khắc đó cô thực sự sợ hãi. Rất lâu rồi, cảm giác này cứ ngỡ sẽ không xuất hiện, vậy mà bây giờ cô có thể cảm nhận nó một cách sâu sắc, chân thực nhất. Có lẽ hiểu được tâm trạng của cô nên Trần Hạo khẽ dùng ánh mắt khích lệ cô. Anh muốn trấn an để cô không cần quá lo lắng.

Tiểu Vũ gật đầu chào kẻ kia một tiếng. Mà cô lại nghe rất rõ cậu ta gọi một tiếng thiếu gia. Người kia bỏ mũ xuống, khoe miệng khẽ nhếch lên. Khuôn mặt này, quả nhiên lúc cười luôn đẹp đến mức khiến người khác thấy tự ti. Nó mang theo ba phần ngông cuồng, bảy phần nghiêm nghị. Trong người luôn ẩn chứa khí thế khiến người khác thấy áp bức khó chịu. Tất cả những từ này đều được mọi người truyền nhau đồn đại. Mà cô mới chỉ nghe qua, ở bên hấn lâu như vậy vẫn chưa từng nhìn ra sự áp bức nào, chỉ cảm nhận được một mặt dịu dàng thuần khiết nhất. Trong sạch đến mức khiến cô có chút không dám chạm tới sợ làm tổn thương hấn. Nhưng đến hôm nay, rốt cuộc cũng có dịp chiêm ngưỡng một phần mà người ta hay nói tới. Chính cô cũng không biết nên vui hay buồn nữa.

Mọi cảm xúc lẫn lộn thì nhau trực tiếp kéo đến dồn ép Triệu Hoài An. Trái tim run lên, thực sự là đau từ tâm, triệt để thống khổ. Đến cùng vẫn là muốn nhân duyên kiếp này đứt đoạn, có phải hay không? Tô Minh Tuấn, coi như anh cao tay.

"Hoài An."

"Đừng có gọi tên tôi. Đừng gọi."

Giọng cô nhỏ dần. Hai chữ đừng gọi kia không biết cô phải cố gắng như thế nào mới thốt ra được. Bởi hiện tại với cô mà nói. Mỗi một chữ để có thể thốt ra đột nhiên sao lại thật khó khăn. Triệu Hoài An hít một hơi sâu bình ổn tâm trạng rồi cười khẽ.

"Ô thiếu gia. Không ngờ chúng tôi chỉ có hai người mà lại khiến anh phải đích thân ra tay. Hay là anh lo Tiểu Vũ nể tình mà thả người?"

Tô Minh Tuấn nhìn cô nói mà không khỏi chua xót. Hóa ra, trong lòng cô ấy, bản thân anh lại khốn nạn như vậy. Đây là do ông trời đang muốn trừng phạt anh phải không? Vì chuyện đó mà bây giờ phải trả giá. Nếu chuyện năm đó để cô biết được, có lẽ cô sẽ không ngần ngại mà cầm súng giết anh cũng nên. Mọi người nói anh ra sao đều mặc, duy chỉ có cô là không được, chỉ vì anh sợ bản thân chịu không nổi. Cô ấy rất biết cách làm tổn thương người khác. Đã nói thì sẽ rất tàn nhẫn, chỉ là từ trước tới giờ cô chưa từng phát hiện mà thôi.

"Chúng ta làm một cuộc giao dịch, đồng ý không?"

"Cụ thể."

"Một đổi một." Tô Minh Tuấn cười nói.

"Được."

"Không được."

Cùng lúc cả Triệu Hoài An lẫn Trần Hạo cùng lên tiếng. Cô không hiểu nhìn anh. Trần Hạo biết rõ lòng của họ Tô kia. Hắn ta tuy trẻ tuổi nhưng suy cho cùng vẫn là lớn hơn anh, lại âm hiểm. Chắc chắn không dễ dàng mà bỏ qua cho hai người.

Nhìn thấy ánh mắt do dự của cô, Tô Minh Tuấn thờ dãi nói với cô.

"Xem ra mạng của người này không quan trọng. Bắt hai người không khó, giết lại càng dễ. Nhưng anh lại muốn cùng em trao đổi. Lợi và hại, em hẳn rất rõ."

Vừa nói, ngón trỏ của anh khẽ di chuyển, chỉ thêm một chút nữa liền có thể nổ súng, dứt khoát lấy đi mạng của Trần Hạo. Tâm trí bị hành động này của anh dọa sợ, cô không do dự nữa, trực tiếp đồng ý.

"Tôi cùng anh thành giao."

Trong khoảnh khắc nhỏ Triệu Hoài An không hề để ý thấy khoe miệng khẽ nhếch nhưng trong mắt đồng thời cũng nổi lên bất đắc dĩ cùng thống khổ của người kia.

"Tôi trả thuộc hạ cho anh. Chúng ta đếm đến ba cùng thả người."

Cô thấy anh quay sang nói gì có với Tiểu Vũ. Sau đó chính là cậu ta thay thế chỗ Tô Minh Tuấn, còn anh bước từng bước sang bên này.

"Tô Minh Tuấn, anh đứng đó. Nếu còn bước thêm, tôi sẽ nổ súng."

Nhưng dường như anh ấy không nghe thấy mà vẫn bước tiếp, từng chút tiến đến, mang theo khí thế bức người. Đến khi cô nhìn rõ trong mắt anh là cô đơn và đau đớn cũng là lúc súng trong tay nổ đoàng một tiếng vang trời. Một tiếng này, khiến mọi thứ ngưng trệ, không khí xung quanh trong chốc lát nhanh chóng bao trùm nỗi bi thương. Mọi người đều khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Mùi máu tanh bắt đầu lan ra hòa vào không khí xộc vào mũi cô.

"Thiếu gia."

Tiếng hét của Tiểu Vũ cùng đám thuộc hạ cũng không thể khiến cô thoát khỏi ngây ngốc, mặc cho tên thuộc hạ còn lại đoạt lấy súng rồi cầm vai cô ép quỳ xuống. Trên vai truyền đến đau đớn nhưng cô giống như con rối gỗ không có hồn, chẳng biết đau là gì. Triệu Hoài An cứ như vậy nhìn người đang một thân toàn máu phía trước. Cô nổ súng, nhưng vì sao lại không vui nổi?

Tô Minh Tuấn nhìn vai trái bị viên đạn sượt qua, máu từ nơi đó tứa ra, chảy qua kẽ năm ngón rồi đi dọc xuống theo cánh tay, từng giọt rơi xuống đất, nhuộm đỏ một mảng. Đôi môi dần tái nhợt vì mất máu nhưng vẫn cố duy trì nụ cười. Anh đi đến, dùng bàn tay còn lại khẽ vuốt khuôn mặt cô.

"Đừng sợ. Anh không sao."

Một câu an ủi này khiến trái tim cô đập thật mạnh. Triệu Hoài An run rẩy hỏi anh.

"Anh thấy mình sống lâu quá rồi à?"

Rõ ràng chỉ cần anh dừng lại, không bước tiếp, mọi chuyện sẽ không như thế này. Tô Minh Tuấn, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ khẽ thở dài.

"Kỹ thuật bắn súng của em vẫn chưa đủ để giết được anh đâu. Ngoan, đừng sợ. Anh vẫn ổn."

Thuộc hạ nhận được lệnh của anh liền buông cô ra. Khi cô vừa muốn cử động liền cảm nhận được đau đớn ở vai truyền đến. Tên kia ra tay quả không nhẹ, chỉ thiếu nước bóp nát vai cô mà thôi.

Tô Minh Tuấn bảo Tiểu Vũ đưa Trần Hạo rời đi. Trần Hạo đương nhiên nhất quyết không chịu, một mình cô ở với tên đó bảo anh làm sao yên tâm cho được?

"Chiết tiết. Tô Minh Tuấn..."

Lời còn chưa nói hết thì anh đã bị Tiểu Vũ đập mạnh vào gáy ngất đi. Cô tròn mắt nhìn cả quá trình mà không khỏi thay Trần Hạo đau đớn.

Tiểu Vũ trước khi đi vẫn nhớ rõ Tô Minh Tuấn đã nói: "Đồ vật này tôi nhất định lấy. Cô ấy, cũng phải đưa đi."

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Có một số việc, cho dù là ông nội cũng không can được.

Tháng 7 thời tiết vẫn còn mang hơi nóng, gây oi bức khó chịu. Bầu không khí trong gia đình họ Tô cũng không khá hơn bao nhiêu. Cái cảm giác ngột ngạt này luôn làm cho Lưu Y Huệ thấy không thoải mái. Gia đình họ Tô, à không, cả dòng họ Tô này luôn khiến bà đau đầu.

"Quý xuống."

Giọng nói của người đàn ông trước mặt đầy uy nghiêm vang lên. Trên gương mặt già nua có những nếp nhăn theo năm tháng nhưng lại không hề mất đi nét lạnh lùng đầy sương gió của người từng trải đang hiện lên vẻ tức giận.

Tô Minh Tuấn quý xuống, sống lưng thẳng tắp mang theo bộ mặt không sợ chết khiến cho ông nội càng thêm giận.

"Giỏi lắm. Bây giờ con muốn chống đối ta? Con có còn để ông nội vào trong mắt nữa hay không?"

Tô Minh Tuấn từ đầu đến giờ chỉ một mực im lặng nhưng vẻ mặt đã hòa hoãn hơn lúc đầu.

Tô Viễn Chi nhìn đứa cháu trai ông yêu quý nhất mà tức muốn chết. Tô Viễn Cảnh, con trai chống đối ông vì một người phụ nữ thì thôi đi, bây giờ đến cả thằng nhỏ cũng như cha nó, còn cứng đầu hơn. Đây là chứng nó hợp sức bức tử ông có phải không?

"Úc Phong. Con..."

Choang một tiếng làm cho Tô Viễn Chi không khỏi nhủ mảy. Lưu Y Huệ vội vàng xin lỗi, bà thu dọn qua rồi lui ra. Đúng là bà không nên đến đây, một tiếng gọi kia đã khiến bà nhớ lại nhiều chuyện. Đứa con trai của bà, nó thực sự chịu không ít khó khăn, nếu không phải cha chồng Tô Viễn Chi nâng đỡ, chỉ e rằng người chồng trên danh nghĩa Tô Viễn Cảnh kia đã sớm đuổi hai mẹ con đi rồi. Cái tên Úc Phong là do bà đặt. Ngày con ra đời, bà chỉ hy vọng nó có một cuộc sống bình yên trọn vẹn là tốt rồi, nhưng Tô Viễn Cảnh suýt chút nữa nghe lời người phụ nữ kia giết chết con của bọn họ. Mỗi hận này, sớm muộn gì cũng phải trả.

Úc trong hồi ức, phong nghĩa là gió. Mẹ hy vọng mọi phiền nhiễu của bản thân anh có thể theo gió mà bay đi. Lời nhắc nhở của mẹ, anh chưa bao giờ quên. Sau này ông nội nói rằng tên này nghe quá sảo nảo nên quyết định đổi thành Tô Minh Tuấn, lúc đó mẹ chỉ đơn giản mỉm cười rồi đi ra ngoài. Từ đó không ai nhắc đến cái tên Úc Phong này nữa. Cứ ngỡ mọi người đã sớm quên, không nghĩ đến thực ra ai cũng đều nhớ.

"Nếu con cứ như ngày trước thì đâu đến nổi."

"Ông nội, người đã biết từ lâu, có gì phải giấu nữa? Nếu con còn giấu, chỉ sợ ngày mai thứ con nhận được là một thi thể lạnh lẽo."

"Hỗn láo."

Tô Viễn Chi run run chỉ tay vào mặt anh, giận dữ nói: "Có tin hay không ngay bây giờ con bé đó sẽ chết? Không được qua lại với nó nữa."

Anh nhủ mảy nhìn thẳng vào mắt ông, khóe miệng khẽ cong lên nói nhẹ nhàng.

"Có một số việc, cho dù là ông nội cũng không can được."

Về mặt này thực giống ông ngày đó, quyết liệt kiên định, có lẽ trời sập cũng không thay đổi được. Tô Viễn Chi hiểu, bây giờ trước mặt Tô Minh Tuấn là ông nên mới như vậy, nếu đổi lại là cha nó thì khuôn mặt kia sẽ chẳng thể nào tôn kính mà chỉ còn là lãnh khốc, ánh mắt kia sẽ thay bằng thù hận chán ghét. Đứa trẻ này hận cha nó, cũng chính là con ông. Nhìn cháu trai như vậy làm ông đau lòng. Là Tô Viễn Cảnh nợ mẹ con nó, cũng là họ Tô nợ hai người họ, cho nên ông mới dốc sức bù đắp. Còn về người phụ nữ lòng dạ độc ác kia, cho dù Tô Viễn Cảnh có yêu cô ta bao nhiêu cũng đừng hòng có cơ hội bước chân vào nhà này. Người như thế thật khiến người khác chán ghét. Con dâu của Tô Viễn Chi chỉ có thể là Lưu Y Huệ.

"Ta mệt rồi. Đi đi."

"Ông nội!"

Tô Minh Tuấn không biết nên làm gì.

Cuối cùng thì ông vẫn chưa cho anh một câu trả lời rõ ràng. Trong lòng anh nổi lo chưa buông xuống. Anh cần sự đồng ý từ ông nội, còn về phần người cha đầy vết nhơ kia, một cọng tóc của cô ông ta cũng đừng mong làm tổn thương. Anh có thể nhẫn nhịn bao nhiêu năm nhìn người mẹ đầy vết thương chỉ để đợi ngày quyền lực về tay mình. Hiện tại, cho dù ông ta muốn bảo vệ người đàn bà lòng lang dạ sói chỉ e cũng mất không ít sức lực. Tốt nhất là đừng để anh tìm bọn họ tính sổ cả gốc lẫn lá. Lại còn định gả Hồ Yên cho anh, nằm mơ. Ngày đó anh đứng trước mặt cả hội đã nói rõ: "Hôn sự của Tô Minh Tuấn, không phiền các vị nhọc lòng. Trước mắt tôi chỉ có thể dốc sức vì hội chưa từng nghĩ đến việc lập gia thất. Mong mọi người hiểu cho, sau này

đừng nhắc lại nữa. Khi nào tìm được người phù hợp, ắt sẽ ra mắt các vị." Lần đó Tô Viễn Cảnh mặt mũi tái mét. Bị chính con trai đã kích như vậy, e rằng là ai cũng nhận không nổi. Nhưng hẳn ngậm bỏ hồn làm ngọt, ai bảo con trai hẳn được thương yêu. Dù sao cũng vẫn là người nhà họ Tô, hẳn chỉ có thể cười cho qua. Cha vốn không vừa lòng Tô Viễn Cảnh hẳn đây, thôi thì chỉ cần mẹ con Lư Y Huệ không động đến người phụ nữ kia là được.

Kỳ thực Tô Viễn Cảnh biết mẹ con họ vốn hiền lành, biết cả những việc làm không hay của người kia. Nhưng ông yêu người phụ nữ ấy, hơn nữa Tô Minh Tuấn, đứa con trai này của ông giống như con sói. Vì vậy ông luôn mặc kệ nó, đồng thời nhắc nhở người phụ nữ kia, chứ đừng nghĩ ông tài giỏi, cái gì nên làm đều đã làm, nếu còn quá đáng, ông cũng bảo vệ mẹ con họ không nổi. Chỉ vì năm đó con của ông cùng Cẩm Sinh đột ngột mất đi, nếu ông không cản trở kịp thì suýt nữa mọi chuyện đã vượt qua tầm kiểm soát. Tô Viễn Cảnh ông mất đi con trai thương yêu nhất, càng không thể mất thêm một đứa con còn lại cùng người phụ nữ mà mình yêu. Ông vẫn nhớ ngày đó, Tô Minh Tuấn đứng trước mặt hai người. Nó giống như một kẻ chiến thắng nhìn xuống. Mang theo ánh mắt lạnh lẽo thương hại nhìn họ. Cái nhìn đó ông quên không được, theo ông đến già. Nó còn cười khể nói rằng: "Thật thảm hại. Mong rằng sau này Dương, à không, em trai Tô Minh Phong có đầu thai cũng gặp một nhà tử tế, tốt nhất là đừng gặp phải cha mẹ như hai người. Tôi có thể nhận nó, nhưng còn bà, có chết cũng không đủ tư cách làm dâu nhà họ Tô. Ngày nào Tô Minh Tuấn này còn sống thì đừng ai nghĩ đến việc đuổi mẹ tôi đi."

"Tô Minh Tuấn..."

"Cha đáng kính, tốt hơn hết là đừng để con có cơ hội tìm hai vị tính nọ. Tô Minh Phong chết rồi cũng tốt. Bắt chước tên người khác không hay đâu."

Tô Viễn Cảnh nhìn đứa con máu lạnh trước mắt mà không khỏi tức run người. Sao nó có thể nói những lời đó. Cho dù chán ghét mẹ thằng bé hay hận ông, nhưng khi người chết rồi, sao nó vẫn có thể...

Người trong lòng ông nghe vậy liền nhào lên phía trước muốn cứu xé Tô Minh Tuấn nhưng lại bị Tô Viễn Cảnh giữ lại. Miệng chỉ có thể gào thét mang theo ánh mắt căm hận nhìn người thiếu niên.

"Cút. Mày cút đi, trả con trai cho tao. Nên chết, Tô Minh Tuấn, mày đáng nhẽ phải chết từ lâu rồi."

Bà ta vùng vẫy đẩy mạnh Tô Viễn Cảnh rồi cầm con dao rơi trên nền đất xông lên muốn đâm Tô Minh Tuấn. Tất nhiên không thành công, còn bị anh đá mạnh vào tay. Nếu không phải người cha kia thay bà ta cầu tình thì chắc chắn anh sẽ cho người đàn bà đó thử ăn com tù.

"Xem ra vụ hỏa hoạn hôm trước đốt luôn cả sự tỉnh táo của bà rồi."

"Mày..."

"Cẩm Sinh. Đừng nháo nữa."

Mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc. Có một vài vấn đề, sẽ có người tự đi tính toán với họ, anh chỉ đơn giản là đợi ngày sự thật được phơi bày mà thôi.

Địa vị của ông nội không nhỏ. Cho dù bây giờ anh nắm quyền trong tay nhưng chỉ cần ông nói một tiếng, việc giết một người vốn không khó. Anh tôn trọng ông, nhưng người phụ nữ của anh, ai cũng đừng hòng động đến.

Vừa rời khỏi chưa được bao lâu thì Tiểu Vũ gọi tới.

"Anh, có phải hai người cãi nhau hay không?"

"Câu hỏi làm gì?"

Tiểu Vũ sốt ruột, cậu thật không hiểu bọn họ. Rốt cuộc cái trò mèo vờn chuột này đến bao giờ mới kết thúc? Hiện tại thì hay rồi, chuyện lớn bất ngờ xảy ra khiến cậu rối như tơ vò. Chỉ có thể vội vội vàng vàng gọi điện thông báo, mong là sẽ có cách giải quyết. Sếp mới đi về nhà vài ngày chị dâu liền hồng hạnh vọt tường. Có phải hay không vì tức giận cách hành xử lần trước của bọn họ nên mới vậy? Thôi rồi, cái nón xanh này to như vậy đội lên đầu của sếp, chắc chắn anh ấy tức hộc máu.

"Anh, nghe nói mấy ngày hôm nay chị dâu luôn chăm sóc cho tên Trần ẻo là kia, sau đó... sau đó..."

"Làm sao?" Mặt ai đó đã đen như đất nòi.

"Cố Mễ nói bọn họ chuẩn bị kết hôn. Đang bắt đầu lên kế hoạch..."

Tút...tút...tút.

Đáng thương cho Tiểu Vũ, còn chưa kịp nói hết thì đầu dây bên kia đã ngắt. Thật là, có ai còn coi cậu là người hay không? Đối xử với cấp dưới cũng nên nhẹ nhàng một chút chứ. Vẫn là Cố Mễ tốt bụng nhất. Việc nhà bọn họ liên quan gì đến cậu đâu.

Tất nhiên Tiểu Vũ đoán đúng tâm trạng ai kia, khuôn mặt Tô Minh Tuấn mang một màu sắc u ám, gân xanh nổi lên, dường như tức giận không nhỏ.

Ở một nơi khác, Triệu Hoài An nhìn đồng hồ trang sức trước mắt mà không khỏi phân vân. Nên chọn cái nào nhỉ?

"Cậu còn có tâm trạng lựa trang sức đem đi tặng?"

"Không thì thế nào? Phải có chút quà chứ."

Cố Mễ lắc đầu ngán ngẫm nhìn cô. Muốn nói lại thôi. Rốt cuộc đợi Triệu Hoài An chọn đồ xong Cố Mễ mới lên tiếng.

"Thực sự muốn lấy Trần Hạo? Thế còn Tô Minh Tuấn, cậu tính thế nào?"

Cô cười khẽ, khoác tay Cố Mễ, tỏ vẻ suy nghĩ. Cô ấy thấy như vậy liền đánh vào tay cô một cái.

"Được rồi, không trêu cậu nữa. Chuyện kết hôn mới bàn xong vào sáng nay nên bây giờ mới cho cậu. Còn về Tô Minh Tuấn, mình sẽ tự giải quyết. Cậu thay Lôi Tiểu Vũ làm gián điệp lâu như vậy đừng tưởng mình không biết."

"Hừ, ai nói là mình làm gián điệp chứ. Nếu cậu có chuyện mình vẫn sẽ đứng về phía cậu không phải sao?"

Triệu Hoài An chỉ có thể liên tục gật đầu nói phải.

Ngày hôm sau, khi Tô Minh Tuấn về đến thành phố Y thì lại nhận được tin Triệu Hoài An đã rời đi. Còn về việc cô ấy đi đâu thì không ai biết. Ngay cả Trần Hạo cũng vậy.

Triệu Hoài An ngồi trên tàu đi đến thành phố Z. Nhà của Tô Minh Tuấn ở đây, đồng nghĩa với việc hội Đại Minh cũng ở đây. Nếu ba mẹ biết được, chỉ sợ họ sẽ đánh gãy chân cô rồi nhốt trong nhà. Nhưng mà, có những việc, bắt buộc phải làm dù muốn hay không. Trốn chạy chỉ là tạm thời, cả đời không thể cứ như thế. Cô mong cầu một cuộc sống bình yên như nguyện vọng của ba. Chính vì niềm mong mỏi ấy mà dối mặt. Cô không giống ba, cho nên sẽ không trốn chạy. Càng không hy vọng núp sau sự bao bọc của bất cứ ai. Họ muốn cái gì, cô trả lại cho họ. Cho dù biết rất có thể chẳng về được nữa.

"Thiếu gia. Anh đang ở đâu?"

"..."

"Chị dâu đến gặp... ông nội rồi."

"Chết tiệt, cậu còn không đi cản cô ấy lại?"

Tiểu Vũ mang theo giọng nói bất lực mệt mỏi mà đáp.

"Anh, không kịp nữa rồi. Em cũng vừa về mà thôi."

Vạn lần không ngờ tới cô lại làm như vậy. Lo liệu thật chu toàn, lừa tất cả mọi người. Để cho Cố Mễ thông qua Tiểu Vũ lừa anh, để anh rời khỏi nơi đó. Cô ấy muốn đi tìm chết. Đây là lý do duy nhất mà Tô Minh Tuấn có thể nghĩ ra. Suy nghĩ này làm cho anh run sợ, lần đầu tiên anh biết được, nỗi sợ mất đi một người to lớn thế nào. Tô Minh Tuấn hiểu, chỉ sợ lần này cô ấy lánh ít dữ nhiều. Ở thành phố Y hay bất cứ đâu anh đều bảo đảm được an toàn cho cô. Duy chỉ có nơi đó, vào lúc anh không có mặt, cô đứng trước ông nội, tính mạng đó anh liền không cách nào bảo vệ. Lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể lập tức trở về thành phố Z, đứng ngay bên cạnh cô. Triệu Hoài An, tốt nhất cô nên bình an xuất hiện trước mắt anh. Tất cả, chỉ mong có vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chỉ hy vọng người nhớ

Một ngày nào đó có gặp lại, chỉ hy vọng người còn nhớ ta.

"Cô bé, cháu không sợ chết sao?"

Triệu Hoài An nhẹ mím cười trả lời.

"Không sợ, đối với nhiều người sinh mạng là không thể tùy tiện buông bỏ, cháu cũng không ngoại lệ. Nhưng đối với cháu mà nói, sớm hay muộn, dù là bất cứ ai, đều sẽ phải đi qua con đường sinh tử. Nay cháu có thể đổi lại sự yên bình cho gia đình, mỗi làm ăn này, không tính là thiệt."

Tô Viễn Chi neoh đôi mắt già nua ngăm đánh giá người con gái nhỏ nhắn trước mặt. Trong lòng ông không khỏi dâng lên vài phần khen ngợi. Còn trẻ mà nói được như vậy, thân là con gái lại không sợ gì đi đến đây gặp ông, người này quả có tài, đáng tiếc.

"Cháu có gì để đánh đổi? Muốn bàn chuyện làm ăn với ta không dễ đâu. Hôn nữa, chỉ cần ta muốn thì ngay lập tức cái mạng nhỏ này của cháu cũng không giữ được."

"Vòng Minh Liên, cháu biết ngài cần nó. Chỉ cần ngài đồng ý tha cho gia đình cháu, Triệu Hoài An hứa sẽ trả vật về chủ cũ, toàn vẹn không thiếu một mảnh, nếu không cháu chỉ có thể thất lễ hủy đi chiếc vòng."

Nhắc đến cũng phải khâm phục cô gái này, trước khi đi đến đây đã mang vòng đi giấu, người của ông không thể tìm ra manh mối. Chiếc vòng đó là tín vật của dòng họ Tô do tổ tiên để lại, cũng là thứ duy nhất ngoài bản thân ông tổ để duy động tài chính bên ngân hàng Na Uy. Hiện tại cần mở rộng các mối quan hệ đầu tư cũng như hợp tác làm ăn, tất cả đều cần có một khoản vốn lớn. Từ khi mất chiếc vòng, tuy kinh tế của Đại Minh hội vẫn có thể phát triển nhưng không thể chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà được như trước. Nếu có thể lấy khoản tiền bên ngân hàng bên Na Uy để phát triển thêm thì không gì tốt hơn. Nhưng uy nghiêm của Tô Viễn Chi đây há lại có thể bị hạ thấp, người ra điều kiện phải là ông mới đúng.

"Mạng gia đình Triệu Hoài Nam ta có thể tha, ngoại trừ cháu. Ta có thêm một điều kiện."

"Mời ngài cứ nói."

"Sau này cho dù làm ma, cũng đừng làm phiền Tô Minh Tuấn."

Triệu Hoài An cười thật lớn, khoe mắt bắt giắc đỏ lên. Cho dù làm ma, nói hay lắm. Ngài ấy còn tính đến cả việc này cơ à. Tô Viễn Chi ông ấy quả như lời đồn, chưa bao giờ chịu thiệt, nhưng ít nhất người này trọng chữ tín sẽ không nuốt lời. Ba mẹ, con đây chỉ làm được đến vậy. Cái mạng nhỏ này là hai người cho, dùng phương pháp này báo đáp là Hoài An bất hiếu, chỉ mong sau này mọi người tìm được anh hai, để anh ấy thay con chăm sóc ba mẹ.

"Được. Cháu hứa với ngài."

Tô Minh Tuấn, Tô Minh Tuấn. Cái tên này nghe rất hay. Chỉ nhớ rằng nụ cười của người đó rất đẹp, nhưng nghĩ kỹ, lại chẳng thể nào nhớ được lần đầu gặp mặt. Giống như Tô Minh Tuấn của năm 16 tuổi dần phai mờ, chỉ còn lại người của tuổi trưởng thành. Nhưng mà, con đường sau này cùng anh bước tiếp là một người khác, tốt hơn cô, phù hợp với anh, như Hồ Yên chẳng hạn. Chợt nhận ra bản thân cô để ý anh nhiều như thế, nhớ kỹ mọi thứ thuộc về con người này, nụ cười, ánh mắt hay cử chỉ. Thì ra cô nhớ Hồ Yên rất rõ vì ngay lúc biết cô ấy là ai cũng là lúc cô muốn có người ở cạnh Tô Minh Tuấn. Triệu Hoài An, cô đã sớm nghĩ đến bước đường cùng này rồi. Dùng mạng một người đổi lại sự bình yên cho những người còn lại, cho dù tàn khốc, nhưng đáng. Đợi đến khi Tô Viễn Chi nhận được điện thoại xác nhận đã lấy được đồ và cho người rút khỏi thành phố Y thì cô mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Ồn rồi, vậy là kết thúc.

Tiếng súng đột nhiên nổ ra vang khắp trời, đánh động đàn chim đang đậu trên cành cây khiến chúng đồng loạt bay lên. Lôi Tiểu Vũ vừa nghe thấy liền như mất kiểm soát lao lên phía trước muốn đập cửa xông vào nhưng bị vệ sĩ ngăn ở ngoài. Thực lực của cậu làm sao có thể so với những người đi theo Tô Viễn Chi bao năm. Cậu vừa liếc mạng xông lên vừa gào thét gọi tên Triệu Hoài An.

"Ông nội, ông nội. Cầu người tha chị dâu ra. Cô ấy vô tội, con cầu người, hãy vì Tô Minh Tuấn mà tha cho Hoài An có được không!"

Ánh mắt cậu đỏ ngầu đầy tia máu, rốt cuộc không nhìn được mà khóc làm cho vệ sĩ nhìn thấy cũng bất đắc dĩ, họ chỉ biết thực hiện mệnh lệnh ngăn cản không thể Lôi Tiểu Vũ hay bất cứ ai xông vào phòng.

"Cô ấy chỉ là một người bình thường mà thôi. Tại sao người lại có thể như thế, tại sao không tha cho Triệu Hoài An. Chẳng lẽ người không sợ Tô Minh Tuấn sẽ hận người cả đời hay sao? Người giết một cô gái tay không tác sát, người yên lòng được sao?"

Cửa phòng kết một tiếng được mở ra, Tô Viễn Chi nhẹ nhàng bước đến trước mặt Tiểu Vũ, nói:

"Ta còn có thể sợ cái gì? Ở nơi này làm gì có phân biệt nam nữ, đứng trước mặt ta chia làm có lợi và không có lợi. Hết giá trị thì giữ lại cũng vô dụng."

Lôi Tiểu Vũ suy sụp ngồi xuống khẽ đáp: "Ông vẫn không thể động lòng trắc ẩn hay sao, dù là với bất cứ ai?"

"Ở tuổi này, lòng trắc ẩn của ta có, nhưng không phải đối với tất cả, nhất là người nhà Triệu Hoài Nam. Nể tình con bé kia hiểu thảo ta đã tha cho cha mẹ cô ta, vậy không tính là lòng trắc ẩn sao?"

"Ông nội. Triệu Hoài An đâu?"

Tô Viễn Chi ngẩng đầu nhìn về phía đứa cháu trai ông yêu quý nhất.

"Tô Minh Tuấn, cháu vừa về ngay cả chào hỏi ta một câu cũng không có? Phép tắc của cháu đâu rồi?"

Anh từng bước đi tới, mỗi bước đều nặng như đeo chì, bàn tay nắm chặt như dùng nó để tiếp sức mạnh cho toàn thân. Nhìn Lôi Tiểu Vũ thất thần phía trước khiến anh không dám bước tiếp, chỉ sợ càng đi càng thấy cảnh không muốn nhất.

"Anh, muộn rồi, muộn thật rồi, cô ấy..."

Tô Minh Tuấn mang theo tâm trạng nặng nề đến bên cạnh ông nội.

"Lần này, người tính sai rồi."

Tô Viễn Chi nhíu mi trước lời nói của cháu trai. Đang định quở trách thì đã thấy Tô Minh Tuấn đi tiếp về phía phòng. Tô Viễn Chi lắc đầu thờ dãi nói:

"Cháu sẽ chẳng thể tìm thấy nó nữa đâu. Thân thể từ hư vô mà thành, nay trở về nguyên bản, gửi hồn theo gió mây cũng là chuyện đương nhiên. Từ giờ, hãy quên con bé đó đi."

"Người đưa cô ấy đi đâu rồi?" Tô Minh Tuấn nhìn vũng máu đỏ đến chói mắt dưới đất mà cảm giác thân mình nhẹ bẫng, chỉ chực đổ xuống.

"Nó chết rồi. Ta đã cho người đưa con bé thả xuống biển, một phát bắn là quá đủ. Tuy ta đã già, nhưng tài bắn súng không hề giảm sút đâu."

Nói rồi ông cất bước rời đi, mặc kệ cho hai người phía sau có bàng hoàng thế nào. Loại bỏ được một cái gai đúng là khiến ông thoải mái hơn hẳn. Tính sai ư? Nực cười, ai rồi cũng sẽ quên, có gì mà thời gian không bào mòn được cơ chứ. Nó chắc chắn sẽ nhanh quên nỗi đau này mà thôi.

Lôi Tiểu Vũ đột nhiên đứng dậy, mắt ánh lên niềm hy vọng chạy đến cạnh Tô Minh Tuấn.

"Anh, không đúng, em đứng trước cửa nhưng chỉ nghe thấy tiếng súng, không thấy người được đưa qua trước mặt. Chắc chắn ông đang đánh lừa chúng ta, chị dâu vẫn còn sống. Khẳng định là thế."

"Căn phòng này có cửa sau."

Chỉ với một câu đơn giản như vậy nhưng lại khiến Tiểu Vũ đứng khựng lại, cả người tiếp tục chìm vào đau buồn như cũ.

"Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ thực sự như lời ông nói..."

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chẳng lẽ tôi chưa tận mắt thấy người thì không được đoán bừa." Tô Minh Tuấn chột cật ngang nhắc nhở cậu.

Phải, anh ấy còn chưa bỏ cuộc, cậu không thể tùy tiện đoán bừa.

Triệu Hoài An, anh chính là chán ghét người vô tâm vô phế như em. Những gì cô ấy nợ anh, kiếp này còn chưa trả xong, làm gì có chuyện chết dễ dàng như vậy. Cho dù tốn bao nhiêu thời gian, anh cũng nhất định tìm ra cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Triệu Hoài An giữa đêm giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy mặt chột lạnh, đưa tay lên lau mới biết thì ra là nước mắt. Cô khẽ vòng tay ôm lấy đầu gối, những hình ảnh kia như tấm gương vỡ vụn thành nhiều mảnh, từng cái hiện lên ám ảnh. Nhớ cảnh bản thân đau đớn nhất, nghĩ đến lúc ý chí muốn sống sót vùng lên mạnh mẽ, và cả... khi chính mình vô vọng mặc số mệnh an bài, làn nước bao quanh như muốn tước đoạt mạng người. Mỗi thứ đều khiến cô lạnh người, cũng khiến cô càng hiểu, người không vì mình trời tru đất diệt. Từ nay về sau, Triệu Hoài An sẽ sống vì chính bản thân, thực chẳng dám cầu tình ái. Kỳ thực, có những thứ không nhớ mới tốt.

Cửa đột nhiên bị mở, Trần Hạo từ từ đi tới cạnh cô. Người này trong lúc cô tuyệt vọng nhất đưa tay kéo cô lên, giúp cô vượt qua bóng ma trong lòng, nhưng thực sự chính cô cũng không biết đến khi nào mới có thể quên đi. Anh đặt bát thuốc xuống rồi đến cạnh Triệu Hoài An.

"Gặp ác mộng sao?"

Cô chỉ mỉm cười khẽ đáp muốn trấn an anh.

"Cũng không phải ngày một ngày hai, đã sớm quen rồi."

Anh hiểu ngày đó cô không quên, cũng bất bản thân nhớ kỹ, nếu không thì đến hôm nay đã có thể buông xuống.

"Nếu trong lòng em có thể nhẹ nhàng thì..."

"Thì thế nào? Em không bỏ mặc bản thân đâu. Đừng lo."

Cô muốn quên, chỉ là quên không nổi. Tự cô hiểu rõ, khúc mắc trong lòng một ngày chưa có đáp án thì sẽ chẳng quên được.

Trần Hạo ngồi xuống cạnh cô thở dài. Triệu Hoài An quay đầu nhìn anh, ánh mắt đã sớm không còn nước mắt.

Anh nhìn cô như vậy thực không khỏi đau lòng, cô ấy vốn nên vui vẻ hoạt bát mới đúng. Hiện giờ cho dù cô cười, cũng không thể lan tỏa được tới ánh mắt.

"Hoài An, em khác rồi."

Nói xong anh đứng dậy rời khỏi. Cô nắm chặt tay, thất thần nhìn bát thuốc nụ cười trên môi trở nên cứng đờ rồi dần tắt. Không giống, phải, Triệu Hoài An nếu còn như ngày trước, chỉ e cái mạng nhỏ này cũng chẳng còn. Cho nên, nếu muốn quay lại nơi đó thì nhất định phải thay đổi.

Tuy mơ mơ hồ hồ, nhưng câu nói cuối cùng của ông lão đó cô vẫn nhớ, ông ta nói: "Nếu lần này người thoát được, hãy thử tìm xem người xung quanh người che giấu những gì. Mà thôi, cứ sống được đi rồi tính."

Triệu Hoài An cầm bát thuốc lên từng hớp uống, nó đắng đến mức mùi làm ai ngửi thấy cũng khó chịu. Càng đắng càng tốt, chỉ cần chữa khỏi bệnh, cái gì cũng được. Trước khi mất hết trí nhớ, cô nhất định phải tìm ra sự thật, rốt cuộc ai mới là Tô Minh Tuấn, còn người tên Tô Minh Phong rốt cuộc là ai. Anh trai cô có liên quan gì tới hai người này. Mọi thứ, cô nhất định tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Tô Minh Tuấn bước từ từ đến chỗ cô gái trước mặt nhìn xuống, ánh mắt đều là lạnh lùng hờ hững.

"Cho dù cô có cố gắng thế nào cũng vô dụng. Biết tại sao không?"

Hồ Yên ngược mắt nhìn anh nở một nụ cười. Quả thực không thể phủ nhận rằng Hồ Yên có một vẻ đẹp phong tình, có thể khiến rất nhiều nam nhân si mê. Nhưng cũng chính vì thế mà càng làm Tô Minh Tuấn chán ghét.

"Đã là giả thì vĩnh viễn như vậy, không thay đổi được."

Nói rồi anh cất bước đi ra ngoài. Trong ánh mắt Hồ Yên dần hiện lên sự uất ức tức giận. Cô ta hiểu mình cần làm gì, luôn lấy lòng từng người trong Tô gia, vì cái gì chứ? Còn không vì Tô Minh Tuấn sao. Cô đẹp như vậy, muốn đòi núi có đòi núi, so với con nhỏ đồng bằng họ Triệu kia kém cái gì?

Từng chú chuồn chuồn bay thấp báo hiệu cơn mưa sắp tới, mới đây trời còn trong xanh vậy mà mây đen nhanh chóng kéo đến giăng kín.

"Đưa cô ta về đi. Lát nữa dạn lễ tân, nếu không phải người quan trọng thì đừng cho vào phòng tôi."

"Vâng."

Từng hạt mưa nặng hạt bắt đầu xuất hiện, mới đầu lưa thưa rồi xuống thấm vào đất rồi biến mất, sau đó càng ngày càng nhiều, ướt dẫm mọi con đường, ngõ ngách. Trần Hạo cảm ô đi đến phía sau Triệu Hoài An che làn mưa không để nó làm ướt cô.

Triệu Hoài An nhìn người đang chuẩn bị ngồi vào xe phía trước mắt chỉ chợt thấy tim run lên, bàn tay bất giác nắm chặt, trong lòng không hiểu sao dâng lên nỗi hận kèm theo sự đau khổ đến tận tận tâm gan. Đột nhiên Tô Minh Tuấn quay đầu nhìn về bên này. Trần Hạo nhanh tay buông ô xuống, áp Triệu Hoài An vào tường cúi đầu hôn lên trán cô, lấy lưng che khuất tầm mắt của người kia. Rất nhanh anh lại buông ra, Tô Minh Tuấn đã sớm rời khỏi.

"Về thôi, em ướt rồi, đừng để bị nhiễm lạnh."

Nói rồi anh cảm ô lên đưa cô về. Mới chỉ đi được ba bước Triệu Hoài An đột nhiên dừng lại.

"Cảm ơn."

"Chuyện này không cần nhắc tới nữa, về thôi."

Cô nắm lấy tay anh, khẽ cười.

"Lừa gạt bấy lâu, để em can tâm giao đồ. Xem ra, từ đầu bọn họ tính toán cả rồi."

Dùng chân thành đánh đổi, chiều này dùng không tệ. Hại cô có nhà không thể về, có ba mẹ không thể nhận, ngay đến bản thân cũng không biết lúc nào thì quên hết mọi chuyện, ngay chính mình cũng không nhớ. Đáng hận, tất cả bọn họ đều đáng hận.

Trần Hạo đưa tay ôm lấy vai cô.

"Em muốn gì cũng được, tìm chân tướng hay báo thù anh đều giúp em. Nhưng trước tiên phải trị khỏi bệnh."

Trên đời này vẫn còn người đàn ông ngốc như vậy? Cho dù đó là Trần Hạo, cô cũng thấy khó tin. Triệu Hoài An cắn chặt răng, không, anh ấy ngoại lệ. Nếu chỉ nghĩ kỹ thì sẽ hỏng việc.

Chương 26

Triệu Hoài An càng đi càng nhanh. Bước chân dồn dập như chạy trốn khỏi gì đó. Quần áo trên người rách rưới, đáng đi xiêu vẹo. Đột nhiên cô lao vào người phía trước rồi ngã ra sau. Trên khuôn mặt gầy gò vàng vọt của cô kèm theo ánh mắt sợ hãi nhìn về vị phu nhân kia. Rất nhanh chóng cô đã lao tới ôm lấy chân bà làm vị phu nhân đó giật mình kinh sợ.

"Phu nhân, người là bồ tát cứu khổ cứu nạn, làm ơn hãy giúp con. Chỉ cần người mở lòng thương xót, con nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp."

Nguyệt Tần ban đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra còn tưởng cướp. Mất một lúc mới hoàn hồn nhanh tay đỡ cô dậy, nhẹ nhàng hỏi.

"Cô gái, trước hãy cùng ta trở về rồi sau đó từ từ kể ta nghe mọi chuyện được không?"

Triệu Hoài An gật đầu lia lịa, đôi vai run rẩy vì quần áo rách chà sát vào vết thương gây đau đớn. Nhìn cô như vậy làm Nguyệt Tần không khỏi xót xa. Trong một giây phút không ai thấy, ánh mắt cô gái kia chợt lóe sáng, đôi môi cong nhẹ, cả gương mặt ánh lên vẻ xáo quyết lạnh lùng.

Thông tin về Nguyệt Tần cô đã được Trần Hạo phả biến, anh thu thập mọi thông tin cần thiết về người này, quả thật giúp cô không ít. Nguyệt Tần hay còn gọi Phó phu nhân. Bà là vợ của Phó Văn, em trai Phó Cẩm Sinh. Nghe nói Phó Văn cực kỳ sùng bái chị mình, bà ta nói một thì người này tuyệt không bảo hai. Mọi thứ đều cho rằng chị làm đúng. Rất nhiều lần Nguyệt Tần biết Phó Cẩm Sinh sai Phó Văn làm việc sai trái, bà hết lòng khuyên nhủ chồng nhưng bất thành. Nguyệt Tần là người tốt bụng, bà đặt việc đi làm từ thiện lên đầu, có công không nhỏ trong sự nghiệp của Phó Văn. Người đàn ông này cũng may còn biết trân trọng Nguyệt Tần, nếu không thì chắc ông ta là kẻ mất não. Theo như người làm trong nhà họ kể lại thì Phó Văn tuy trước mặt nghe lời, hứa hẹn với vợ không giúp chị làm việc xấu nữa để Nguyệt Tần yên tâm nhưng sau lưng lại vẫn ra tay như thường.

Cũng phải công nhận vị phu nhân này thực quá tốt như lời đồn. Căn phòng cô đang ngồi là nơi không quá rộng nhưng lại mang màu sắc ấm áp, rất sạch sẽ, còn có cửa sổ, thực khiến người khác thoải mái. Nhìn qua thì có vẻ bình thường nhưng mỗi thứ ở đây đều đến từ những thương hiệu nổi tiếng, rất biết dùng đồ nha. Đang mãi mê suy nghĩ, Phó phu nhân không biết từ lúc nào đã đi vào phòng, bà đặt tách trà xuống trước mặt cô.

"Đang nghĩ gì vậy?"

"Chỉ là lần đầu thấy nhiều đồ sang trọng như vậy nên con có chút tò mò, thất lễ rồi."

"Không sao, phòng này con thích chứ."

Cô gật đầu cười tươi nói vâng, giống như vui đến từng tế bào làm cho Nguyệt Tần càng yêu quý. Bà chợt nghĩ, cô gái này thật đơn thuần.

"Quên mất, cô gái con tên gì?"

"Con họ Trần, tên Hoài Lam."

Bà gọi cô lại gần rồi nói sẽ giúp cô bôi thuốc mỡ lên vết thương. Cô có chút ngại ngùng nhưng rồi vẫn đồng ý.

Nhìn lưng cô gái mà bà không khỏi hít khí lạnh. Sao một người nhỏ bé như này lại có thể chịu đau đớn từ những vết thương chỉ chút như vậy. Nhìn chúng tuy mảnh như cây kim nhưng chỉ một vết thì không sao, đây là rất nhiều, có chỗ còn chồng chất lên nhau ứa máu. Chỉ cần bà chạm nhẹ cô cũng cảm thấy đau đớn, cả người run run, cắn chặt môi đến mức rớm máu, mồ hôi lạnh thi nhau tứa ra. Triệu Hoài An, nhất định phải nhẫn nhịn, chết không được cho nên cố gắng, chỉ cần một chút là ổn rồi. Mẹ kiếp, sớm biết thì đã lăn vào bụi ít gai. Những vết thương này Trần Hạo không hề biết, anh ấy chỉ nghĩ cô giả dối để đánh lừa Nguyệt Tần. Nếu Trần Hạo phát hiện thì chắc sẽ kéo cô về, cho nên tất cả đều bí mật hành động.

Chương 27

"Nguyệt Tần phu nhân, con đã đỡ rồi nên định sẽ sớm rời khỏi đây. Mấy ngày qua đã phiền người nhiều."

Nguyệt Tần mím môi lo lắng nhìn cô, tỏ vẻ không đồng ý.

"Con nói gì thế, xem xem người yếu như vậy, sắc mặt lại kém. Nếu bây giờ rồi đi thật không phải lựa chọn tốt."

Ngập ngừng một chút bà nói tiếp: "Nếu tin ta, con có thể cho ta biết bản thân đang gặp khó khăn gì, chỉ cần có thể, ta sẽ giúp con."

Cô vội vàng quỳ xuống, nước mắt thi nhau rơi kể lại. Cô mất trí nhớ, chỉ biết được một nhà nông cu rợ mang. Mấy tháng sống qua ngày rất bình yên, nhưng không ngờ gia đình ấy lên bán cô cho lão già trong thôn đổi lấy một khoản tiền. Cô không chịu nên chạy trốn, trong lúc bất cẩn liền ngã xuống chân núi, để lại trên trán một vết thương sâu. Vừa nói cô vừa cho bà xem vết sẹo kia, quả thực có, chỉ là bị tóc mái che nên không dễ phát hiện. sau đó còn khiến cả người trầy xước, khó lành nhất là sau lưng. Những chuyện sau đó là lúc cô gặp Nguyệt Tần. Bà ấy nghe xong thì sự đồng cảm trong mắt càng sâu, nỗi nghi ngờ giảm đáng kể. Cô hiểu, mục đích mình muốn đã đạt được rồi. Vì Nguyệt Tần cũng từng bị bán cho một ông già, nhưng bà ấy may mắn gặp được Phó Văn. Chính vì đã trải qua nên bà rất dễ thông cảm và càng muốn bao bọc người có hoàn cảnh giống mình. Nguyệt Tần phụ nhân, thật xin lỗi.

"Trần Hoài Lam, ta không có con, đến cuối đời không hy vọng sẽ có đơn chi có hai ông bà già. Nếu được, con có thể làm con gái ta không?"

Bà ấy nhìn cô với ánh mắt ấm áp, dường như tong đó chứa đựng cả bầu trời hy vọng và mong muốn. Đây là mục đích của cô, nhưng trong lòng lại không nhận được mà khó chịu. Chỉ vì phần cảm tình này là lừa người khác mà có. Đồng thời nhắc nhở, bản thân cô không còn là Triệu Hoài An. Từ nay cho đến lúc đó, chỉ được sống với một cái tên duy nhất, Trần Hoài Lam.

Trần Hoài Lam vành mắt đỏ hoe, cúi người đập đầu lạy Nguyệt Tần ba lạy rồi cảm tạ.

"Cảm ơn phu nhân, cảm ơn ngài."

"Sao còn gọi phu nhân. Nào, gọi ta một tiếng mẹ."

"Mẹ." Một tiếng này cũng khiến Nguyệt Tần xúc động không thôi.

Triệu Hoài An từ nay chỉ có thể âm thầm mà làm việc, dưới danh nghĩa con gái Nguyệt Tần cùng Phó Văn. Đổi họ thành họ Phó, gọi là Phó Hoài Lam. Phó Văn cho người điều tra, quả thực như lời cô nói bèn ngầm đồng ý thừa nhận đứa con đột nhiên xuất hiện này. Dù sao nhiều năm Nguyệt Tần muốn có con mà bất thành, ông cũng rất khó tâm nhin bà ấy buồn lòng. Nếu đã vừa ý thì để bà ấy nhận thôi, ông coi như có thêm đứa con gái, cũng không quá đáng lo.

Lời Trần Hạo dặn trước khi cô đi vẫn còn vang vọng bên tai. Anh ấy nói: "Nhớ kỹ, nếu em đã chấp nhận đi trên con đường này thì phải làm đến cùng. Em từ nay tên Trần Hoài Lam, cô gái Hoài An kia đã mất rồi. Muốn lấy lại thân phận, giúp cha em thoát khỏi tù tội, để mẹ em có cuộc sống tốt hơn, bắt buộc không thể lùi bước. Cả hai chúng ta, đều không quay đầu được nữa rồi."

Cô tin tưởng nhà họ Tô, tin tưởng Đại Minh hội. Chỉ là chẳng ngờ tới một kẻ như Tô Viễn Chi lại thất tín. Ông ta sau khi có được chiếc vòng kia, nắm lại số tiền thì liền đẩy cha cô vào tù, khiến Triệu gia nhà tan cửa nát, mỗi người một phương. Mẹ cô quá sốc khi nghe tin chồng, ại việc con gái mất tích không rõ nên thời gian đầu chỉ suốt ngày bần thần nhìn ảnh gia đình năm xưa, miệng gọi Hoài Nam, Hoài An. Cũng may được Trần Hạo giúp đỡ, mẹ cô ở trong nhà anh sống no đủ, nhưng bà tính tình cứng rắn nhất quyết không ăn không. Nghe anh ấy kể lại, hiện tại mẹ cô mở một quán ăn nhỏ, thu nhập coi như ổn định, tuy vẫn sống tại nhà Trần Hạo nhưng mỗi ngày đều dọn dẹp, bảo là coi như trả tiền ăn ở. Mẹ anh không đồng ý nhưng khuyên không nổi, nếu khuyên nữa chỉ sợ mẹ cô muốn chuyển ra ngoài.

Mọi thứ từ cô, cũng là từ bọn họ. Nếu đã ép người thì nên nghĩ đến chuyện sẽ có ngày phải trả giá. Đạo lý này, cô sẽ từ từ cho từng người hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sáng sớm Trần Hoài Lam đã đi cùng Nguyệt Tần đến một căn nhà phía ngoại thành, chính là nhà của Phó Cẩm Sinh.

Nhìn người phụ nữ gầy guộc phía trước mà cô không khỏi nhủ mảy. Bà ta ngồi trên chiếc ghế tre cạnh cây Saman. Loài cây này khá phổ biến Singapore nhưng lại không quá thân thuộc với đất nơi đây. Để có thể nuôi lớn mà tán đẹp như vậy xem ra người trồng đã bỏ không ít công sức. Quang cảnh quanh nhà cũng khá đơn giản, xung quanh chỉ có vườn rau nhỏ cùng với một vài cây hoa thân gỗ, cây Saman kia coi như là to nhất rồi. Ngôi nhà đằng trước cũng không quá lớn nhưng nhìn kiến trúc lại rất thuận mắt, đem lại cảm giác nhẹ nhàng thanh bình hiếm có. Xem ra, Phó Cẩm Sinh sống thật thư thái tao nhã. Mặc dù chưa gặp qua bà ta bao giờ nhưng những chuyện "tốt" do người này tạo ra cô cũng biết không ít đâu.

Nguyệt Tần cười vui vẻ nắm tay cô đi lên trước dặn dò: "Mau, chào bác đi."

Cô thuận lời cười đi tới cúi xuống cạnh Phó Cẩm Sinh gọi một tiếng bác gái. Chỉ thấy bà ta lạnh nhạt nhìn cô, không hề có ý định đáp lại.

Người đàn bà này cũng có liên quan đến việc anh trai cô mất tích năm đó. Chính vì thế tiếp cận bà ta là điều cần thiết. Không cần biết bà đã điên hay chưa. Mà cho dù bà điên rồi thì thế nào? Phó Cẩm Sinh, tôi sẽ giúp bà nói ra sự thật, từng cái một.

Thời gian sau đó cô liên tục đi lại giữa hai nơi, mang danh nghĩa đi chăm sóc cho Phó Cẩm Sinh nhưng thực chất muốn xem xem, rốt cuộc bà ta trong suốt những năm qua đã làm ra cái gì. Cô cũng không quên thuê người ở gần đó theo dõi, nói là muốn thay cha mẹ quan tâm đến bà ta nhiều hơn. Nguyệt Tần rất vui vẻ, Phó Văn cũng dần có thiện cảm với cô hơn. Kỳ thực, có đôi lúc cô ngăn người nghĩ, nhớ về năm tháng yên bình tưởng như có sẵn, lại không ngờ nó là thứ phải dùng sinh mạng của nhiều người đổi lấy.

Triệu Hoài An bước vào nhà, đặt túi hoa quả xuống bàn rồi đi đến chỗ Phó Cẩm Sinh.

"Bác, sức khỏe đã đỡ hay chưa?"

"Cô già tạo lâu như vậy chưa đủ hay sao?" Bà ta cười lạnh nhìn cô, trong mắt đều là khinh thường, nói tiếp.

"Thứ cô muốn là gia sản nhà họ Phó, các người, ai cũng đều chỉ hy vọng có thật nhiều tiền, những thứ khác đều không quan tâm. Thực đáng khinh."

Cô đi tới nâng cầm Phó Cẩm Sinh lên, để bà ta đối diện với mình.

"Phải, nhưng tôi còn muốn nhiều hơn. Chẳng hạn như... bí mật của bà, cái điều mà nhà họ Phó, nhất là Phó Văn giúp bà che giấu."

Nụ cười trên môi của Trần Hoài Lam càng đậm, ánh mắt cũng đen theo rét lạnh như muốn đâm thủng tâm can của bà ta, làm cho Phó Cẩm Sinh đột nhiên sinh ra một loại cảnh giác và sợ hãi. Bà ta sống lâu như vậy, lại chưa từng thấy qua người như này. Dù thâm sâu, nhưng cũng rất biết che giấu. Nhìn mặt của người trẻ tuổi trước mặt gợi nhớ cho bà không ít điều. Quả là giống, ánh mắt của đứa bé đó cũng như vậy, nhưng nó còn mang theo cảm phần uất ức khiến người ta đề phòng.

Thấy bà ta phản ứng như vậy làm cho lòng cô dễ chịu hơn chút. Trần Hoài Lam nhanh chóng trở về bộ dáng nhẹ nhàng vô hại thường ngày, lùi xa ra.

"Bác nên dưỡng bệnh nhiều hơn."

"Cút."

"Con giúp bác gọt táo."

Phó Cẩm Sinh chỉ vào cô nghiêng răng nói: "Khốn nạn, con tiện nhân."

Đúng lúc đó Nguyệt Tần vừa tới, bà chỉ thấy cô con gái của mình cười muốn giúp bác gọt hoa quả lại bị chửi thậm tệ. Trên mặt Phó Cẩm Sinh tràn đầy tức giận nhưng chẳng thể làm gì được. Vì bà ta hiểu, lần này là chính tay mình đẩy mối quan hệ chị chồng em dâu ra xa hơn một bước. Phó Văn tuy nghe lời bà, nhưng đối với vợ lại hết mực yêu thương quý trọng. Hiện giờ trong mắt bọn họ Phó Cẩm Sinh bà thần trí không rõ, dễ dàng tức giận và chán ghét nhiều người. Cho nên nếu Trần Hoài Lam có nói bà ghét cô ta thì mọi người cũng sẽ tin. Hay lắm, kẻ sách vụn toàn. Chỉ có điều bà không hiểu, nếu muốn gia sản thì đi lấy lòng Phó Văn hoặc Nguyệt Tần là đủ, có gì lại cứ gây sự với bà, hết lần này tới lần khác dụ dỗ rồi bức ép. Cô ta nói muốn biết bí mật của bà, rốt cuộc là cái gì. Trần Hoài Lam, rốt cuộc người này có quan hệ gì với chuyện năm xưa hay không? Nếu có, nhất định không thể giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trần Hoài Lam chỉ trong vòng một năm liền có được sự tin tưởng của Phó Văn, điều này không khỏi khiến Trần Hạo bất ngờ. Dù sao cô ấy cũng chỉ có một mình, mọi lời nói đến hành động đều phải cẩn thận từng chút. Hiện giờ cô cũng liên lạc thường xuyên với anh, điều này làm anh yên tâm hơn nhiều. Hai tháng trước nhà họ Phó đã đồng ý điều kiện của anh, cô cũng không phản đối. Cứ thế, hôn sự hai nhà được định đoạt. Không ai biết, anh mong đợi điều này bao lâu, nếu như có một ngày cô biết sự thật có lẽ cô sẽ thất vọng, hoặc chán ghét đến cùng cực. Triệu Hoài An, con người này trong vô thức đã đi sâu vào tâm trí anh đến vậy, dứt không nổi, càng không muốn quên.

Tối nay cả hai phải đi dự lễ mừng thọ 80 tuổi của lão gia tập đoàn Minh Trí, nó thuộc Đại Minh hội, không nói cũng biết chắc chắn có Tô Minh Tuấn.

Vừa ngồi vào xe cô đã thờ dài làm anh nghi hoặc.

"Đang lo về bữa tiệc?"

Cô liếc mắt nhìn anh khẽ cười. Trần Hạo luôn như vậy, chỉ cần cô không vui anh sẽ tìm đủ mọi cách hóa giải, bây giờ anh còn như đi guốc trong bụng, cái gì cũng hiểu. Sự quan tâm này đối với Triệu Hoài An quá lớn, khiến cô thấy như ông trời đang ưu ái mình. Mới vài năm mà thôi, nói dài thì dài mà nói ngắn chẳng qua chỉ như cái chớp mắt. Người đàn ông bên cạnh cô đến cùng vẫn là anh, anh thành thực hơn, so với ngày mới về nước mấy năm trước thì đã đủ để nhiều cô gái chết mê, mà người khác cũng càng nể trọng. Khuôn mặt góc cạnh, da màu đồng tôn lên nét trưởng thành, Trần Hạo không còn là cậu thư sinh ngày nào rồi.

"Phải, anh nói xem hôm nay nhìn thấy em xuất hiện liệu có dọa bọn họ hết hồn hay không? Bữa tiệc này chắc loạn rồi. Nhờ đâu họ muốn giết em một lần nữa thì sao đây?"

Anh đưa tay áp vào mặt cô, ngón cái miết qua gò má khẽ bảo: "Sẽ không. Anh ở cạnh em."

Nước mắt cô đột ngột rơi xuống, chạm vào da tay làm anh như bị bỏng. Nóng như vậy, đau đến tận tâm. Trần Hạo lau giọt nước còn vương trên khóe mắt cô, trầm ổn nói:

"Không nên khóc, hôm nay em phải là người vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, hiểu không?"

Cô cười tươi gật đầu, ánh mắt vừa khóc lại phản chiếu ánh sáng đèn đường lấp lánh khiến anh trong khoảnh khắc bỗng thất thần. Là ánh mắt ấy, Hoài An, chào mừng em trở lại.

Tối nay cô mặc một chiếc đầm dạ hội dài tay màu da kết hợp cổ chữ V. Chiếc váy dài chấm gót, phần ngực và eo là những cánh mai trắng được thêu tỉ mỉ trông sống động, xung quanh chân váy đính những viên đá đen nhỏ sáng lấp lánh tạo nên từng đóa hoa mai, phủ bên ngoài là lớp ren mỏng như tơ, chỉ cần là người tinh ý cũng biết bộ đồ này giá thành không hề nhỏ. Tất cả đều tỏ mò thân phận cô gái vừa tới cho đến khi thấy người đàn ông bên cạnh.

Có người hô nhẹ: "Đó chẳng phải là chiếc váy mới nhất của nhà thiết kế Donna Karan hay sao?"

Lại có người khác nghi ngờ nhìn về bên này: "Cô gái đó quen mất quá?"

"Hóa ra là Trần tổng, hân hạnh, hân hạnh."

Tô Viễn Cảnh đi ra bắt tay với anh. Người đàn ông này sớm đã lùi về phía sau, để con trai Tô Minh Tuấn lên thay. Tô Minh Tuấn nắm trong tay tập đoàn Minh Trí, chuyên cung cấp quần trang, tất nhiên áo chống đạn không ngoại lệ. Phía sau nó còn là một loạt dây dưa cùng quân đội mà khó ai tưởng tượng được. Chỉ tiếc những mặt đen kia đã là quá khứ, hiện tại Minh Trí trong sạch tới mức tất cả đều kinh ngạc.

Triệu Hoài An vui vẻ bắt tay với Tô Viễn Cảnh, người này chưa từng thấy qua cô nên không hề nghĩ gì, chỉ đơn giản là vui vẻ tiếp đón. Ông nhanh trí đoán thân phận rồi nói:

"Trần Hạo, cậu đúng là có mắt. Vị hôn thê này nhất định phải giữ lấy đấy."

Anh đáp lại đúng mực rồi nắm tay cô đi theo vào.

"Hình như mọi người đều khoác tay mới đúng." Triệu Hoài An khẽ nghiêng đầu nói nhỏ vào tai anh.

"Mặc kệ họ đi. Lúc này em cũng đâu để anh mở cửa xe cho." Vừa nói Trần Hạo vừa nắm chặt tay cô hơn, trên mặt đều hiện lên chữ vui vẻ đến mức khiến người khác ngưỡng mộ.

Trên đường đến chỗ Tô Viễn Chi gặp không ít người, ai cũng đều khen bọn họ đẹp đôi, tất nhiên chỉ có thể giả làm cô gái thẹn thùng đáp lời. Đứng trước mặt Tô Viễn Chi, cô đột nhiên nhẹ lòng, không hề sợ hãi như trước, trên mặt đều là kính trọng nhưng ánh mắt không hề kiêng kỵ lạnh lùng nhìn thẳng.

"Thật vinh hạnh, ta đã già vậy rồi vẫn có thể đợi đến khi cậu kết hôn đấy. Không biết đứa cháu kia của ta thế nào đâu, ta đợi hôn sự của nó lâu quá, chỉ e phải gặp tổ tiên sớm." "

"Tô lão gia thật biết nói đùa. Ngài còn khỏe mạnh như vậy, ít nhất phải qua trăm tuổi." Trần Hạo cười đùa theo ông ta.

Nói xong Tô Viễn Chi quay sang cô gật đầu.

"Đã lâu không gặp rồi."

Triệu Hoài An nhận thấy Trần Hạo đang cố gắng dùng cái nắm tay truyền cho cô sức mạnh. Cô liền lấy ngón cái đập nhẹ hai cái lên mu bàn tay anh, tỏ ý không sao.

"Tô lão gia, có thể gặp ngài là phúc của tôi rồi. Hôm nay là ngày vui, chúc ngài vạn thọ vô cương."

"Hay lắm, tôi nay đúng là vui vẻ, đáng để chúc mừng."

Đứng một lúc cô liền bảo qua Trần Hạo một tiếng rồi đi về hướng nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Triệu Hoài An đưa tay sờ miếng ngọc khắc hình rồng trên cổ. Chỉ thấy nó mang theo lạnh lẽo xuyên qua da làm cô không khỏi khẽ nhủ mày. Đây là sợi dây chuyền Trần Hạo mới đưa cô vào ngày đính hôn. Ngày hôm ấy anh đeo nó lên cổ cô rồi hỏi liệu cô có còn nhớ sợi dây này hay không? Triệu Hoài An suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu. Anh khẽ cười nói cô từ từ rồi nhớ cũng không sao.

Cô tựa người vào tường rồi cup mắt nhìn miếng ngọc. Nhớ ra rồi, năm sáu tuổi cô từng phải vào viện một lần vì tai nạn. Còn vì sao lại xảy ra thì nhớ không nổi. Chỉ là sau khi tỉnh lại, người đầu tiên cô thấy chính là Trần Hạo. Anh trông tiêu tụy rất nhiều, thấy cô tỉnh liền mừng rỡ không thôi, nét vui sướng lan tràn trên khuôn mặt non nớt. Ngày cô xuất viện anh đã đeo cho cô sợi dây chuyền này, rồi đến năm bảy tuổi liền làm mất. Thì ra nó trong tay anh nhiều năm qua, cô ngày đó tìm không thấy liền chán nản, khóc một hồi ba mẹ khuyên nhủ mới ngừng. Sau đó cũng vô tình quên mất. Nhưng vì sao anh giữ lại mà không đưa cho cô, chuyện này cô quyết định không hỏi. Dù sao anh cũng sẽ có lựa chọn của riêng mình, cô quản sao được.

Hồ Yên nhìn người phía trước mà không khỏi trào phúng cười một tiếng. Cô gái này có phúc lại không biết hưởng, thật là nực cười làm sao. Hồ Yên bước tới, tiếng giày cao gót đập vào nền vang lên tiếng cộp cộp. Thấy Triệu Hoài An ngẩng đầu lên nhìn mình, Hồ Yên cười đến vui vẻ đưa tay lên gạt lọn tóc ra sau.

"Thế nào Triệu tiểu thư, xem ra những ngày qua cô sống rất vui vẻ."

Triệu Hoài An lạnh lùng nhìn Hồ Yên, không nói một lời liền đứng thẳng định rời đi. Cô ta bắt lấy tay cô giữ chặt.

"Cô không nên quay lại đây. Nếu đã quay về thì đừng đến gần anh ấy nữa."

Anh ấy? Tô Minh Tuấn? Triệu Hoài An khẽ cong khóe môi nhìn thẳng vào mắt Hồ Yên.

"Không rảnh."

Hồ Yên nghi hoặc nhìn cô. Thật thú vị, Triệu Hoài An bây giờ đã bớt gai lại thêm nhiều lớp rồi. Ngày xưa cô ta cho dù xù gai như nhím cùng chỉ là kẻ yếu đuối, hiện tại nội tâm cứng lên không ít nhỉ? Đang nghĩ thì Hồ Yên thấy cổ tay bị người đối diện dùng tay còn lại bắt lấy nắm chặt khẽ vặn. Lực đạo mạnh mẽ không kiêng kị làm Hồ Yên đau khẽ bật ra tiếng kêu khẽ, đồng thời buông tay Triệu Hoài An ra.

Tay đã được tự do làm cô thấy thoải mái. Đã không muốn gây sự lại cứ tìm đến đây. Cô mới không rảnh đi tìm Tô Minh Tuấn. Dù sao hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Triệu Hoài An quay lại bên cạnh Trần Hạo khoắc lấy tay anh khẽ nói.

"Về thôi."

"Được." Anh không hỏi gì thêm liền đồng ý, ở lại đây lâu cũng không có gì hay. Nên trở về rồi.

Vừa định xoay người thì đèn trong phòng chột tắt, bước chân của cả hai đồng thời dừng lại. Xem ra không về sớm được rồi. Lúc này Tô lão gia đã phát biểu cảm ơn quan khách tới dự. Lúc này có vẻ không phải Tô Viễn Chi rồi. Quả như dự đoán, bữa tiệc này thực chất là để Tô Minh Tuấn chính thức ra mắt mọi người, tuyên cáo anh trở thành người đứng đầu Minh Trí. Trước đây chỉ là báo chí đưa tin nhưng vẫn chưa từng có một bữa tiệc nào đính chính. Giờ thì tốt rồi, danh chính ngôn thuận nắm giữ tập đoàn, cho dù có kẻ không muốn cũng đành phải ngậm ngùi lùi bước mà thôi.

Vốn định êm đẹp rồi khỏi, không nghĩ tới Tô Minh Tuấn đột nhiên gọi một tiếng Trần tổng. Cả phòng đang trong tâm tạng cười nói vui vẻ sau bài phát biểu của Tô Minh Tuấn nên cũng không quá để ý.

"Thật lâu không thấy anh. Lần này gặp lại có cả người bầu bạn rồi. Vị hôn phu của anh làm tôi không khỏi nhớ tới một vị cố nhân."

Lời nói không hề có ý tốt.

"Có giống cũng không phải một người." Triệu Hoài An trực tiếp cắt lời Tô Minh Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Triệu Hoài An về tới nhà không khỏi nhớ lại lời Tô Minh Tuấn. Phó tiểu thư, anh gọi như vậy tất nhiên là hợp tình hợp lý. Nhưng về sau lại khiến cô không khỏi nhủ mày. Anh nói bản thân có thể cho cô một đáp án, giải mã những khúc mắc kia, chẳng hạn như chuyện của người tên Triệu Văn, hoặc ít nhất cũng là bí mật của một người mà cô không ngờ tới, muốn biết thì tới mai đến địa chỉ đã đưa. Bữa tiệc kia quả thực thú vị, xem ra ngày càng nhiều bí mật rồi. Đột nhiên con đau ập đến, xông thẳng vào đỉnh đầu khiến cô cắn chặt môi, lông mày nhíu chặt. Hai tay bất giác đưa lên gõ vào trán mong xóa đi

con đau kia. Cuối cùng lại bắt lực ôm lấy đầu, cả người co lại như con tôm. Chứng khoảng năm phút sau mới giảm đi đôi chút, mồ hôi thi nhau túa ra lăn dọc theo gò má chạy thẳng xuống cằm, đôi môi nhợt nhạt thiếu sức sống. Mấy ngày nay đột nhiên cô có những biểu hiện này, ban đầu chỉ là choáng váng nhưng rất nhanh kết thúc rồi dần dần là đau như dùng búa đập vào, thời gian cũng tăng lên. Cũng thử gọi bác sĩ riêng đến nhưng không có kết quả. Triệu Hoài An từng muốn đi bệnh viện thử xem nhưng không muốn đánh rần động cỏ cho nhiều người biết sức khỏe bản thân không tốt nên đành thôi.

Vừa rồi lực ngăn kéo lấy ra một lọ nhỏ chứa thuốc giảm đau mới phát hiện đã hết. Cô nhẹ cười, cái gì đây? Cứ uống thuốc giảm đau như vậy không phải cách gì hay, xem ra bản thân phải nghĩ cách đẩy nhanh kế hoạch thôi. Cái mạng yếu ớt này thật là. Có lẽ do ảnh hưởng từ lần bị ném xuống biển kia rồi.

Sáng sớm hôm sau cô ra ngoài từ sớm, công việc ở Phó gia vốn không nhiều, hơn nữa Phó Văn cũng chưa có ý định sẽ giao cho cô công việc gì quan trọng. Cô cũng không muốn động gì đến gia sản nhà này, chỉ đơn giản là cần một danh phận mới để tiện hành động mà thôi. Quan trọng hơn, Phó Cẩm Sinh, người phụ nữ đó là một trong những chìa khóa để mở ra bí mật năm đó. Điều này cũng không khó đoán. Tô Minh Tuấn muốn chơi phải không? Cô mới không để anh ta đắc ý. Vậy là tối đó Triệu Hoài An không đi đến nơi đã hẹn mà quay về ngủ một giấc. Thiếu ngủ mới chết, việc khác bàn sau.

Triệu Hoài An để tài xế đưa mình tới chỗ Phó Cẩm Sinh, chuyện này đã là việc của ba ngày sau. Đến nơi cô bảo tài xế đi ăn chút gì đó rồi quay lại sau, còn mình thì bước vào căn nhà. Phó Cẩm Sinh thân thể suy nhược, nghe nói là do hồi trẻ không có con nên uống nhiều thuốc muốn cải thiện dẫn đến làm giảm sức đề kháng. Bà ta thực chất cũng có người làm chăm sóc nhưng đã bị Triệu Hoài An kêu ra ngoài mua chút đồ.

"Cô muốn gì nữa đây. Tôi không biết gì hết, đừng cố gắng vô ích nữa."

Triệu Hoài An không trả lời ngay mà đi tới bàn rót hai cốc nước rồi mang ra bàn nhỏ ngoài sân. Sau đó mới quay lại đẩy xe đưa bà ta ra ngoài, ngồi dưới bóng râm gốc cây Saman. Người này vẫn đi được nhưng đôi chân rất yếu nên thường ngồi trên xe lăn. Xong xuôi đầu đẩy cô mới ngồi xuống ghế trước mặt Phó Cẩm Sinh. Bà ta lặng lẽ nhìn cô làm mọi thứ, câu hỏi kia không có ai trả lời nên cũng không hỏi lại nữa. Đột nhiên cô cất lời phá tan bầu không khí im lặng.

"Tô Minh Phong, hẳn là bà còn nhớ tới một người như vậy."

Tay đang cầm cốc nước của Phó Cẩm Sinh run lên làm đổ một ít ra ngoài, sau đó đặt cốc xuống. Không đợi bà ta nói gì, cô lại tiếp tục.

"Năm đó bà không sinh nở được, hẳn là luôn hy vọng có một đứa con. Sau đó quả thực như bà mong muốn, Tô Viễn Cảnh đã đưa cho bà một đứa bé trai, đặt tên là Tô Minh Phong. Nuôi lớn bao nhiêu năm, cuối cùng vẫn xuống tay, bà cũng thực máu lạnh. Trận hòa..."

"Đủ rồi." Phó Cẩm Sinh đột ngột hét lên.

"Làm sao... làm sao cô biết được những điều này?" Bà ta run run hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Hồi nhỏ thích anh hùng, thiếu niên thích cái đẹp, lớn lên tìm thành công, về già lại mong an yên.

Không, cái đẹp tuổi nào cũng thích.

Phải, nhưng bây giờ chỉ muốn làm trẻ thơ. Vì nó yên bình đến lạ.

"Làm sao lại biết? Con người ấy mà, chỉ cần muốn thì sẽ tìm hiểu cho bằng được."

Triệu Hoài An cụp mắt, hai bàn tay đan vào nhau chậm rãi nói tiếp: "Bà vú chăm sóc cho tiểu thiếu gia năm đó không quá khó tìm."

Chỉ với một câu nói liền sáng tỏ mọi nghi vấn của Phó Cẩm Sinh.

Bà ta thở dốc, hai tay run run chỉ vào cô.

"Cô... cô đã làm gì bà ấy?" Bà vú đó là người bà tin tưởng nhất, tuyệt không dễ dàng mở miệng.

"Bà biết để làm gì chứ? Phó Cẩm Sinh, cách đây năm ngày nhờ phúc của bà mà tôi suýt nữa bị đẩy từ tầng 5 xuống. Thật lợi hại."

Cô ta đã biết hết rồi. Còn cái gì mà muốn hỏi bà nữa chứ. Rốt cuộc còn cái gì nữa?

Nhìn gương mặt tái đi của bà ta cô mới thấy, kỳ thực người phụ nữ này cũng già rồi, hẳn là biết sợ những gì bản thân gây ra đi.

"Tôi chỉ muốn biết, Tô Minh Tuấn và Tô Minh Phong, hai người này là như thế nào?"

Phó Cẩm Sinh nhắm mắt thở dài.

Triệu Hoài An ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía xa như người mất hồn. Lúc Trần Hạo tới thấy cảnh này không khỏi nhú mào. Anh đi tới ngồi xuống cạnh rồi đặt tay lên vai cô.

Triệu Hoài An thu hồi suy nghĩ khẽ nói: "Đủ việc thật. Cổ phiếu của em ở Hải Thành nghe nói Phó Văn muốn mua lại?"

"Ừ, yên tâm, số cổ phiếu đó sẽ không bị bán đi."

Cô gật đầu rồi lại im lặng. Ở đây chỉ có bầu không khí tươi mát của cỏ cây, tránh xa những toan tính thương trường hay những âm mưu đoạt lợi. Ít nhất bây giờ là thế, cho cô dễ thở hơn chút.

"Hoài An, em..."

Anh chưa dứt câu liền thấy cô đổ gục về phía trước. Trần Hạo giật mình vội ôm lấy cô.

Yên tâm, rất nhanh thôi chúng ta sẽ có cuộc sống bình thường. Hoài An, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi.

Vừa mở mắt ra liền thấy trần nhà màu xám. Trong phòng ngoài chiếc giường đơn mà cô đang nằm thì chỉ có bàn làm việc cùng một kệ sách. Nhìn cách bố trí đơn giản mà lạnh lẽo này cô không khỏi nhớ đến căn phòng ở thành phố Y ngày trước. Nơi này là thành phố Z, nhà bà Trần Hạo được xây lại như bây giờ, còn bà cùng mẹ anh thì đã sang bên Singapore sống cùng bác trai. Căn phòng này là của cô nhưng anh sắp xếp như vậy rồi thì thôi, cô sẽ sửa sang lại sau.

Cạch một tiếng cửa phòng mở ra, Trần Hạo bung bát thuốc đến cạnh cô.

"Ồ trong nhà họ Phó em không uống thuốc sao?"

Cô cười nhẹ rồi nhận lấy bát thuốc. Anh luôn biết cô không thích uống nóng nên không cưỡng ép, ngày trước vị thuốc đắng như vậy nên sau đó anh đưa thêm hạt mít, chỉ là cô từ chối nên thôi. Kỳ thực khoảng thời gian ở nhà họ Phó vẫn luôn có người sắc thuốc cho cô uống nhưng bệnh đau đầu kia chẳng thuyên giảm mấy nên dần dà lại có chút nản chí, sau này khi uống cũng không uống hết.

"Thuốc thì vẫn uống."

"Nhưng em có bỏ nhiều đúng không?" Anh nghiêm túc nói thêm.

Triệu Hoài An ngượng ngùng thừa nhận, hẳn là Phó phu nhân nói cho anh biết.

"Nghỉ ngơi đi. Anh đã báo về nhà họ Phó em ở đây rồi."

À, nhanh thật đấy. Cô còn đang định về bên đó.

"Trần Hạo."

"Hả?"

"Em muốn đi thăm mẹ cùng ba."

Động tác trên tay anh khựng lại. Đặt cuốn sách về đúng vị trí xong anh quay người nói với cô.

"Đề sau đi."

Ánh sáng trong mắt cô dần vụt tắt, nó như con dao cứa vào lòng anh.

Triệu Hoài An nằm xuống đưa lưng về phía anh.

"Em hơi mệt."

"Vậy nghỉ ngơi đi. Anh đi ra ngoài chút."

Những ngày tháng vừa rồi cô chỉ có thể len lén đi xem cuộc sống của mẹ. Ba thì lại càng khó. Đến bao giờ mới có thể như ba mẹ mong muốn, cái gọi là cuộc sống an yên đúng nghĩa.

Phó Cẩm Sinh nói đứa bé bà ta nuôi lớn là Tô Minh Phong. Tô Minh Tuấn là tên mà sau này khi học trung học mới đổi theo tên một người khác. Người

cô gặp ở Đại học S vốn dĩ không phải Tô Minh Phong. Chỉ vì, cậu ấy đã chết trong vụ hỏa hoạn năm 17 tuổi rồi. Người cạnh cô sau này Tô Minh Tuấn thực sự.

Tin tức đó, nghe mà lạnh người làm sao. Đột ngột đến khiến cho cô trở tay không kịp.

Người cô học cùng là Tô Minh Phong, nhưng kẻ mà ở cạnh cô suốt quãng thời gian học đại học là người đó. Thật nực cười, chỉ vì bọn họ giống nhau mà liền không phân biệt được. Rồi một suy nghĩ khác nảy lên, vốn dĩ ban đầu cô không quá thân với Tô Minh Phong kia nên sau này gặp lại chỉ cảm thấy có chút không giống nhưng chi tiết đó lại được bỏ qua.

Tô Minh Phong, Tô Minh Tuấn. Thú vị thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Quên Anh - Dừng Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.